Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΗΡΥΞ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

Mr. Con. Skedros
999 South 15th East
Salt Lake 5, Utah.

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβος συνομιλῶν μετὰ τοῦ Ἐντιμ. Robert B. Meyner, Κυβερνήτου τῆς Πολιτείας New Jersey, ἐν τῷ Κυβερνείῳ αὐτοῦ.

Archbishop Iakovos visiting Governor Robert B. Meyner of New Jersey, at the State Capitol in Trenton, June 18, 1959.

ΕΤΟΣ ΚΕ΄. ΙΟΥΛΙΟΣ—JULY, 1959 ΑΡΙΘΜΟΣ 472

Ἑορτολόγιον, 17 Ἰουλ. — 15 Αὐγούστου, 1959

ΙΟΥΛΙΟΥ

17. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Μαρίνης Μεγαλομάρτυρος, Παρθενίας Μάρτυρος.
18. ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Αἱμιλιανοῦ, Παύλου, Θεῆς καὶ Οὐαλεντίνης, μαρτύρων.
19. ΚΥΡΙΑΚΗ. Τῶν Ἁγ. Πατέρων Δ΄ Οἰκ. Συνόδου. Μακρίνης ἀδελφῆς Βασιλείου.
20. ΔΕΥΤΕΡΑ. Προφήτου Ἠλιοὺ τοῦ Θεσβίτου.
21. ΤΡΙΤΗ. Συμεὼν τοῦ διὰ Χριστὸν Σαλοῦ, ὁσίου.
22. ΤΕΤΑΡΤΗ. Τῆς Ἁγίας καὶ Ἰσαποστόλου Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς.
23. ΠΕΜΠΤΗ. Φωκᾶ καὶ Ἀπολλωνίου, Ἱερομαρτύρων. Ἰεζεκιὴλ Προφήτου.
24. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Χριστίνης Μεγαλομάρτυρος, Ἀθηναγόρα Ὁμολογητοῦ.
25. ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Κοίμησις τῆς Ἁγίας Ἄννης, μητρὸς τῆς Θεοτόκου.
26. ΚΥΡΙΑΚΗ (Ε΄ Ματθαίου). Παρασκευῆς Ὁσιοπαρθενομάρτυρος.
27. ΔΕΥΤΕΡΑ. Παντελεήμονος τοῦ Ἰαματικοῦ, Μεγαλομάρτυρος.
28. ΤΡΙΤΗ. Προχόρου, Νικάνορος, Τίμωνος καὶ Παρμενᾶ, Ἀποστόλων.
29. ΤΕΤΑΡΤΗ. Καλλινίκου καὶ Θεοδότης, Μαρτύρων.
30. ΠΕΜΠΤΗ. Σίλα, Ἀνδρονίκου καὶ Ἐπαινετοῦ, Ἀποστόλων.
31. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Εὐδοκίμου, Ἰωσὴφ Ἀριμαθείας. Προεόρτια Προόδου Τιμίου Σταυροῦ.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

1. ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Ἡ Πρόοδος τοῦ Τιμ. Σταυροῦ. (Ἀρχ. ἡ Νηστεία τῆς Παναγίας).
2. ΚΥΡΙΑΚΗ. (ΣΤ΄ Ματθαίου). Ἡ Ἀνακομιδὴ τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Πρωτομάρτυρος Στεφάνου.
3. ΔΕΥΤΕΡΑ. Δαλμάτου, Φαύστου καὶ Ἰσαακίου, Ὁσίων.
4. ΤΡΙΤΗ. Τῶν ἐν Ἐφέσῳ Ἁγίων Ἑπτὰ Παίδων.
5. ΤΕΤΑΡΤΗ. Προεόρτια τῆς Θ. Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος. Εὐσιγνίου Μάρτ.
6. ΠΕΜΠΤΗ. Η Θ. ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ. (Κατάλ. ἰχθύος).
7. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Δομετίου Ὁσιομάρτυρος τοῦ Πέρσου.
8. ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Αἱμιλιανοῦ Ἐπισκόπου Κυζίκου, Μύρωνος Ἐπισκόπου Κρήτης.
9. ΚΥΡΙΑΚΗ (Ζ΄ Ματθαίου). Ματθία τοῦ Ἀποστόλου, ἐκ τῶν 12, ἀντὶ τοῦ Ἰούδα ἐκλεγέντος.
10. ΔΕΥΤΕΡΑ. Λαυρεντίου Ἀρχιδιακόνου.
11. ΤΡΙΤΗ. Εὔπλου Διακόνου.
12. ΤΕΤΑΡΤΗ. Φωτίου, Ἀνικήτου, Παμφίλου, Μαρτύρων.
13. ΠΕΜΠΤΗ. Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ. Ἀπόδοσις ἑορτῆς Θ. Μεταμορφώσεως.
14. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Προεόρτια Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Μιχαίου τοῦ Προφήτου.
15. ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓ. ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΚΑΙ ΑΕΙΠΑΡΘΕΝΟΥ ΜΑΡΙΑΣ.

Religious Calendar — July 17 to August 15, 1959

JULY

17. FRIDAY. St. Marina, Great Martyr.
18. SATURDAY. SS. Aemelianus and Valentina, Martyrs.
19. SUNDAY OF THE HOLY FATHERS. St. Macrina, sister of St. Basil.
20. MONDAY. St. Elias, the Prophet.
21. TUESDAY. St. Simeon, the Salut.
22. WEDNESDAY. St. Mary Magdalene.
23. THURSDAY. St. Phocus, Martyr; Ezekiel the Prophet.
24. FRIDAY. St. Christina, Great Martyr; St. Athenagoras.
25. SATURDAY. St. Anna, Mother of the Holy Virgin.
26. SUNDAY. Fifth Sunday of Matthew. St. Paraskevi, Holy Martyr.
27. MONDAY. St. Panteleimon.
28. TUESDAY. SS. Prochorus, Nikanor, Timon and Parmenas.
29. WEDNESDAY. SS. Callinicus and Theodote, Martyrs.
30. THURSDAY. SS. Andronicus and Silas.
31. FRIDAY. St. Joseph of Arimathea.

AUGUST

1. SATURDAY. Beginning of the Fast of the Mother of God.
2. SUNDAY. Sixth Sunday of Matthew. Transferring of Relics of St. Stephen.
3. MONDAY. SS. Dalmatius, Faustus and Isaakios, Martyrs.
4. TUESDAY. The Seven Youths of Ephesus.
5. WEDNESDAY. St. Euseganius the Martyr.
6. THURSDAY. Transfiguration of Our Lord.
7. FRIDAY. St. Dometius the Persian.
8. SATURDAY. St. Aemilianus, Bishop of Kyzikos.
9. SUNDAY. Seventh Sunday of Matthew. St. Mathias the Apostle.
10. MONDAY. Laurentius the Archdeacon.
11. TUESDAY. St. Euplus the Deacon.
12. WEDNESDAY. SS. Photius, Anikitus and Pamphilus, Martyrs.
13. THURSDAY. St. Maximus the Confessor.
14. FRIDAY. Micah the Prophet.
15. SATURDAY. THE REPOSE OF THE MOST HOLY MOTHER OF GOD.

Orthodox Observer

Est. 1934

The official publication of the news, wor and thought of the Greek Orthodox Churc in America, published monthly by the Gree Archdiocese of North and South Americ 10 East 79th Street, New York 21, N. Y Phone: TRafalgar 9-2060

•

EDITOR:
BASIL VASILIADES, Δ.Ο.Θ.
EDITOR, English Section:
ARTHUR DORE
SECRETARY:
REV. RHILIP KOUTOUFAS

•

Subscription Rates in U.S.A. and Canada
One year $4.0
Two years $7.0
Single copy ..... 40 cen
Foreign Countries ..... $4.50 per ye

•

Second class mailing privileges authorize at New York, N. Y.

•

Allow one month for change of addre and renewal orders to become effective. T insure accuracy in changes, include previo and new address. Contributions and Ne deadline for THE ORTHODOX OBSERVER the 2nd day of the month for issue of fo lowing month. Send all communications t

ORTHODOX OBSERVER
Greek Archdiocese
10 East 79th Street, New York 21, N. Y

PUBLICATIONS
OF THE GREEK ARCHDIOCESE OF N. & S. AMERICA

PARENTS AND PRIESTS AS SE VANTS OF REDEMPTION. I Athenagoras Kokkinakis, Bishop Elaia. Pp. 206. New York, 195

The Eastern Orthodox Church — Bibliography by Rev. Dean Timot Andrews. ..... $0.

The Divine Liturgy for Mixed Chor Music by John Sakellarides. A ranged Tito Xirellis. Pp. 56. $1.

Repentance by the Very Rev. Arc mandrite Ser. Papacostas. Tra slated into English from the 12 Greek ed. Published by Brotherho of Theologians "ZOE." Pp. 14 $0.

History of the Orthodox Church Rev. Constantine Callinicos. Pp. 1 $1.

The Greek Orthodox Faith by Arc bishop Michael. Pp. 8..... no char

The Greek Contribution to Our Co mon Faith by Dr. E. E. Flack Pp. no char

Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΙΟΥΛΙΟΥ - JULY FOURTH

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ ΣΕΒΑΜΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Τῇ 15ῃ Ἰουνίου 1959.

Εὐλαβεστάτους Ἱερατικῶς Προϊσταμένους, Ἐντιμοτατα Διοικητικὰ Συμβούλια τῶν Ἑλληνικῶν Ὀρθοδόξων Κοινοτήτων, Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων, Ἐπιτημόνων, Ἐκπαιδευτικῶν, Ὀργανώσεων, Σωματείων, Ἑλληνορθοδόξου Νεολαίας καὶ ἅπαν τὸ εὐλαβὲς Πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου.

Ἀγαπητοί,

Ἡ 4η Ἰουλίου, τὴν ὁποίαν θὰ πανηγυρίσωμεν μετ' ὀλίγας ἡμέρας, εἶναι μία ἀπὸ τὰς σημαντικωτέρας ἡμερομηνίας τῆς Παγκοσμίου Ἱστορίας, ἔχουσα τριπλῆν ὑψηλὴν σημασίαν: ἠθικήν, ἱστορικὴν καὶ συμβολικήν.

1ον Ἠθικὴ εἶναι ἡ σημασία τῆς 4ης Ἰουλίου, διότι τὴν ἡμέραν αὐτὴν τοῦ 1776, ἕνας Λαὸς ἀποφασισμένος νὰ ζήσῃ καὶ νὰ προαχθῇ, ἔθεσεν ἠθικὰς βάσεις τῆς ἐξεγέρσεώς του, δηλαδὴ τὴν ἐλευθερίαν, τὴν δικαιοσύνην, τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα, ὑπεράνω δὲ πάντων τὸν Δοτῆρα πάντων τούτων Θεόν.

2ον) Ἱστορικὴ εἶναι ἡ σημασία τῆς Ἐθνικῆς ταύτης ἡμέρας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, διότι διὰ τῆς ἀνυψωθείσης τὴν ἡμέραν ταύτην σημαίας τῆς Ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς γενομένης Διακηρύξεως τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων πρὸς 183 ἐτῶν, ἱδρύθη ἐν κράτος, τὸ ὁποῖον εἶναι Θεόθεν προωρισμένον νὰ ἀγωνίζηται διὰ τὰ ἀγαθὰ ταῦτα καὶ νὰ ὑπεραμύνηται ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων ἐλευθεριῶν, ὁσάκις ἄλλοι λαοὶ κινδυνεύουν νὰ χάσουν τὰ ἀγαθὰ ταῦτα τῆς ἐλευθερίας, τῆς δικαιοσύνης καὶ τὰ λοιπὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα.

3ον) Συμβολικὴ τέλος εἶναι ἡ 4η Ἰουλίου, διότι, σήμερον, εἰς ὁλόκληρον τὸν ἐλεύθερον κόσμον, ἡ ἐπέτειος αὕτη τῆς Ἀμερικανικῆς ἀνεξαρτησίας καὶ ἡ ἀκαταγώνιστος ἰσχὺς τῆς κραταιᾶς Ἀμερικανικῆς Συμπολιτείας, εἶναι ὄχι μόνον τὸ σύμβολον τῆς ἐλευθερίας, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐγγύησις, ὅτι πάντες οἱ Λαοί, ἀκόμη καὶ οἱ ὑπὸ τὸ πέλμα τοῦ κομμουνιστικοῦ δυνάστου καταπατούμενοι σήμερον, εἶναι ἄξιοι τῶν δικαιωμάτων τούτων, τὰ ὁποῖα κάποτε θὰ ἀνακτήσωσι.

Ἰδού, ἀγαπητοί, ἐν ἀδραῖς γραμμαῖς, ἡ σημασία τῆς 4ης Ἰουλίου, καθ' ἣν καλοῦμεν πάντας ὑμᾶς, ὅπως συμμετάσχητε διὰ παντὸς τρόπου εἰς τὰς ἐθνικὰς ἑορταστικὰς ἐκδηλώσεις, ἐνισχύοντες συνάμα τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην ὑμῶν πρὸς τὴν μεγάλην καὶ ἔνδοξον Ἀμερικανικὴν ἡμῶν Δημοκρατίαν.

Μετὰ βαθείας πατρικῆς ἀγάπης,

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ὁ Ἀμερικῆς ΙΑΚΩΒΟΣ

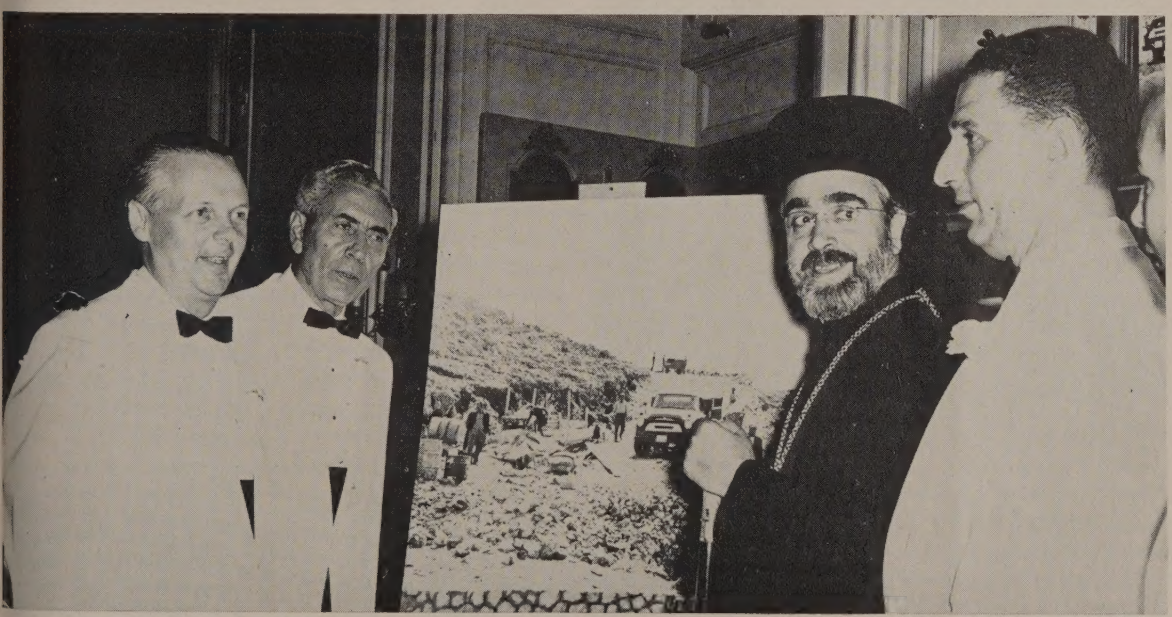

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΜΗΧΑΝΩΝ ΟΔΟΠΟΙΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐξ ἀριστερῶν: Ὁ Ἐντ. William Stratton, Κυβερνήτης Ἰλλινόϊς, ὁ κ. Ἀνδρέας Φασσέας, Ὑπουργὸς Οἰκονομικῶν τῆς αὐτῆς Πολιτείας Ἰλλινόϊς, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβος καὶ ὁ Νομάρχης Λακωνίας κ. Χρῆστος Κιτσίδης, ἐνώπιον εἰκόνος ἀπεικονιζούσης τὰ ἐν Ἑλλάδι ἐπιτελούμενα σημαντικὰ ἔργα Ὁδοποιΐας. Φωτογραφία ληφθεῖσα ἐν Σικάγῳ, τῇ 14ῃ Ἰουνίου, κατὰ τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Φασσέα διοργανωθὲν Συνέδριον τῶν Ὁμοσπονδιῶν: Παλλακωνικῆς, Παναρκαδικῆς, Παμμεσσηνιακῆς, Παμμακεδονικῆς, Πανηπειρωτικῆς καὶ ἄλλων.

ΤΟΥ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΜΙΧΑΗΛ Η ΜΝΗΝΗ ΕΙΗ ΑΙΩΝΙΑ!

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ κ. κ. ΙΑΚΩΒΟΥ

Τῇ 16ῃ Ἰουνίου 1959.

Πρὸς τοὺς Εὐλαβεστ. Ἱερατικῶς Προϊσταμένους τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ Κοινοτήτων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου.

Ἀ γ α π η τ ο ί ,

Ἔτος συμπληροῦται τῇ 13ῃ προσεχοῦς μηνὸς Ἰουλίου, ἀφ' ὅτου ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου ἐκάλεσεν εἰς τοὺς κόλπους Αὐτοῦ τὸν ἀείμνηστον προκάτοχον ἡμῶν κυρὸν Μιχαήλ, τὸν ἐπὶ ἐννέα συναπτὰ ἔτη διαποιμάναντα τὸ ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνορθόδοξον Ποίμνιον.

Τιμῶντες τὴν μνήμην αὐτοῦ, θὰ τελέσωμεν τὸ πρῶτον ἐτήσιον Μνημόσυνον αὐτοῦ, χοροστατοῦντες ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος, Νέας Ὑόρκης, τῇ 12ῃ Ἰουλίου, ἡμέρᾳ Κυριακῇ.

Τῇ ἐπαύριον, 13ῃ Ἰουλίου, ἡμέρᾳ Δευτέρᾳ καὶ περὶ ὥραν 6ην μ. μ., θὰ τελέσωμεν Τρισάγιον καὶ ἐπιμνημόσυνον δέησιν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου κυροῦ Μιχαήλ, ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τοῦ Ἁγ. Βασιλείου, καθ' ἣν θὰ συμπροσευχηθῶσι μεθ' ἡμῶν πάντες οἱ εὐλαβέστατοι Ἱερεῖς τῆς Α' Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας.

Προτρεπόμεθα ὅθεν καὶ πάντας ὑμᾶς, ἀγαπητοί, ὅπως τῇ Κυριακῇ, 12ῃ Ἰουλίου, τελέσητε, ἕκαστος ἐν τῷ Ἱερῷ αὐτοῦ Κοινοτικῷ Ναῷ, πάνδημον Μνημόσυνον ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς εἰς Κύριον ἐκδημίας τοῦ ἀ- μνήστου Ἀρχιεπισκόπου κυροῦ Μιχαήλ, ἀφοῦ εἰδοπ- ήσητε ἐγκαίρως, διά τε τοῦ λόγου καὶ τοῦ Τύπ- ἅπαντας τοὺς εὐλαβεῖς Χριστιανοὺς ἡμῶν, ὅπως πρ- ελθόντες ἑνώσωσι τὰς προσευχὰς αὐτῶν ὑπὲρ ἀ- παύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπ- κυροῦ Μιχαήλ, οὗ ἡ μνήμη εἴη αἰωνία!

Μετὰ βαθείας ἐν Χριστῷ ἀγάπης
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὑμῶν
†Ὁ Ἀμερικῆς ΙΑΚΩΒΟΣ

ΕΙΣ ΜΝΗΝΜΗΝ ΤΟΥ ΑΟΙΔΙΜΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΥΡΟΥ ΜΙΧΑΗΛ

Τὸ σχέδιον τοῦ γνησίου Βυζαντινοῦ ρυθμοῦ Παρεκκλ- σίου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τῆς Ἱ. Θεολογικῆς Σχολ- Μπρουκλάϊν, Μασσ., τὸ ὁποῖον θὰ ἀνεγείρῃ ἡ Ἑλληνι- Ὀρθόδοξος Νεολαία Ἀμερικῆς (G.O.Y.A.) ἐν τῷ περ- βόλῳ τῆς Θεολογ. Σχολῆς. Τὸ ἀρχιτεκτονικὸν σχέδι- ὀφείλεται εἰς τὸν ἀρχιτέκτονα κ. W. Stuart Thompso-

Plan of the G.O.Y.A. Chapel in memory of the la- Archbishop Michael at the Holy Cross Orthodox The- logical School in Boston, Mass.

ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ . . .

Ὁ τάφος τοῦ πρὸ ἔτους ἐκδημήσαντος εἰς Κύριον - μνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κυροῦ Μιχαὴλ ει- σκεται εἰς τὸ ἄλσος τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγίου Βα- λείου, τὴν ὁποίαν τόσον ἠγάπησεν. Ἡ μακαρία αὐτοῦ ψ- θὰ ἀγάλλεται διὰ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ μέχρις αὐτοθυσ- φθάσαντος ποιμαντορικοῦ του ἔργου καὶ τὴν ἐπάλ- συνέχισιν αὐτοῦ.

Ἡ μνήμη του θὰ μείνῃ ἀλησμόνητος δι' ὁλόκλη- τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Ἀμερικῆς καὶ θὰ καταλάβῃ ἁρμόζουσαν θέσιν εἰς τὰς δέλτους τῆς Ἱστορίας τῆς - κλησίας ἡμῶν.

Ἡ μνήμη αὐτοῦ εἴη αἰωνία καὶ ἄληστος!

. ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ BROOKLINE, MASS.

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΑΠΟΝΟΜΗΣ ΤΩΝ ΔΙΠΛΩΜΑΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΤΕΛΕΙΟΦΟΙΤΟΥΣ

Ὑπὸ τοῦ Ἐλλογ. Καθηγητοῦ κ. Γ. ΜΠΕΜΠΗ

ΓΗΝ 31ην Μαΐου, Κυριακὴν τῆς Σαμαρείτιδος, διεξήχθη ἐν καταφανεῖ θρησκευτικῇ ἀνατάσει καὶ ἐν άσῃ μεγαλοπρεπείᾳ ἡ Τελετὴ τῆς ἀπονομῆς τῶν Διλωμάτων εἰς τοὺς τελειοφοίτους τῆς Ἑλληνικῆς Θεογικῆς Σχολῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐν Brookline, Iass. Οἱ προσκεκλημένοι ἔζησαν ὄντως στιγμὰς Βυαντινοῦ κλέους καὶ μετηρσιώθησαν εἰς τὰ ὕψη τοῦ νεύματος, πρὸς τὰ ὁποῖα ὁδηγεῖ τὸ Ὀρθόδοξον πλήωμα, τὸ Τυπικὸν τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

* * *

Ὁ κύκλος τῶν ἑορτῶν ἤρχισε τὸ ἑσπέρας τοῦ Σαβάτου διὰ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ, τελεσθέντος ἐν τῷ αρεκκλησίῳ τῆς Σχολῆς. Ἐχοροστάτησεν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων κ. κ. Ἀθηναγόρας, ἐνῷ ἐν τῷ παραθρονίῳ ἵστατο ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβος. Ἔψαλλεν Χορῳδία τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Καθηγητοῦ κ. Χρήστου Βρυωνίδη. Τὸν νουθετήριον λόγον πρὸς τοὺς ἀποφοιτῶντας ἐκήρυξεν ὁ ἀρχιμανδρίτης π. Ἰωάννης Ζανέτος, Ἱερατικῶς Προϊστάμενος τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Βοστώνης, ἀπόφοιτος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ὅστις εἰς ἁδρὰς γραμμὰς διεζωγράφισε τὸ ὑψηλὸν ἔργον τοῦ κληρικοῦ καὶ διέγραψε τὰ βαρύτατα καθήκοντα αὐτοῦ ἐν τῇ διακονίᾳ τοῦ Ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου. Μετὰ ταῦτα ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἐλαίας κ. κ. Ἀθηναγόρας, Πρόεδρος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, προσεφώνησεν ἐν προφανεῖ συγκινήσει τὴν ἀποφοιτῶσαν τάξιν, πρὸς ἣν συνέτησε κυρίως ἀπόλυτον ὑπακοὴν καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀμερικῆς καὶ ἀγάπην ἔμπρακτον πρὸς τὸ ἔργον καὶ τὴν ἀποστολήν της. Ἡ ἀποφοιτῶσα τάξις παρέδωσεν εἶτα ἀνημμένας λαμπάδας πρὸς τὴν ἀμέσως ἀκολουθοῦσαν τάξιν, ἤτοι τὴν Δ' τάξιν τοῦ Θεολογικοῦ Τμήματος, εἰς συμβολισμὸν τῆς παραλαβῆς τῆς πνευματικῆς σκυτάλης τῆς Σχολῆς, ἣν θὰ ἔδει ἐπαξίως νὰ κρατήσωσι, καὶ εἰς ἐπίρρωσιν τοῦ ἀδιακόπως μεταλαμπαδευομένου φωτὸς τῆς Ἑλληνορθοδόξου πίστεως εἰς τὰς σπουδαζούσας ἐνεὰς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβος ἐπέδωκεν, ἰδίᾳ χειρί, τὸν Σταυρὸν τῆς Σχολῆς εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν ἀποφοιτώντων ἀφοῦ δι' ἐμπνευσμένης προσλαλιᾶς ἐπήνεσεν ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸ εὔστοχον τοῦ ὡραίου τούτου ἐθίμου καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐτόνισε τὴν βαρυτάτην εὐθύνην, ἣν ὑπέχουσιν οἱ ἀποφοιτῶντες ὡς σταυροφόροι ἀποστολεῖς καὶ ὡς χριστοφόροι κήρυκες τῶν ἀληθειῶν τοῦ Εὐαγγελίου.

Τὴν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς ἐτελέσθη ἡ Θεία Λειτουργία ἐν τῷ Παρεκκλησίῳ τῆς Σχολῆς. Προέστη ὁ

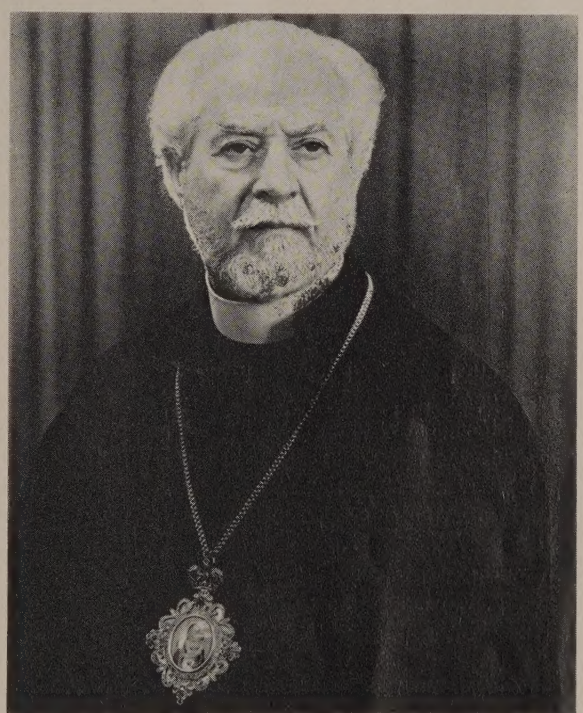

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων κ. κ. Ἀθηναγόρας, ὁ καὶ κύριος ὁμιλητὴς τῆς Τελετῆς τῆς Θεολογ. Σχολῆς.

Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων κ. κ. Ἀθηναγόρας. Συμπροσηυχήθησαν ὁ μὲν Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβος ἐν τῷ παραθρονίῳ, ὁ δὲ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἐλαίας κ. κ. Ἀθηναγόρας ἐν τῷ Ἱερῷ Βήματι. Πλήθη κόσμου κατέκλυσαν τὸν ἱερὸν χῶρον ἵνα ἀκούσωσι καὶ λάβωσι τὴν εὐλογίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων κ. κ. Ἀθηναγόρα, ὅστις ὑπῆρξεν ὁ ἡρωϊκὸς ἱδρυτὴς καὶ ὁ ἐμπνευσμένος θεμελιωτὴς τῆς Σχολῆς ταύτης. Ῥίγη συγκινήσεως ἠσθάνοντο ἅπαντες

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς, ὁ Ἔξοχ. Πρεσβευτὴς κ. Λιάτης, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων, ὁ Πανοσ Διευθυντὴς τῆς Θ. Σχολῆς Ἰ. Παπαδόπουλος, ὁ Ἐντιμ. Πρόξενος ἐν Βοστώνῃ κ. Παναγιωτάκος, ὁ Θεοφ. Ἐπί- σκοπος Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρας, Πρόεδρος τῆς Θεολογ. Σχολῆς, κατὰ τὴν Τελετὴν τῆς ἀπονομῆς τῶν Πτυχίων

(Φωτογραφία τῶν «Κυριακάτικων Νέων» τῆς Βοστώνης)

οἱ προσκυνηταὶ ἀντικρύζοντες μίαν ἐκ τῶν εὐγενεστέρων μορφῶν τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας ἐν τῷ παρόντι αἰῶνι, ἀτενίζοντες τὸ λάμπον ἐκ πνευματικῆς ἀγαλλιάσεως πρόσωπον ἐκείνου, ὅστις εἰργάσθη διὰ τὴν ἵδρυσιν καὶ παγίωσιν τοῦ Φάρου τούτου τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πνεύματος ἐν τῷ Νέῳ Κόσμῳ. Δικαίως ὅθεν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς, προσφωνῶν ἅμα τῇ λήξει τῆς Θ. Λειτουργίας τὸν Ἅγιον Θυατείρων, ἀπεκάλεσεν αὐτὸν Πατέρα, καὶ ὁδηγὸν καὶ καθοδηγητὴν καὶ ἐμπνευστὴν πάντων ἡμῶν. Εἰς τὴν Θ. Λειτουργίαν παρίσταντο ἐκτὸς τῶν Ἐφόρων καὶ Καθηγητῶν τῆς Σχολῆς καὶ ὁ Ἔξοχ. Πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος ἐν Washington, D. C., κ. Α. Λιάτης, καὶ ὁ Ἔξοχ. Γενικὸς Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ κ. Κ. Τριανταφυλλάκος. Μετὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐπηκολούθησε γεῦμα ἐν τῇ τραπεζαρίᾳ τῆς Σχολῆς, εἰς ὃ παρεκάθησαν οἱ ἐπίσημοι προσκεκλημένοι καὶ πλῆθος προσκυνητῶν.

* * *

Τὴν 3ην μ. μ. ἤρχισε τὸ ἐπίσημον πρόγραμμα τῆς τελετῆς τῶν Ἐξετάσεων. Εὐλογήσαντος τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰακώβου, ἐσχηματίσθη ἡ Ἀκαδημαϊκὴ πομπή, ἧς προηγοῦντο ὁ Σταυρός, τὸ Λάβαρον καὶ αἱ Σημαῖαι τῆς Σχολῆς. Εἵποντο οἱ φοιτηταί, ψάλλοντες τὸν Ὕμνον τῆς Σχολῆς, ἠκολούθουν οἱ τελειόφοιτοι, οἱ Καθηγηταὶ καὶ οἱ Ἔφοροι τῆς Σχ λῆς ἐνδεδυμένοι τὰς Ἀκαδημαϊκὰς αὐτῶν στολάς, Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων μετὰ τοῦ Θεοφιλ στάτου Προέδρου τῆς Σχολῆς, τοῦ Πρεσβευτοῦ κ. Α άτη, τοῦ Γεν. Προξένου κ. Τριανταφυλλάκου καὶ τ ἐν Βοστώνῃ Προξένου κ. Κ. Παναγιωτάκου. Τὴν ὅλ πομπὴν ἔκλειεν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Ἰάκωβος, φέρων περιτραχήλιον καὶ ὠμοφόριον. Κ ταλαβόντων τῶν ἐπισήμων τὰς θέσεις αὐτῶν ἐν προετοιμασθείσῃ ἐπὶ τούτῳ ἐξέδρᾳ, ὁ Σεβ. Ἀρχιε σκοπος Ἀμερικῆς ἐποιήσατο τὴν ἐπίσημον ἔναρξιν τ Τελετῆς διὰ τοῦ «Δόξα τῇ Ἁγίᾳ καὶ ὁμοουσίῳ κ ζωοποιῷ καὶ ἀδιαιρέτῳ Τριάδι . . . ».

Ληξάσης τῆς καθαρῶς θρησκευτικῆς μορφῆς τ προγράμματος, ὅπερ συνίστατο ἐκ Δεήσεως ὑπὸ τ Διακόνων καὶ ὕμνων ψαλέντων ὑπὸ τῆς Χορῳδίας τ Σχολῆς, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικ ἐπαρουσίασε τὸν Πρόεδρον τῆς Σχολῆς, Θεοφιλέστ τον Ἐπίσκοπον Ἐλαίας κ. κ. Ἀθηναγόραν. Οὗτ μετ' ἀγάπης πολλῆς ἀνεφέρθη εἰς τὸ ἐπιτελεσθὲν ἔ γον ἐν τῇ Σχολῇ, ἔργον ἐπίπονον μέν, ἀλλ' ἐν ταῦ ὡραῖον καὶ καρποφόρον. Ηὐχαρίστησε, μετὰ ταῦ τοὺς συνεργάτας αὐτοῦ, ἤτοι τὸν Διευθυντὴν τῆς Σ λῆς Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Ἰωάννην Παπαδόπουλ τοὺς κ. κ. Καθηγητάς, ὡς καὶ τοὺς ἀποτελοῦντας

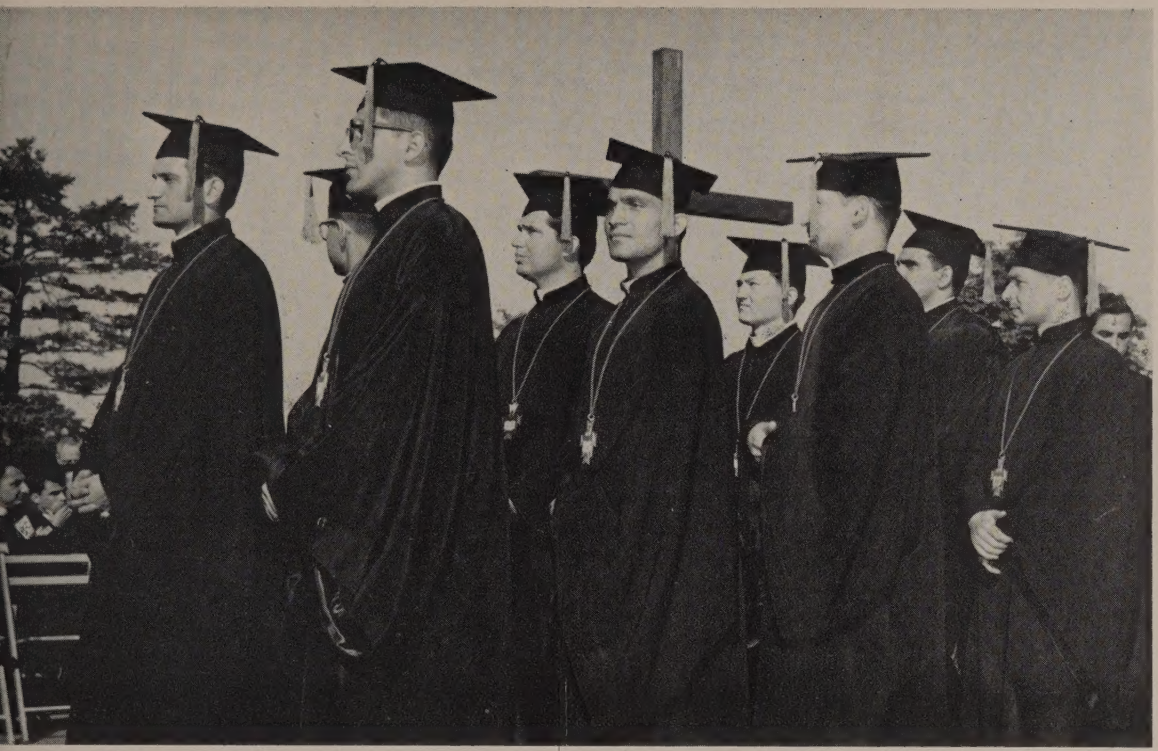

Οἱ ἐφετεινοὶ Ἀπόφοιτοι τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς προσερχόμενοι εἰς τὴν Τελετήν.
(Φωτογραφία τῶν «Κυριακάτικων Νέων» τῆς Βοστώνης)

οσωπικὸν τῆς Σχολῆς, ἐμνήσθη δὲ καὶ τῶν ἀξιοτί-
ον Ἐφόρων, οἵτινες πλείστας ὅσας ὑπηρεσίας προσέ-
ρον μέχρι τοῦδε πρὸς τὴν Σχολήν. Ἐπήνεσε, κατό-
, τοὺς φοιτητὰς τῆς Σχολῆς, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ
πιδοφόρον μέλλον τῆς Ἐκκλησίας ἐν Ἀμερικῇ καὶ
τινες ἐν ἐπιμελείᾳ ἀσκοῦνται ἐν τῇ ἱερᾷ Ἐπιστήμῃ
ς Θεολογίας, ἵνα καταστῶσιν ἄξιοι τῆς κλήσεως εἰς
ἐκλήθησαν. Ὑπηρετήσας ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος
λαίας ἐπὶ τέσσαρα συναπτὰ ἔτη ὡς Διευθυντὴς καὶ
όεδρος τῆς Σχολῆς, ὡμίλησεν ἐκ τῆς πλουσίας αὐ-
ῦ πείρας καὶ ἐκ τοῦ βιώματος αὐτοῦ ἐν τῇ καθόλου
ελίξει τῆς Σχολῆς κατὰ τὴν διαρρεύσασαν τετρα-
ν.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Πανοσιολ. Διευθυντὴς παρουσίασε
ν παρεπιδημοῦντα ἐν τῇ Σχολῇ ἐλλογιμώτατον Κα-
γητὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Κωνσταντῖνον
τόνην, ὅστις ἀφίχθη ἐν Ἀμερικῇ πρὸ ἑπταμήνου, ἵνα
ράξῃ μαθήματα Πατρολογίας καὶ Βυζαντινῆς Θεο-
γίας τῇ συστάσει τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως. Ὁ
Μπόνης ἀνέπτυξε τὸ σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς του ἐν
Σχολῇ, ἥτις ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ἑκατέρωθεν γνωρι-
αν μεταξὺ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστη-
ου Ἀθηνῶν καὶ τῆς Θεολογικῆς ταύτης Σχολῆς καὶ
τὴν σύναψιν σχέσεων φιλίας καὶ συνεργασίας καὶ
οιβαίας κατανοήσεως. Ἐξεφράσθη ἐνθουσιωδῶς
ὰ τὸ ἐπιτελούμενον ἔργον ἐν τῇ Σχολῇ, τῆς ὁποίας τὸ
λλον προεῖδε λαμπρὸν καὶ καρποφόρον. Κατακλεί-
ων τὸν ἔξοχον εἰς νοήματα λόγον του ὁ κ. Μπόνης
ηὐχαρίστησε θερμῶς τὴν Α.Θ. Παναγιότητα τὸν Οἰ-
κουμενικὸν Πατριάρχην διὰ τὴν ἐπευλογίαν τῆς ἀπο-
στολῆς του, ὡς καὶ τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερι-
κῆς κ. κ. Ἰάκωβον, τὸν Θεοφιλέστατον Πρόεδρον τῆς
Σχολῆς Ἐπίσκοπον Ἐλαίας κ. κ. Ἀθηναγόραν, τὸν
Διευθυντὴν Ἀρχιμ. κ. Ἰωάννην Παπαδόπουλον, τοὺς
Ἐφόρους, Καθηγητὰς καὶ Φοιτητὰς τῆς Σχολῆς διὰ
τὴν φιλοξενίαν, ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν ἣν τοσοῦτον
φιλοφρόνως παρέσχον πρὸς αὐτόν.

Εἶτα ὁ Διευθυντὴς τῆς Σχολῆς ἀνέγνωσε τὸν Ἀπο-
λογισμὸν τῶν πεπραγμένων τοῦ λήξαντος Ἀκαδημα-
ϊκοῦ ἔτους, σύντομον μὲν ἀλλὰ συμπαγῆ καὶ περι-
εκτικὸν ἐν τῇ δομῇ του.

Εἶτα ὁ Πανοσιολ. Διευθυντὴς ἐπαρουσίασε τὸν
Ἔξοχ. Πρεσβευτὴν τῆς Ἑλλάδος ἐν Οὐασιγκτῶνι κ.
Α. Λιάτην, ὅστις καὶ ἀπηύθυνε θερμὸν τῷ ὄντι χαιρε-
τισμὸν ἐκ μέρους τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως πρός
τε τοὺς ἐπισήμους καὶ τοὺς φοιτητάς, ἀλλὰ καὶ πρὸς
ὅλους τοὺς Ὁμογενεῖς τοὺς παρακολουθοῦντας τὴν
τελετήν. Ὁ κ. Λιάτης ὑπηρέτησεν ὡς Πρόξενος τῆς
Ἑλλάδος ἐν Βοστώνῃ καὶ μετὰ συγκινήσεως ἀνεμνή-
σθη τῶν ἐπισκέψεων αὐτοῦ εἰς τὴν νεοϊδρυθεῖσαν τότε
Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Pomfret Center, Conn., ἔνθα
ὁ τότε Διευθυντὴς Ἐπίσκοπος Βοστώνης ἡρωϊκῶς ἠ-
γωνίζετο διὰ τὴν ἀνάδειξιν αὐτῆς. Ἐτόνισεν ἰδιαιτέ-
ρως ὁ κ. Πρέσβυς τὴν ἱερὰν ἀποστολὴν τῶν ἀποφοί-

των τῆς Σχολῆς, οἵτινες ἐσαεὶ δέον νὰ ἀποτελῶσι τοὺς φορεῖς τῶν ἱερῶν ἡμῶν Ἑλληνορθοδόξων παραδόσεων. Τέλος ὁ κ. Πρέσβυς διεβεβαίωσε τοὺς ἀκροατάς του ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις θὰ καταβάλῃ πᾶσαν προσπάθειαν ἵνα παράσχῃ θετικὴν βοήθειαν εἰς τὴν ἀνάδειξιν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς διὰ τῆς ἀποστολῆς κυρίως διαπρεπῶν Ἑλλήνων ἐπιστημόνων.

Κατόπιν τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβος, ὅστις καὶ ἐπαρουσίασε τὸν Κύριον ὁμιλητὴν τῆς ἡμέρας, ἤτοι τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Θυατείρων κ. κ. Ἀθηναγόραν. Μὲ λόγους μεστοὺς εἰλικρινοῦς υἱϊκῆς ἀγάπης καὶ στοργῆς ὁ Σεβ. Ἀμερικῆς ἀνεφέρθη εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ἔργον τοῦ ἁγίου Θυατείρων. Ὑπῆρξεν, εἶπε, μετὰ τοῦ Πατριάρχου ἡμῶν, ὁ ἱδρυτής, ὁ θεμελιωτής, ὁ στηρικτής, ὁ στυλοβάτης, ὁ πρωτομάστορας τῆς Σχολῆς. Ὑπῆρξεν ὁ οἰκιστὴς τῆς ἐρήμου τοῦ Pomfret Center, ὅστις ἐφύτευσεν ὡς ἄνθη μυροφόρα τοὺς πρώτους φοιτητὰς τῆς Σχολῆς, ὑπῆρξεν ὁ καλὸς ἐργάτης, ὅστις ἐφύτευσε τὸν καρπὸν αὐτοῦ ἵνα φέρῃ καρπὸν πολλαπλασίονα, ὑπῆρξεν ὁ καπετάνιος, ὅστις ὡδήγησε τὸ σκάφος τῆς Σχολῆς διὰ θυελλῶν καὶ καταιγίδων σῶον καὶ ἀβλαβὲς πρὸς τὸν λιμένα τῆς δημιουργικῆς γαλήνης καὶ τῆς πνευματικῆς νηφαλιότητος.

Ὅταν ὁ ἅγιος Θυατείρων ἠγέρθη ἵνα λάβῃ τὸν λόγον, οἱ παρευρισκόμενοι ἀντίκρυσαν ἕν, ἀληθῶς, συγκινητικὸν θέαμα, δύο εὐσεβεῖς καὶ διακεκριμένους Ἱεράρχας εἰς ἓν σύμπλεγμα ἀγάπης καὶ τιμῆς. Πνευματικὸς πατὴρ καὶ πνευματικὸς υἱὸς ἵσταντο ἐπὶ τῆς ἐξέδρας ἐν μέσῳ ἐκδηλώσεων ἀληθοῦς ἀγάπης, ἀφοσιώσεως καὶ λατρείας τῶν ἐμπεπιστευμένων εἰς αὐτοὺς τέκνων. Μὲ πηγαίαν συγκίνησιν, διηνθισμένην ἐν ταυτῷ μὲ τὸ ἐγνωσμένον αὐτοῦ «χιοῦμορ», ὁ τετιμημένος πρεσβύτης κληρικὸς ἐξέφρασε τὴν χαρὰν τῆς καρδίας του διότι προσεκλήθη νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὴν παροῦσαν τελετὴν καὶ δὴ τὴν τελετὴν ταύτην τῆς ἀγαπητῆς του Σχολῆς, ἥτις ἀποτελεῖ τέκνον του καὶ δημιούργημά του, χαρὰν καὶ καύχημά του. Οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ σκέπτεται τὴν Σχολήν, οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ ἀποτελῇ ἀναπόσπαστον μέρος τῆς καρδίας του. Ἀκριβῶς δὲ ἕνεκα τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ Σχολὴ αὕτη ἀποτελεῖ ἔργον τῶν χειρῶν του καὶ ἱδρῶτα τοῦ προσώπου του, αἰσθάνεται ἑαυτὸν ὑπόχρεων ὅπως χρησιμοποιήσῃ τὸ δικαίωμα, ὅπερ ἀπορρέει ἐκ τούτου, ἵνα μελετήσῃ τὸ σημερινὸν ἔργον τῆς Σχολῆς, ἵνα ἴδῃ ἐὰν ὄντως αὕτη ἀκολουθεῖ καὶ κινεῖται καὶ περιστρέφεται ἐντὸς τοῦ πλαισίου τοῦ ὑψηλοῦ της προορισμοῦ, τὴν προετοιμασίαν τουτέστιν Ἑλληνορθοδόξων ἱερέων, προορισμοῦ τεθέντος ὑπὸ τοῦ μεγαλοπνόου Πατριάρχου ἡμῶν Ἀθηναγόρα Α΄, τοῦ καὶ πρώτου συλλαβόντος τὸ σχέδιον τῆς ἱδρύσεως τῆς Σχολῆς. Ἔχει προσέτι δικαίωμα καὶ καθῆκον ἵνα ἐλέγξῃ καὶ νουθετήσῃ διὰ πᾶν τὸ γινόμενον ἐν αὐτῇ καὶ προτείνῃ πᾶν μέτρον, ὅπερ θὰ συνέτεινεν εἰς τὴν ἐξακολούθησιν τὴν ἀπρόσκοπτον τοῦ ἱεροῦ ἔργου τῆς Σχολῆς. Περιττὸν νὰ τονισθῇ ὅτι τὰ λόγια ταῦτα τοῦ πεπειραμένου κληρικοῦ ἐνεποίησαν βαθεῖαν ἐντύπωσιν καθότι προείρχοντο ἐκ τοῦ περισσεύματος τῆς ἀγαθῆς αὐτοῦ καρδίας καὶ ἐκ τοῦ θησαυροῦ τοῦ χριστιανικοῦ αὐτοῦ βιώματος.

Ἅμα τῇ περατώσει τῆς ὁμιλίας τοῦ Σεβ. Θυατείρων, ὁ Διευθυντὴς τῆς Σχολῆς Ἀρχιμ. Ἰωάννης Παπαδόπουλος προσεκάλεσεν ὀνομαστὶ ἅπαντας τοὺς δικαιούχους τῶν Ἀκαδημαϊκῶν τίτλων καὶ διπλωμάτων ἵνα παραταχθῶσιν ἔμπροσθεν τῆς ἐξέδρας τῶν ἐπισήμων. Εἶτα ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς προσεφώνησεν αὐτοὺς διὰ θερμῆς τῇ ἀληθείᾳ προσλαλιᾶς, ἀναμνησθεὶς τῆς κατὰ Χάλκην μητρὸς αὐτοῦ Σχολῆς καὶ τονίσας ὅτι ἡ Α.Θ. Παναγιότης ὁ Οἰκουμενικὸς ἡμῶν Πατριάρχης θὰ ἔδει νὰ ἐνεχείριζε τὰ διπλώματα ταῦτα οὐχὶ μόνον ὑπὸ τὴν ἰδιότητα Αὐτοῦ ὡς Ἱδρυτοῦ τῆς Σχολῆς, ἀλλὰ καὶ ὡς Προκαθημένου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, πρὸς ἣν ἅπαντες ὀφείλομεν ἀμέριστον ἀφοσίωσιν καὶ ἄπειρον ἀγάπην. Ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς, ἰδοὺ οἱ πόλοι πέριξ τῶν ὁποίων δέον νὰ ἀναπτύσσηται ἡ ἐκκλησιαστικὴ δρᾶσις τῶν κληρικῶν μας. Μετὰ δὲ τὰς ἀναγκαίας νουθεσίας καὶ παραινέσεις καὶ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς σχετικῆς εὐχῆς, ὁ Σεβασμιώτατος ἐνεχείρισεν εἰς τοὺς δικαιούχους τὰ δράγματα τῶν πνευματικῶν αὐτῶν κόπων καὶ ἐπιτεύξεων, κατασπαζόμενος αὐτοὺς μὲ τὸν ἀσπασμὸν τῆς πατρικῆς ἀγάπης καὶ φιλίας.

Ἐκ τῶν τελειοφοίτων οἱ κάτωθι ἔλαβον τὸ πτυχίον τοῦ Προλύτου τῶν Θεολογικῶν Σπουδῶν: Νικ. Βαγγελόπουλος, Σταμ. Καλαμάρας, Αὐγερινὸς Κεχαγιᾶς, Γ. Παπαδημητρίου, Ἀναστ. Πάρης, Κωνστ. Πυριάλας, Νικ. Σπυράκης, Γ. Σταυριανάκος ἱερεύς, Ἠλίας Στεφανόπουλος, Ἀλέξ. Φασούλας, ἱερεύς.

Σὺν τούτοις οἱ κάτωθι ἐκ τῶν παλαιῶν ἀποφοίτων συνεπλήρωσαν τὴν ἐπιπρόσθετον ἀκαδημαϊκὴν ἐτοιμασίαν καὶ ἔλαβον τὸ πτυχίον τοῦ Προλύτου τῶν Θεολογικῶν Σπουδῶν: Σταμ. Γανιάρης, Νικ. Γεωργακόπουλος, Γ. Γιακαλῆς.

Ἐκ τῶν παλαιῶν ἀποφοίτων οἱ κάτωθι ἔλαβον τὸ πτυχίον τοῦ Προλύτου τῆς Θεολογίας: Στ. Θεοφιλόπουλος, Ἰωάν. Λυμπεράκης ἱερεύς, Νικ. Μανίκας ἱερεύς, Σπυρίδων Παπαδημητρίου ἱερεύς, Χαράλαμπος Στεφανόπουλος, Ε. Φιλιππόπουλος.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ προϊστάμενος τοῦ Κλασικοῦ Τμήματος τῆς Σχολῆς Καθηγητὴς κ. Γεώργιος Λιακόπουλος ἐπαρουσίασε τοὺς ὁμοφώνῳ ἀποφάσει τῆς Συγκλήτου βραβευθέντας φοιτητὰς διά τε τὸ ἦθος αὐτῶν καὶ τὴν ἀκαδημαϊκὴν αὐτῶν ἐπίδοσιν. Τὰ βραβεῖα ἐνεχείρισεν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς. Οἱ βραβευθέντες εἶναι οἱ κάτωθι:

1. Αὐγ. Κεχαγιᾶς (Τάξις τελειοφ.). Τὸ βραβεῖον τοῦ ἰατροῦ Ὀρ. Ρηγέλη, εἰς μνήμην τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀοιδίμου ἱερέως Εὐστρατίου Ρηγέλη, ἐκ δολλαρίων

Ὁ Μουσικολ. κ. Χρῆστος Βρυωνίδης, Καθηγητὴς τῆς Μουσικῆς ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ, διευθύνων τὴν Χορῳδίαν τῶν Φοιτητῶν, κατὰ τὴν Τελετήν.

(Φωτογραφία τῶν «Κυριακάτικων Νέων» τῆς Βοστώνης)

75, πρὸς τὸν διακρινόμενον τελειοδίδακτον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Βυζαντινὴν Ἱστορίαν.

2. Ἠλ. Στεφανόπουλος (Τάξις τελειοφ.). Τὸ βραβεῖον τοῦ κ. Π. Χαστούπη, ἐκ δολλαρίων 100, διὰ τὸν διακρινόμενον εἰς τὸ μάθημα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

3. Π. Τσάμπηρας (Α΄ τάξις Θεολ.). Τὸ βραβεῖον τῆς ΓΚΑΠΑ, ἐκ δολλ. 100, εἰς τὸν ἀριστεύσαντα εἰς τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα, καὶ ἀριστεύσαντα ἐν πᾶσι.

4. Κ. Εὐσταθίου (Τάξις Προπαρασκ.). Τὸ βραβεῖον τῆς ἐριτίμου Κας Π. Νύχη, εἰς μνήμην τοῦ πατρὸς αὐτῆς Κωνσταντίνου Φινοκάλου, ἐκ δολλ. 50, διὰ τὸν ἄριστον φοιτητὴν τῆς Προπαρασκευαστικῆς τάξεως.

5. Στ. Καλαμάρας (Τάξις τελειοφ.). Τὸ βραβεῖον τοῦ κ. Γ. Ἀλεβίζου, ἐκ δολλ. 75, διὰ τὸν διακρινόμενον εἰς τὴν Βυζαντινὴν μουσικὴν ἐκτέλεσιν.

6. Π. Σκορδάκης (Τάξις Α΄ Κολ.). Τὸ βραβεῖον τοῦ Προέδρου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἐπισκόπου Ἐλαίας κ. κ. Ἀθηναγόρα, ἐκ δολλ. 50, πρὸς τὸν πρωτοετῆ φοιτητὴν τὸν διακριθέντα διὰ τὴν Ἑλληνομάθειάν του.

7. Νικ. Φραγκάκης (Τάξις Β΄ Κολ.). Τὸ βραβεῖον τοῦ Συλλόγου τῶν ἐγγάμων Ὀρθοδόξων νέων τοῦ Lowell, Mass., ἐκ δολλ. 50, πρὸς τὸν ἐκ τῶν φοιτητῶν τοῦ Κολλεγίου διακρινόμενον διὰ τὴν ἀρίστην αὐτοῦ ἐπίδοσιν εἰς τὰ μαθήματα.

8. Στέφ. Ἀβραμίδης (Τάξις Β΄ Κολ.). Τὸ βραβεῖον τοῦ κ. Ἀποστόλου Μανώλη, εἰς μνήμην τοῦ ἀειμνήστου πατρὸς αὐτοῦ, ἐκ δολλ. 75, διὰ τὴν καλυτέραν ἔκθεσιν ἐπὶ τῆς Βυζαντινῆς Ἱστορίας καὶ Λογοτεχνίας.

9. Στέφ. Ἀβραμίδης (Τάξις Β΄ Κολ.). Τὸ βραβεῖον τοῦ κ. Νικ. Μουστάκη, ἐκ δολλ. 100, διὰ τὸν διακριθέντα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ρητορικήν.

10. Κ. Πυριάλας (Τάξις τελειοφ.). Τὸ βραβεῖον τοῦ κ. Γ. Δάφνη, Διευθυντοῦ τῶν «Κυριακάτικων Νέων», ἐκ δολλ. 50, διὰ τὸν διακριθέντα εἰς τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ κηρύγματος.

11. Β. Παπανικολάου (Τάξις Β΄ Θεολ.). Ἕτερον βραβεῖον τοῦ κ. Γ. Δάφνη, ἐκ δολλ. 50, πρὸς τὸν διακριθέντα ἐπίσης εἰς τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὀρθοδόξου κηρύγματος.

12. Νικ. Σπυράκης, ἱερεὺς (Τάξις τελειοφ.). Τὸ βραβεῖον ὑπὸ ἀνωνύμων ἀδελφῶν, ἐκ δολλαρίων 50, διὰ τὸν διακριθέντα εἰς τὸ Ἀγ.γλικὸν κύρυγμα.

13. Ἀναστ. Πάρης (Τάξις τελειοφ.). Ἕτερον βραβεῖον ὑπὸ ἀνωνύμων ἀδελφῶν, ἐκ δολλαρίων 50, πρὸς τὸν ἐπίσης διακριθέντα εἰς τὸ Ἀγγλικὸν κήρυγμα.

* * *

Τὴν εἰθισμένην ἀποχαιρετιστήριον προσλαλιὰν ἐκ μέρους τῆς ἀποφοιτώσης τάξεως ἀπήγγειλεν ὁ ἐκ τῶν ἀριστούχων αὐτῆς κ. Ἠλίας Στεφανόπουλος, ὅστις μετὰ πολλῆς τῆς συγκινήσεως ἀπεχαιρέτησε τοὺς

(Συνέχεια εἰς τὴν 202αν σελίδα)

ΟΙ ΕΚΦΩΝΗΘΕΝΤΕΣ ΛΟΓΟΙ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΕΛΕΤΗΝ ΤΗΣ ΑΠΟΝΟΜΗΣ ΤΩΝ ΔΙΠΛΩΜΑΤΩΝ ΕΝ ΤΗ ΘΕΟΛ. ΣΧΟΛΗ

ΣΕΒ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΕΙΣΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΙΣ ΤΟΥ ΘΕΟΦ. ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΕΛΑΙΑΣ, ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Λαμπροτάτη διὰ τὴν Σχολὴν ἡ ἡμέρα. Συνεκλαμπρύνεται καὶ ἡ κτίσις σήμερον καὶ λαμπαδηφορεῖ. Διότι ἀναμένει ἀπὸ αἰώνων τὴν πραγμάτωσιν τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ «καὶ κηρυχθήσεται τὸ Εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει».

Ἀποβλέπει μετὰ χρηστῶν διὰ τοῦτο ἐλπίδων πρὸς τὴν Σχολὴν σὺν τῷ ἀποδήμῳ Ἑλληνισμῷ καὶ τῇ Ὁμογενείᾳ καὶ ἡ κτίσις, ἡ ὁποία συστενάζει καὶ συνωδίνει ἄχρι τοῦ νῦν ἀποκαραδοκῶσα τὴν ἡμέραν τῆς λυτρώσεως καὶ τῆς δόξης.

Δι' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ὑποτίθεται ὅτι καταρτίζονται οἱ ἱεροσπουδασταὶ ἐν τῇ Σχολῇ ταύτῃ. Διὰ τὴν ἡμέραν τῆς λυτρώσεως καὶ τῆς δόξης. Διὰ τὴν ἀνατολὴν τῆς ἡμέρας ταύτης ἐκδαπανῶνται οἱ ἐν αὐτῇ θεοφιλεῖς καὶ θεάρεστοι διδάσκοντες. Διὰ τὴν ἐπιτάχυνσιν τῆς ἡμέρας ταύτης ἐπὶ τετραετίαν ὅλην, ἀπὸ τοῦ 1955 καὶ ἐντεῦθεν, ἠγωνίσθη καὶ ἀφιέρωσεν ὅλας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις ὡς τε καθηγητής, διευθυντὴς καὶ πρόεδρος αὐτῆς, ὁ Θεοφιλέστατος καὶ πεφιλημένος ἀδελφός, Ἅγιος Ἐλαίας.

Διὰ νὰ ἴδητε τὰ πρῶτα σημεῖα τῆς ἐρχομένης χαραυγῆς, τῆς ὁλοκληρώσεως δηλ. τοῦ προορισμοῦ τῆς Σχολῆς καὶ τῶν ἐλπίδων ἡμῶν, σᾶς καλῶ νὰ ἀκροασθῆτε μετὰ προσοχῆς τὴν χαιρετιστήριον προσφώνησιν αὐτοῦ, εἰς ἣν καὶ καλῶ τὴν Ὑμετέραν Φίλην Θεοφιλίαν, Ἅγιε Πρόεδρε τοῦ Θεολογικοῦ ἡμῶν τούτου Ἱδρύματος.

(Συνέχεια ἐκ τῆς 201ης σελίδος)

Καθηγητὰς αὐτοῦ καὶ συμφοιτητάς, ὑποσχεθεὶς ἐκ μέρους τῶν συναποφοίτων του ἀπεριόριστον ἐμμονὴν καὶ προσήλωσιν πρὸς ὅσα ἐδιδάχθη ἐν τῇ Σχολῇ καὶ αἰωνίαν τὴν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν πνευματικὴν αὐτῆς Τροφόν, τὴν ἐκθρέψασαν αὐτοὺς μετὰ περισσῆς τῆς ἀγάπης καὶ βαθείας τῆς στοργικῆς θαλπωρῆς ἐν πνεύματι Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Οὕτως ἔληξεν ἡ σεμνὴ αὕτη τελετή, ἀποτελέσασα ἕνα προσέτι ἱστορικὸν σταθμὸν εἰς τὴν καθόλου πνευματικὴν καὶ ἀκαδημαϊκὴν ἀνέλιξιν τῆς Σχολῆς. Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τῆς τελετῆς ἔψαλλεν μελωδικώτατα ἡ λαμπρὰ Χορῳδία τῆς Σχολῆς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Καθηγητοῦ αὐτῆς κ. Χρήστου Βρυωνίδη. Ἐπὶ πλέον δὲ συνεργεῖον τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς «Φωνῆς τῆς Ἀμερικῆς» ἠχογράφησεν ἅπασαν τὴν τελετὴν ἵνα ἀναμεταδώσῃ ταύτην καὶ ἐν τῇ Μέσῃ Ἀνατολῇ.

Μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἑορτῆς, προσεφέρθησαν πρὸς τοὺς προσκεκλημένους καὶ ἅπαντας τοὺς προσκυνητὰς ἐξαίρετα ἀναψυκτικά, παρασκευασθέντα ὑπὸ τῶν κυριῶν τῆς Ὁμοσπονδίας τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων τῆς Νέας Ἀγγλίας.

Ο ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΛΗΞΑΝ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΝ ΕΤΟΣ ΥΠΟ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΑΥΤΗΣ ΠΑΝΟΣ. ΑΡΧΙΜ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Σεβασμιώτατε Ἅγιε Θυατείρων,

Σεβασμιώτατε καὶ σεπτὲ Ποιμενάρχα Ἅγιε Ἀμερικῆς,
Θεοφιλέστατε Ἅγιε Ἐλαίας Πρόεδρε τῆς Θ. Σχολῆς,
Θεοφιλέστατε Ἅγιε Λεύκης,
Ἐξοχώτατε κύριε Πρέσβυ,
Ἐξοχώτατε κύριε Γενικὲ Πρόξενε Νέας Ὑόρκης,
Ἐντιμότατε κύριε Πρόξενε Βοστώνης,
Ἐντιμότατοι κύριοι Ἔφοροι τῆς Θ. Σχολῆς,
Ἑλλογ. κύριοι Συνάδελφοι, Καθηγηταὶ τῆς Θ. Σχολῆς
Ἀγαπητοὶ φίλοι, κυρίαι καὶ κύριοι,
Ἀγαπητοί μου μαθηταί,

Ἡ Θεολογική μας Σχολὴ συμπληρώνει ἐφέτος τὸ 22ον ἀκαδημαϊκόν της ἔτος. Ἱδρύθη τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1937 καὶ ἐπὶ μίαν δεκαετίαν ἐλειτούργησεν εἰς τὸ Πάμφρετ τοῦ Κοννέκτικετ. Ἀπὸ τὸ ἔτος 1947 λειτουργεῖ ἐπὶ τοῦ θαυμασιωτάτου τούτου λόφου τοῦ Μπρουκλάϊν. Καθὼς δὲ βλέπετε εἰσερχόμενοι εἰς τὴν Σχολὴν νέαι οἰκοδομαὶ ἀνεγείρονται, ἤτοι Βιβλιοθήκη καὶ αἴθουσαι παραδόσεων μαθημάτων, καθὼς καὶ μέγα Γυμναστήριον. Πρόκειται περὶ δωρεῶν γενναιοφροσύνης τῶν κ. κ. ἀδελφῶν Ἀντωνίου καὶ Ἰωάννου Πάππα καὶ τῶν κ. κ. Ἀγγέλου Κοτσίδα καὶ Θεοδώρου Τόννα.

Πρὸς τὰς δύο ταύτας μεγαλοπρεπεῖς καὶ ἀρχοντικὰς οἰκοδομὰς θὰ εὐτυχήσῃ, Θεοῦ θέλοντος, ἡ Θεολογική μας Σχολὴ νὰ ἀποκτήσῃ καὶ τρίτην τοιαύτην. Ἡ Νέα Γενεὰ ἀνέλαβεν ἐξ αἰσθημάτων ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν μας καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν ἀοίδιμον Ἀρχιεπίσκοπον Μιχαήλ, ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ ὁ Ἱδρυτὴς τῆς ΓΚΟΓΙΑ, ἀνέλαβε, λέγω, νὰ ἱδρύσῃ εἰς μνημόσυνον τούτου αἰώνιον, περικαλλῆ Βυζαντινὸν Ναόν. Τὴν ἀνέγερσιν τούτου ἀνέθηκεν ἡ ΓΚΟΓΙΑ εἰς τὸν διακεκριμένον Ἀμερικανὸν Ἀρχιτέκτονα κ. Τόμψον, εἰδικὸν ἐκτελεστὴν ἔργων βυζαντινῆς τέχνης καὶ βυζαντινοῦ ρυθμοῦ.

* * *

Ὁ τότε μεγαλόπνους Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς καὶ σήμερον κλεινὸς Πρωθιεράρχης τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ Παναγιώτατος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἀθηναγόρας, προσεπάθει ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον πενταετίαν μέχρι τῆς εὐλογημένης ἐκείνης ἡμέρας τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1937, νὰ πραγματοποιήσῃ τοὺς ὁραματισμούς του, νὰ μορφώνῃ δηλονότι Κλῆρον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν Ἀμερικῆς ἀπὸ παιδιὰ τῆς Νέας Γενεᾶς. Μὲ τὴν δύναμιν τῆς πατρικῆς ψυχῆς του, τὸ ἐπραγματοποίησε.

Δυστυχῶς, τὸν πλοῦτον τῶν πόθων του καὶ τῶν ἐλ-
ίδων του συνώδευεν ἀπειλητικὴ ἡ τελεία ἔλλειψις
ικονομικῶν πόρων. Εἶχεν ὅμως παρὰ τὸ πλευρόν
ου ἀτίμητον ζῶντα θησαυρόν τὸν τότε Πρωτοσύγ-
ελλόν του καὶ μετέπειτα Ἐπίσκοπον Βοστώνης καὶ
ὃν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Θυατείρων κ.
λθηναγόραν. Οὗτος εἶναι ὁ θεμελιωτής της, εἶναι ὁ
ρῶτος Διευθυντής της. Ἀνέλαβε τὴν ἵδρυσιν τῆς
χολῆς μὲ πίστιν βαθυτάτην ὡπλισμένος μὲ χαρακτῆ-

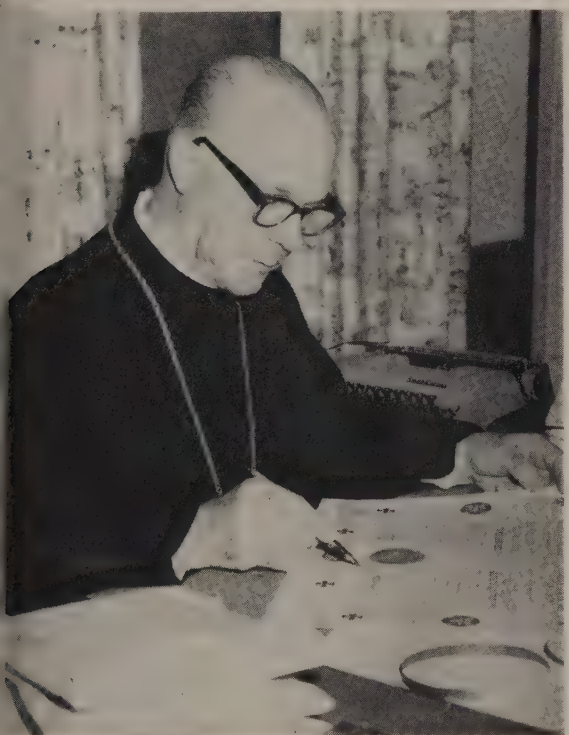

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Θεολογ. Σχολῆς Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Ἰωάννης Παπαδόπουλος ὑπογράφων τὰ Διπλώματα τῶν ἐφετεινῶν ἀποφοίτων τῆς Σχολῆς.

(Φωτογραφία τῶν «Κυριακάτικων Νέων» Βοστώνης)

ρα, καθὼς ὁ ἴδιος τὸν περιγράφει, «ἐπίμονον, ὑπομο-
ητικόν, μὰ πειὸ σωστά, πεισματάρικον».

Ὁ ρηξικέλευθος λοιπὸν Διευθυντὴς τῆς Θεολογι-
κῆς Σχολῆς τοῦ Πάμφρετ ἔλυσε μὲ τὴν χαρακτηριστι-
κήν του ἀποφασιστικότητα τὸ μέγα πρόβλημα τῆς
συντηρήσεως τῶν πρώτων δώδεκα μαθητῶν του καὶ
τῶν μετέπειτα περισσοτέρων. Καθὼς ὁ ἴδιος ἀπεκά-
λυψε, κατώρθωσε καὶ ἀπέκτησε, 9 ἀγελάδας, 500 κό-
τες καὶ κοτόπουλα, 40 χοίρους, ὑπεχρέωνε δὲ τὸν ἑαυ-
τόν του καὶ τοὺς μαθητάς του καθημερινῶς, ἀπὸ τὰς
4:30 τὸ πρωΐ, νὰ καλλιεργοῦν τέσσαρες ἔκρες λαχα-
νόκηπον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξησφάλιζον ὅλα τὰ λα-
χανικά.

Τοιουτοτρόπως, μὲ ἱδρῶτα καὶ «ἐν ἀσθενείαις πολ-
λάκις» ἔχουν γραφῇ αἱ πρῶται σελίδες τῆς ἱστορίας
τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς, ἡ ὁποία σήμερον ἔχει
ἐπιβληθῇ εἰς τὴν συνείδησιν ὁλοκλήρου τοῦ ἐπιστημο-
νικοῦ κόσμου τῆς Ἀμερικῆς, ἀποτελεῖ δὲ δικαίαν καύ-
χησιν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς μας, καὶ πραγματι-
κὴν τιμὴν διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Ἑλληνο-Ἀμερικανικοῦ
Ὀρθοδόξου κόσμου τῆς Μεγάλης ἡμῶν Πατρίδος
Ἀμερικῆς, ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Ἀρ-
χιεπισκοπῆς, ἡ ὁποία ἀριθμεῖ πλέον τοῦ ἑνὸς ἑκατομ-
μυρίου πιστῶν. Χάρις δὲ εἰς τὴν γενναιοδωρίαν τούτων καὶ τὴν ἀγάπην, ἡ Θεολογική μας Σχολὴ σήμερον κινεῖται ἐντὸς προϋπολογισμοῦ περίπου $180,000.00.

Ἐν τούτοις, ὅλα τὰ εὐχάριστα αὐτὰ γεγονότα δὲν σημαίνουν ὅτι πράγματι ἡ Σχολή μας ἔχει φθάσει εἰς τὸ Ζενὶθ τῆς ἀκμῆς της. Διὰ τοῦτο καὶ δὲν παύει νὰ κινῆται αὕτη μὲ ρυθμὸν σταθερὸν πρὸς τὰς πρὸς τὸ τέλειον ἐξελίξεις της.

Ἡ 22α αὕτη ἐπέτειος τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς, συμπίπτει μὲ τὸ ἐξαίρετον καὶ ἐλπιδοφόρον γεγονὸς τῆς κατὰ Θείαν Βουλὴν ἀναρρήσεως εἰς τὸν ἔνδοξον Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου καὶ σεπτοῦ Ποιμενάρχου μας κ. κ. Ἰακώβου, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ ζῶσαν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν Ἁγιωτάτην Ἐκκλησίαν Ἀμερικῆς.

Ἡ ἀνάρρησίς Του εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον ἐνέπλησε χαρᾶς καὶ ἐλπίδος τὸ Πλήρωμα τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας. Χαρᾶς μέν, διότι ἐν τῷ προσώπῳ Αὐτοῦ συνεκεντρώθησαν ἡ προσωπικὴ ἐκτίμησις καὶ ἐμπιστοσύνη τῆς Α.Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριάρχου, καὶ ἡ ἀνεπιφύλακτος ἀφοσίωσις τῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας πρὸς Αὐτόν. Ἐλπίδος δὲ διότι, σκορπίζων ἤδη ἀνὰ τὰς Ἀμερικὰς τὴν πνευματικὴν αἴγλην τῆς προσωπικότητός Του, ὑπόσχεται σταθερὰν τὴν ἐξέλιξιν τῆς Ἐκκλησίας, ἐπὶ προγράμματος πεφωτισμένου. Κατὰ δὲ τὸ πρόγραμμα τοῦτο ὁ μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριαρχείου πνευματικὸς δεσμὸς δέον νὰ εἶναι στενός, στενώτατος. Ἂς εἴμεθα εὐγνώμονες πρὸς τὴν Α.Θ. Παναγιότητα. Ἂς βεβαιοῦμεν δὲ δι' ἔργων ἀφοσιώσεως εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπόν μας, ὅτι θὰ συμβάλωμεν ὅλοι, Κλῆρος καὶ Λαός, πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς ὑψηλῆς καὶ ἱερᾶς ἀποστολῆς Του.

Ἤδη ἀπὸ τῆς ἱερᾶς στιγμῆς τῆς ἐνθρονίσεώς Του, κατέστησε τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν ὁ Ἀρχιεπίσκοπός μας ὑπόθεσιν κυρίαν τῆς στοργικῆς ψυχῆς Του. Ὑπεσχέθη νὰ τὴν κατευθύνῃ εἰς τὰς ἐξελίξεις της, διὰ νὰ τὴν καταστήσῃ πολυφεγγῆ καὶ σαφῶς καθοδηγητικὸν πρὸς τὴν Ἑλληνορθοδοξίαν πνευματικὸν Φάρον ἐν τῇ Χώρᾳ ἡμῶν ταύτῃ.

Ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριον 1937 μέχρι τοῦ παρελθόντος Ἰουνίου 1958 ἀπεφοίτησαν τῆς Σχολῆς 216 μαθηταί. Ἐκ τούτων οἱ 204 ἐχειροτονήθησαν εἰς ἱερεῖς, οἱ ὁποῖοι ὑπηρετοῦν τὰς 375 Κοινότητας ἡμῶν, ὡς καὶ τὰς στρατιωτικάς, ναυτικὰς καὶ ἀεροπορικὰς δυνάμεις ἡμῶν, φέροντες τὸ μήνυμα τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ δια-

πτύσσοντες τὸ λάβαρον τῆς ἰδεολογίας της ἀνὰ τοὺς ὁρίζοντας τῆς ὅλης ἡμῶν ζωῆς.

Κατὰ τὸ λῆξαν τοῦτο ἔτος ἐφοίτησαν ἐν ὅλῳ 90 μαθηταί, ἀποφοιτοῦν δ' ἐφέτος δώδεκα.

Ἐν τῇ Σχολῇ λειτουργοῦν ἑπτὰ τάξεις: Μία Προπαρασκευαστική, ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς τοὺς ἀγνοοῦντας ταύτην Ἀμερικανόπαιδας, τρεῖς τάξεις Κολλεγίου, ὡς Προθεολογικοῦ Τμήματος, καὶ τρεῖς τάξεις Θεολογίας.

Ἂς μοὶ ἐπιτραπῇ νὰ ἐκφράσω μίαν εὐχὴν βαθυτάτην καὶ θερμοτάτην, ὅπως ὁ σύμπας Ἑλληνο-Ἀμερικανικὸς Ὀρθόδοξος κόσμος τοῦ ἑνὸς ἑκατομμυρίου, οἱ ὁποῖοι συγκροτοῦν σήμερον 365 καλῶς ὠργανωμένας Κοινότητας, δεικνύῃ πρὸς τὴν Θεολογικήν μας Σχολὴν διπλοῦν ἐνδιαφέρον: Πρῶτον, νὰ στέλλουν κατ' ἔτος ὑποψηφίους μαθητὰς ἀπὸ τὰ πλέον ἐκλεκτὰ παιδιὰ τῆς Κοινότητός των, καὶ δεύτερον νὰ ἐνισχύουν πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Ἀρχιεπισκοπήν, διὰ νὰ ἀντιμετωπίζῃ αὕτη τὰς μεγάλας οἰκονομικὰς ἀνάγκας της, μία δὲ ἀπὸ αὐτὰς εἶναι καὶ ἡ ἐπιβαλλομένη διὰ τὴν ἀνάδειξιν τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς εἰς τὴν πρέπουσαν ἐπιστημονικὴν καὶ μορφωτικὴν περιωπήν της, ἡ ὁποία δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὸν καταρτισμὸν τοῦ ἱεροῦ Κλήρου καὶ τῆς δι' αὐτοῦ στελεχώσεως τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἤτοι τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ.

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΟΓ. ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ Κου ΚΩΝ. ΜΠΟΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΠΑΝΟΣ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Εἶναι ἐξαίρετος ἡ τιμὴ τὴν ὁποίαν λαμβάνω, κατὰ τὴν εὔσημον ταύτην τελετὴν τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς, παρουσιάζων πρὸς ὑμᾶς ἕνα τῶν πλέον διακεκριμένων συγχρόνων Θεολόγων ἐπιστημόνων, ὅστις καὶ κατέχει τὴν τακτικὴν ἕδραν τῆς Πατρολογίας ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Τοῦτον, ὡς ἐκλεκτὸν μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, ὑπέδειξεν ἡ σεβαστὴ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, εὐλογίᾳ τοῦ σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, πρὸς τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν καὶ τὴν σεβαστὴν Ἐφορείαν ὅπως ἔλθῃ καὶ διδάξῃ εἰς τὴν Σχολήν μας, καὶ ἀποτελέσῃ οὕτω πνευματικὴν γέφυραν, συνδετικὴν τῆς Σχολῆς μας μετὰ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Ἡ ἐνέργεια αὕτη ἀπετέλεσε πολύτιμον ἔνδειξιν βαθυτάτου ἐνδιαφέροντος καὶ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριάρχου πρὸς τὴν Θεολογικήν μας Σχολήν, ἡ ὁποία ἐξελίσσεται, καθὼς ὀφείλει νὰ ἐξελίσσεται, πρὸς τὴν πληρότητά της καὶ τὴν ἀκαδημαϊκὴν ἀκμήν της.

Ἡ σεβαστὴ Ἐφορεία μετὰ τοῦ Προέδρου τῆς Σχολῆς Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἐλαίας, μετ' αὐτῶν δὲ καὶ ἡ Σύγκλητος τῶν Καθηγητῶν τῆς Σχολῆς μετ' εὐγνωμοσύνης ὑπεδέχθημεν τὸν ἐκλεκτὸν ἀπεσταλμένον.

Οὗτος, μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν ταπεινότητα, ἠθέλησε καὶ ἐδίδαξε τακτικὴν διδασκαλίαν τοῦ προγράμματος τῆς Σχολῆς μας, ἔδωκε διαλέξεις, πρὸ πάντων δ' ἐξέφρασε τὰς πολυτιμοτάτας ἀπόψεις του διά τε τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τῆς Σχολῆς, ἀποκριθεὶς οὕτως εἰς τὸ αἴτημα τῆς τε ἀποστολῆς του καὶ τῆς ἡμετέρας Σχολῆς.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέρχεται ἐπανερχόμενος τὴν Πανεπιστημιακήν του ἕδραν. Ἡ διέλευσίς του ὅμως ἀπὸ τὴν Σχολήν μας καὶ τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον

Ὁ Καθηγητὴς κ. Κωνσταντῖνος Μπόνης ὁμιλῶν κατὰ τὴν Τελετήν.

(Φωτογ. «Κυριακάτικων Νέων» Βοστώνης)

ἐπὶ ἑπτάμηνον ἐπετέλεσε, θὰ παραμένουν ἐσαεὶ πλαισιωμένα ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν ἐξελίξεων τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς, μὲ τὸ φαεινὸν πλαίσιον βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης πάντων ἡμῶν.

Μὲ τὰ βαθύτατα αὐτὰ συναισθήματα, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν ἐλλογιμώτατον Καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Κωνσταντῖνον Μπόνην. Ὁ κ. Μπόνης.

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΙΣ ΤΟΥ ΕΞΟΧ. ΠΡΕΣΒΕΥΤΟΥ Κου ΑΛΕΞΙΑΤΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΠΑΝΟΣ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Μίαν ἀκόμη πτυχὴν εὐτυχίας μου προσωπικῆς ἀποκαλύπτω πρὸς ὑμᾶς, λαμβάνων τὴν ἐξαιρετικὴν τιμὴν νὰ σᾶς παρουσιάσω ἐξέχουσαν προσωπικότητα τοῦ πολιτικοῦ καὶ διπλωματικοῦ κόσμου τῆς Ἑλλάδος, ἡ παρουσία τῆς ὁποίας μεταξὺ ἡμῶν σήμερον προσδίδει ἰδιάζουσαν αἴγλην εἰς τὴν εὔσημον ταύτην τελετὴν τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς.

Ὅταν ἀκόμη ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ ἐδημιουργεῖτο εἰς τὸ Πάμφρετ, χάρις εἰς τὰς ἀόκνους καὶ πράγματι ἡρωϊκὰς προσπαθείας τοῦ Θεοφιλεστάτου τότε Ἐπισκόπου Βοστώνης κ. κ. Ἀθηναγόρου, διωρίζετο Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν Βοστώνῃ διπλωματικὴ προσωπικότης διακρινομένη διὰ τὸν ἀγνὸν καὶ ἔνθεον ζῆλον της καὶ διὰ τὴν εὐρύτητα τῆς πολιτικῆς καὶ ἐγκυκλοπαιδικῆς μορφώσεώς της. Ὁ ἐν Βοστώνῃ λοιπὸν Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος, πρὸ δεκαπέντε ἴσως ἐτῶν, ἐθεώρει μέλημά του καὶ καθῆκον του πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Ὀρθόδοξον συνείδησίν του, νὰ ἐπισκέπτηται τακτικὰ εἰς τὸ Πάμφρετ τὴν νεαρὰν τότε Θεολογικὴν Σχολήν. Αἱ ἐπισκέψεις του, καθὼς ὁ ἴδιος τὰς ἐχαρακτήρισεν, εἶχον χαρακτῆρα καὶ ἔννοιαν

πραγματικοῦ προσκυνήματος. Ἤρχετο νὰ ἀποτίσῃ φόρον τιμῆς πρὸς τὸν Διευθυντὴν τῆς Σχολῆς, διὰ τὸ ὄντως γιγάντιον ἔργον του, νὰ καμαρώσῃ τοὺς πρώτους μαθητάς, οἵτινες, ὡς οἱ πρῶτοι βλαστοὶ τῆς Νέας Ἑλληνο-Ἀμερικανικῆς Γενεᾶς, ἐβαπτίζοντο πρῶτοι εἰς τὰ νάματα τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Θεολογίας.

Ὁ διακεκριμένος οὗτος Πρόξενος ἐν Βοστώνῃ, τὸν ὁποῖον μὲ αἴσθημα βαθυτάτης τιμῆς σᾶς παρου-

Ὁ Ἐξοχώτ. Ἀλέξης Λιάτης, Πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος ἐν Οὐασιγκτῶνι, προσφωνῶν.

(Φωτογ. «Κυριακάτικων Νέων» Βοστώνης)

σιάζω, εἶναι ὁ σήμερον ἐξοχώτατος Πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος ἐν Οὐασιγκτῶνι κ. Ἀλέξης Λιάτης. Ὁ κύριος Λιάτης.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΑΥΤΟΥ ΕΞΟΧΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΠΡΕΣΒΕΩΣ Κου ΑΛΕΞΙΟΥ ΛΙΑΤΗ

Σεβασμιώτατοι,

Θεοφιλέστατοι,

Ἀγαπητοὶ Ὁμογενεῖς,

Μὲ ἰδιαίτερη συγκίνησι παρίσταμαι πάλι σήμερα, ἔπειτα ἀπὸ 16 χρόνια, στὴν τελετὴ τῆς ἀπονομῆς τῶν πτυχίων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς «Ὁ Τίμιος Σταυρός».

Πρῶτα, τὸ γνωστό μου περιβάλλον τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Βοστώνης καί, γενικώτερα, τῆς Νέας Ἀγγλίας, μοῦ φέρνει ἕνα σωρὸ παληές, ὡραῖες ἀναμνήσεις στὸν νοῦ.

Ἔπειτα, μὲ τὴν Σχολὴ αὐτὴ αἰσθάνομαι νὰ μὲ συνδέῃ ἕνας ξεχωριστός, στενὸς δεσμός, ποὺ χρονολογεῖται ἀπὸ τὴν ἐπομένη σχεδὸν τῆς ἱδρύσεώς της στὸ Pomfret, καὶ ποὺ ἐκτείνεται σ' ὅλα τὰ πρῶτα, δύσκολα βήματα τῆς ὀργανώσεως τῆς Σχολῆς καὶ τῆς θεμελιώσεώς της στὴν ἀγάπη τῆς ὁμογενείας.

Πῶς νὰ μὴ αἰσθάνωμαι πρόσθετη συγκίνησι μὲ τὴν παρουσία μεταξύ μας τοῦ πρωτομάστορα, κυριολεκτικῶς, τῆς Σχολῆς αὐτῆς καὶ πρώτου Σχολάρχου της καὶ γιὰ ὅλα ἐπιμελητοῦ της κατὰ τὴν ἡρωϊκὴ ἐκείνη, θὰ ἔλεγα, περίοδο τοῦ ἱδρύματος, τοῦ τότε Ἐπισκόπου Βοστώνης καὶ τώρα Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων; Πῶς νὰ μὴ συγκινοῦμαι ἀναπολῶντας, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, τὶς χαρὲς καὶ τὶς λύπες ποὺ δοκιμάσαμε μαζὺ μὲ τὸν Ἅγιο Καβάδα — ὅπως τὸν ξέρουν οἱ Βοστωναῖοι — καθὼς καὶ τὴν πίστι καὶ τὴν πεποίθησι, τὴν πνοὴ καὶ τὴν ἐγκαρτέρησι, ποὺ ἐνέπνεε σ' ὅλους ὅσοι τὸν ἐπισκέπτονταν στὸ Pomfret ἢ τὸν συναντοῦσαν περιοδεύοντα τὶς ἑβδομῆντα τόσες Κοινότητες τῆς περιφερείας του;

Δὲν εἶναι ὅμως μόνο τὰ προσωπικὰ αὐτὰ συναισθήματα ποὺ μὲ πλημμυρίζουν καθὼς παρακολουθῶ τὴν ὡραία αὐτὴ σχολικὴ ἑορτή. Εἶναι ἐπίσης καὶ κυρίως μάλιστα, ἡ συναίσθησις ὅτι ἡ Σχολὴ τοῦ Brookline ἀποτελεῖ τὸ σπουδαιότερο καὶ πολυτιμότερο ἵδρυμα τῆς ὁμογενείας στὴν Ἀμερική.

Ἔπειτα ἀπὸ δέκα χρόνια ἀπουσίας, ξαναγύρισα στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες γιὰ νὰ βρῶ, χωρὶς ὁριστικὴ ἀκόμα ἀπάντησι, τὸ ἴδιο ἐρώτημα, τὴν ἴδια ἀπορία, τὴν ἴδια ἀγωνία, ποὺ εἶχα πρωτακούσει ἐδῶ στὴν Βοστώνη πρὶν ἀπὸ 21 ἀκριβῶς χρόνια: «Τί θὰ κρατήσῃ ἀπὸ τὸ ἑλληνικό της παρελθὸν ἡ νέα γενεά, καὶ τί ἡ ἑπομένη, καὶ τί ἡ κατόπιν κι' οἱ ἄλλες;»

Ἡ ἐκκρεμότης τοῦ θέματος αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἀντικαθρεπτίζει μερικὰ ἀπὸ τὰ εὐγενέστερα χαρίσματα τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς: ἕνα συνδυασμό, θὰ ἔλεγα, ἀνώτερης ἐκτιμήσεως πρὸς τὶς ἠθικὲς καὶ πνευματικὲς ἀξίες τῆς ζωῆς, ποὺ διαλάμπει σ' ὅλη τὴν ἑλληνικὴ ἱστορία, μαζὺ μὲ τὸν ἔμφυτο σεβασμὸ πρὸς τὰ πάτρια.

Δὲν θ' ἀποπειραθῶ ν' ἀπαντήσω ἐγὼ στὸ ἐρώτημα αὐτό. Τὴν ἀπάντησι θὰ τὴν δώσῃ ἡ ὁμογένεια ὡς σύνολο. Θὰ τὴν δώσῃ μὲ τὸν καιρό της. Δὲν χρειάζεται δὲ οὔτε νὰ σπεύδῃ κανεὶς πρόωρα οὔτε ν' ἀνησυχῇ ἀναίτια. Τὸ κατ' ἐμέ, πρέπει νὰ σᾶς 'πῶ ὅτι, ἀπὸ ὅ,τι γνωρίζω τοὺς Ἑλληνοαμερικανούς — καὶ νομίζω ὅτι τοὺς ξέρω ἀρκετὰ καλά, ἀφοῦ ἔχω ὑπηρετήσει στὴν Ἀμερικὴ ὑπὲρ τὰ ἔνδεκα ἐν συνόλῳ χρόνια — καὶ ἀπὸ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ μοῦ ἐμπνέει ἡ ἡγεσία τους, ἠμπορῶ νὰ σᾶς 'πῶ ὅτι ἀποβλέπω στὸ μέλλον μὲ αἰσιοδοξία, μὲ ὅση αἰσιοδοξία ἠμπορεῖ εὔλογα ν' ἀποβλέπῃ κανείς.

Ἄλλαξαν, βεβαίως, ἤδη στὴν ἐμφάνισί τους καὶ θ' ἀλλάξουν ἀκόμα ἀπὸ πολλὲς ἀπόψεις, καθὼς ἐρρίζωσαν καὶ ριζώνουν περισσότερο στὴν νέα τους Πατρίδα οἱ Ἀμερικανοὶ ἑλληνικῆς καταγωγῆς. Ἡ ἐξέλιξις ὅμως αὐτὴ εἶναι ὄχι μόνον ἀναπόφευκτη, ἀλλὰ καὶ φυσικὴ καὶ συμφέρουσα μάλιστα, θὰ προσέθετα, καὶ γιὰ τοὺς ἴδιους καὶ γιὰ τὴν νέα τους χώρα καὶ γι' αὐτὸν ἀκόμα τὸν τόπο ἀπ' τὸν ὁποῖον ξεκίνησαν οἱ πατέρες τους. Διότι σὲ μία τέτοια ἐξέλιξι, σύμφωνη μὲ τοὺς νόμους τῆς ζωῆς, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ διατηρήσουν κι' ἕνα δεσμό, ἕναν ἰσχυρὸ δεσμό, μὲ τὸν τόπο τῆς καταγωγῆς των.

Βασικά, θὰ διατηρήσουν, σὲ μία νέα, φυσικά, ηὐξημένη καὶ ἀξιοθαύμαστη πραγματικὰ ἔκδοσι, τὴν ἀμε-

ρικαν κή, τὶς θεμελιώδεις ἐκεῖνες ἀρχὲς τῆς ἐλευθερίας, τῆς δημοκρατικῆς διαχειρίσεως τῶν κοινῶν, τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας καὶ τῆς δικαιοσύνης κλπ., ποὺ εἶδαν γιὰ πρώτη φορὰ τὸ φῶς στὴν Ἑλλάδα καὶ ποὺ ἀποτελοῦν τὸ κοινὸ βάθρο τοῦ ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ ἀμερικανικοῦ πολιτισμοῦ.

Θὰ διατηρήσουν, δὲν ἀμφιβάλλω, μὲ τὶς ἀναγκαῖες, φυσικά, παραλλαγές, καὶ ἄλλα ἀπὸ τὰ ὄχι λίγα προτερήματα τῆς ἑλληνικῆς τους κληρονομίας. Ἕνα δὲ ἀπ' αὐτὰ ποὺ θὰ κρατήσουν καὶ ὀφείλουν, πιστεύω, ὅπως πιστεύετε ὅλοι σας, νὰ διαφυλάξουν σχεδὸν ἀνέπαφο, εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία.

Πόση σημασία ἔχει ἡ διαφύλαξις τῆς θείας καὶ ἑλληνικῆς ταὐτοχρόνως Ὀρθοδόξου πίστεως, καὶ πόσο ἐπιβεβλημένη εἶναι ἡ ἐνίσχυσις τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς μας εἰς τὸ μεγάλο καὶ θεάρεστο ἔργο της τῆς καλλίτερης δυνατῆς ὀργανώσεως καὶ προαγωγῆς τῶν Ἑλληνορθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν γύρω ἀπὸ αὐτὲς κοινοτικῶν ὀργανισμῶν, δὲν χρειάζεται νὰ τονίσω σὲ σᾶς ποὺ ἤλθατε σήμερα νὰ τιμήσετε τὴν Θεολογική μας Σχολή.

Ἕνα ἐπιθυμῶ νὰ ὑπογραμμίσω: ὅτι ἡ Σχολὴ αὐτὴ εἶναι ὁ ἀκρογωνιαῖος λίθος, εἶναι τὸ ἀγκωνάρι τοῦ οἰκοδομήματος τῆς ἐδῶ ὁμογενείας. Ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία τοῦ ἔργου ποὺ συντελεῖται ἐδῶ πέρα θὰ ἐξαρτηθῇ τὸ μέλλον τῆς ἰδιαίτερης ὑποστάσεως, καθὼς καὶ ἡ ἠθικὴ καὶ ἡ πνευματικὴ στάθμη τῶν ἐπερχομένων ἑλληνοαμερικανικῶν γενεῶν.

Ἐπιθυμῶ δὲ νὰ δηλώσω ὅτι ἡ Ἑλλάς, ἐκτιμῶσα τὴν βασικὴ σπουδαιότητα τοῦ συντελουμένου εἰς τὴν Σχολὴ ἔργου, εἶναι πρόθυμη νὰ βοηθήσῃ γιὰ τὴν συμπλήρωσι καὶ τὴν ἐξύψωσί της, ὥστε νὰ καταστῇ ἐφάμιλλη τῶν καλυτέρων τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τῶν ἀνωτάτων ἀντιστοίχων Σχολῶν τῶν ἄλλων στὴν χώρα αὐτὴ δογμάτων, καὶ νὰ ἠμπορέσῃ ἔτσι ν' ἀνταποκριθῇ, ὅσο τὸ δυνατὸν πληρέστερα, στὸν ὑψηλὸ προορισμό της. Τὴν βοήθεια αὐτὴ εἶναι ἕτοιμη ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις νὰ τὴν παράσχῃ καθ' ὅλο τὸ μέτρον τῶν δυνάμεών της, μὲ τὴν πολύτιμη συνδρομὴ διακεκριμένων ἐπιστημονικῶν στελεχῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, ὅπως μαρτυρεῖ ἡ ἀπόσπασις τοῦ ἐκλεκτοῦ Καθηγητοῦ τῆς Πατρολογίας κ. Μπόνη.

Ἡ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας μας στὴν Ἀμερικὴ εἶναι ἰδιαιτέρως σπουδαία, διότι ἡ Ἐκκλησία εἶναι καὶ θεματοφύλαξ τῆς ἀγνότερης διδασκαλίας τῆς Χριστιανοσύνης καὶ φορεύς, ταὐτοχρόνως, τῶν ἀνωτέρων ἑλληνικῶν παραδόσεων.

Ἡ Ἑλλάς, βοηθοῦσα ὅσον ἠμπορεῖ τὴν Σχολή, θὰ εἶναι εὐτυχὴς νὰ συμβάλῃ ἔτσι εἰς τὴν κραταίωσι τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ κοινοτικῆς σας ὀργανώσεως. Δὲν χρειάζεται δὲ πολλὴ φαντασία γιὰ ν' ἀναλογισθῇ κανεὶς ὅτι, χάρις εἰς τὸ διαθέσιμο λαμπρὸ ἔμψυχο ὑλικὸ τῶν νέων ἑλληνοαμερικανικῶν γενεῶν, ἠμπορεῖ κάλλιστα νὰ ξεπηδήσῃ ἐδῶ, στὸ προσεχὲς μέλλον, ἕνα εἶδος καινούργιας ἑλληνοαμερικανικῆς Χριστιανικῆ Ἀντιόχειας, πρὸς δόξαν καὶ τιμὴν καὶ τῆς Ὀρθοδ ξίας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἑ λάδος — γιὰ τὴν ὅση λίγη ἐπιστημονικὴ μαγιὰ θάχ προσφέρῃ κι' ἡ Ἑλλάς.

ΣΕΒ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ Κ Κου ΑΘΗΝΑΓΟΡΟΥ

Οἰκιστὴς τῆς ἐρήμου ἀληθὴς καὶ πραγματικός. Ἀναστητὴς τῶν ἀπονεκρωμένων ἐλπίδων ὅσον κανεὶς ἄλλος. Μαχητὴς τοῦ τύπου τῶν Θερμοπυλῶν καὶ τῆς Σαλαμῖνος. Μπουρλοτιέρης τῶν σαπιοκάραβων τῆς πρώτης ἠττοπαθείας μας ὡς Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων, διαβιούντων ἐν Ἀμερικῇ. Μεγαλοφωνότατος σὰν τὸν Προφήτη Ἡσαΐα μὲ τὸ πύρινο κήρυγμά του «παῖδες Ἑλλήνων ἴτε». Ἀδιάλλακτος σὰν τὸν Χριστό, ποὺ ἦλθε βαλεῖν οὐχὶ εἰρήνην ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ μάχαιραν, μάχαιραν διχοτομήσεως μεταξὺ τοῦ πραγματικοῦ καὶ τοῦ κατὰ φαντασίαν μόνον ὑπαρκτοῦ. Βοτανιστὴς καὶ ξερριζωτὴς θαρραλέος ὅλων τῶν παρασίτων, ποὺ εἶχον κρυφοφυτρώσει μέσ' στὲς καρδιὲς τῆς Ὁμογενείας μας. Καλλιεργητὴς ἀκούραστος τῶν Ἑλληνορθοδόξων ἰδεωδῶν καὶ ἰδανικῶν. Σημαιοφόρος καὶ ἀρχηγὸς τοῦ μετώπου ἀτρόμητος, ποὺ σάρωσε στὸ πέρασμά του τὰ συρματοπλέγματα τῶν διστακτικῶν λογισμῶν τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς του. Καπετάνιος μ' ἀνασκουμπωμένα τὰ μανίκια, μ' ἀναμαλλιασμένο τὸ κεφάλι, μὲ ὑψηλὰ τὸ μέτωπο καὶ τὰ πόδια ριζωμένα στὸ τιμόνι, γιὰ νὰ μὴ κάνῃ οὔτε κρυφὰ οὔτε φανερὰ νερὰ τὸ καράβι.

Πατέρας π' ἀρρωστοῦσε γιὰ νὰ μὴ ἀρρωστήσουν τὰ παιδιά του. Μητέρα π' ἀγρυπνοῦσε στὸ προσκεφάλι καὶ στὸ διανοητικὸ παραλήρημα μερικῶν πυρεσσόντων ἐγκεφάλων. Ἀδελφὸς ἕτοιμος ν' ἀνοίξῃ τὴν σκέψι του καὶ τὴν καρδιά του στοὺς φοιτητὰς τοῦ Pomfret γιὰ νὰ ἰδοῦν τὸ βάθος καὶ τὴν διαύγειά του. Καθρέπτης κρυστάλλινος μέσ' στὸν ὁποῖον οἱ φοιτηταὶ μποροῦσαν νὰ ἰδοῦν τὸν πειὸ ὥμορφον κι' ἀξιοπρεπῆ, τὸν πειὸ ἄσπιλο καὶ τὸν πειὸ περήφανο κληρικὸ χαρακτῆρα. Θεμελιωτὴς βαθειῶν καὶ ἀσάλευτων ψυχικῶν θεμελίων καὶ διευθυντὴς καὶ χαρακτὴς τῶν πειὸ σαφῶν καὶ σοφῶν κατευθύνσεων γιὰ τοὺς προαλειφομένους γιὰ τὸ κληρικὸ στάδιο. Ποιμὴν γινώσκων κατ' ὄνομα τὰ ἐμπεπιστευμένα εἰς αὐτὸν πρόβατα καὶ γινωσκόμενος ὑπ' αὐτῶν, ἕτοιμος δὲ εἰς κάθε στιγμὴν νὰ δώσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν προβάτων, ὑπῆρξε καὶ εἶναι ὁ προσφιλέστατος πατὴρ καὶ ποιμενάρχης ἡμῶν ἐπὶ ἔτη δέκα καὶ ὀκτὼ ἐν Νέᾳ Ἀγγλίᾳ. Μὲ καρδίαν εὐγνώμονος καὶ πολλὰ διδαχθέντος καὶ εὐεργετηθέντος πνευματικοῦ υἱοῦ καὶ μὲ θαυμασμὸν καὶ σεβασμὸν καὶ ἀγάπην ἀπεριόριστον καλῶ Ὑμᾶς, τὴν πατρικήν μο Σεβασμιότητά Σας, Ἅγιε Θυατείρων, ὅπως λάβητε τὸν λόγον καὶ στηρίξετε μὲ αὐτὸν τὴν πολυαγαπημένην Σας Σχολὴν καὶ τὴν συμπαθεστάτην αὐτὴν ὁμήγυριν, ἡ ὁποία ζῇ μὲ τὴν ἀνάμνησίν Σας καὶ μὲ τὴν νοσταλγίαν Σας.

Ἐξοχώτατε Κύριε Πρεσβευτά,
Ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ καὶ συλλειτουργοί,
Ἐλλογιμώτατοι κύριοι Καθηγηταί,
Ἐντιμότατα Μέλη τῆς Ἐφορείας,
Προσφιλεῖς ἀδελφοὶ τῆς Νέας Ἀγγλίας,
Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἡ Αὐτοῦ Σεβασμιότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων κ. κ. Ἀθηναγόρας.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ Κου Κου ΑΘΗΝΑΓΟΡΟΥ

Σεβασμιώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς,
Θεοφιλέστατε Ἐπίσκοπε Ἐλαίας,
Ἐξοχώτατε κύριε Πρεσβευτά,
Εὐλαβέστατοι Ἱερεῖς,
Ἐντιμότατα Μέλη τῆς Ἐφορείας τῆς Θεολογ. Σχολῆς,
Ἐλλογιμώτατοι Διευθυντὰ καὶ Καθηγηταί της,
Στοργικὰ παιδιὰ τοῦ εὐαγοῦς αὐτοῦ Ἱδρύματος,
Ἀγαπημένοι μου ὅλοι σας ποὺ διάπλατα ἡ ἀγκαλιὰ τῆς ψυχῆς μου σᾶς ἀγκαλιάζει στὲς στιγμὲς αὐτές.

Ἕνας μῆνας δὲν εἶχεν ἀκόμη περάσει ἀφ' ὅτου ἐπέστρεψα εἰς Λονδῖνον, ἀπὸ ἑπτάμηνον ὑπηρεσιακὴν λίγο διάστημα, εἰς τὸ μέρος αὐτὸ τῆς εὐλογημένης Ἀμερικῆς, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχω τὰ πλειὸ ἀγαπημένα μου πρόσωπα πού, καὶ ὅταν ἀπομακρύνομαι σωματικῶς, μένει πάντα μαζύ τους ἐπίμονα ἡ σκέψις μου καὶ ἡ ψυχή μου.

Ἔπειτα ὅμως ποὺ ἔστειλα, τόσο βιαστικὰ μάλιστα, τὴν ὑπόσχεσί μου, ὅτι θὰ ἔλθω, ἄνοιξα συζήτησι μὲ τὸν ἑαυτόν μου. Τὸν ἐρώτησα, ἂν πιστεύει πὼς ἀλήθεια ἦταν ἀνάγκη νὰ μὲ προσκαλέσῃ ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ ἡ σεβαστὴ Ἐφορεία τῆς Σχολῆς διὰ νὰ εἶμαι μόνον ὁμιλητὴς στὰς ἐξετάσεις τῆς Σχολῆς. Καὶ ὁ ἑαυτός μου, ποὺ ἀπὸ χαρακτῆρος εἶναι πάντοτε δύσπιστος, ἐκούνησε τὸ κεφάλι του, διστακτικά. Ἔτσι μὲ

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς, ὁ Ἐξοχ. Πρεσβευτὴς κ. Ἀλέξης Λιάτης καὶ ὁ Διευθυντὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, χειροκροτοῦντες τὸν ὁμιλοῦντα Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπον Θυατείρων κ. κ. Ἀθηναγόραν.

(Φωτογραφία τῶν «Κυριακάτικων Νέων» τῆς Βοστώνης)

διαμονήν μου εἰς Αὐστραλίαν, καὶ ἔλαβα προσκλητήριον ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Ἐλαίας, διὰ νὰ ἔλθω κατὰ παράκλησιν τῆς ὅλης Ἐφορείας ὡς κύριος ὁμιλητὴς κατὰ τὰς ἐξετάσεις τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς αὐτῆς, καὶ ἐδέχθην ἀμέσως.

Δὲν διέθεσα οὔτε ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας γιὰ νὰ σκεφθῶ τὸν λόγον ποὺ εἶχαν γιὰ νὰ μὲ προσκαλοῦν ἀπὸ πέντε χιλιάδες μίλια μακρὰν γιὰ νὰ εἶμαι ὁμιλητὴς σήμερα ἐδῶ, καὶ μάλιστα μόλις ἐτελείωσα ταξεῖδι 12 χιλιάδων μιλίων. Δὲν μοῦ ἐχρειάσθη νὰ σκεφθῶ γιὰ νὰ ἀπαντήσω. Ἦταν μιὰ εὐκαιρία γιὰ μένα σταλμένη ἀπὸ τὸν οὐρανό, νὰ ξανάλθω ἔστω καὶ γιὰ ἄφησε νὰ κάμω ἕνα σωρὸ ὑποθέσεις. Καὶ ἐπειδὴ ὁ κάθε ἄνθρωπος ὅταν δὲν πέρνει ἀπάντησι στὲς ὑποθέσεις του, βάζει καὶ κακὸ στὸ νοῦ του, ἄρχισα κι' ἐγὼ νὰ βάζω φόβους καὶ κακὸ στὸ νοῦ μου. Τί νὰ μὲ θέλουν ἄρα γε ἐμένα στὴ Σχολή; Κάτι μπορεῖ νὰ συμβαίνῃ. Ἐνθυμήθηκα ἀμέσως, ὅτι ὁ πολὺ ἀγαπητός μας κ. Tom Pappas πρὸ δύο ἐτῶν μοῦ ἔστειλε στὸ Λονδῖνον ἐπιστολὴν ἀποκλειστικῶς γιὰ τὴν Σχολήν. Μοῦ ἔγραφε μὲ κάποιον πόνον ψυχῆς γι' αὐτὴν εἰλικρινὰ σὰν γνήσιος πατριώτης καὶ ὀρθόδοξος ποὺ εἶναι. Μὲ συνεκίνησε δὲ βαθύτατα. Γι' αὐτὸ ἔστρεψα πάλι στὸν ἑαυτό μου τὰ μάτια μου καὶ τοῦ εἶπα:

«Πᾶμε Χριστιανέ μού ἐκεῖ γιὰ λίγες μέρες, πάντως γιὰ κακὸ δὲν θἄναι». Καὶ νά με σήμερα μαζύ σας γεμᾶτος χαρά, παραμερίζοντας ὑποψίες καὶ ἀμφιβολίες.

Ἀκόμη ὅμως ἕως τώρα δὲν μοῦ εἶπε κανένας γιὰ ποιὸ θέμα μὲ ἐκάλεσαν νὰ ὁμιλήσω. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ἕως τὸ πρωῒ ἤθελα νὰ μὴ μιλήσω. Ἀλλ' ἤμουν γραμμένος στὸ πρόγραμμα γιὰ κύριος ὁμιλητής. Ἀπὸ κάπου, εἶπα, πρέπει νὰ ἁρπαχθῶ. Σκέφτομαι νὰ ἐπωφεληθῶ ἀπὸ τὲς σχέσεις μου μὲ τὴν Σχολὴν αὐτὴν ἀφοῦ εἶμαι δέκα χρόνια μακρυά της, καὶ ἔτσι νὰ δημιουργήσω θέμα ὁμιλίας μὲ τὰ ἑξῆς.

Ἡ ἰδέα νὰ ἀποκτήσουμε Θεολογικὴν Σχολὴν στὴν Ἀμερικὴν βγῆκε, καθὼς γνωρίζετε, ἀπὸ τὴν προοπτικὴν δύναμιν τοῦ ἐγκεφάλου τοῦ νῦν Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα, ὅπως ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλον τοῦ Διὸς ξεπήδησεν ἡ παρθένος Ἀθηνᾶ. Ἱδρύθηκε ὅμως ἡ Σχολὴ μὲ χρήματα μόνον τοῦ Ἑλληνισμοῦ μας ἐν Ἀμερικῇ, πρὸς τὸν ὁποῖον κι' ἐγὼ καὶ ἡ ὅλη Ἀρχιεπισκοπὴ εἴμεθα ἀπείρως εὐγνώμονες. Ἀλλὰ συνέβη τότε νὰ εἶμαι ἐγὼ Πρωτοσύγκελλος καί, δὲν ξεύρω γιατί, ἀνετέθη εἰς ἐμὲ νὰ τὴν ἱδρύσω καὶ νὰ τὴν διευθύνω, κι' ἐπῆρα ὅλη τὴν εὐθύνη τῆς ἀποτυχίας της, ἂν δὲν ἐπρόκοβε, ἀλλὰ καὶ θὰ ἐμοιραζόμουν μαζύ σας τὴν ἱκανοποίησιν ἂν ἐπρόκοβε.

Ἔτσι ἡ Σχολὴ αὐτὴ ἔγινε ὀργάνωσις δική μου. Εἶναι δημιούργημά μου καὶ τὴν αἰσθάνθηκα καὶ τὴν αἰσθάνομαι σὰν παιδί μου. Γιὰ τὸ ὠμορφομεγάλωμά της ἔμεινα ἐγὼ σχεδὸν δέκα χρόνια στὴν ἐρημιὰ τοῦ Pomfret σὲ χρόνια πολὺ δύσκολα, χρόνια πολέμου καὶ στερήσεων. Εὐχαριστῶ δὲ πολὺ θερμὰ τοὺς τότε καθηγητὰς ποὺ ἐστάθηκαν ὅλοι καλοὶ παραστάτες μου στὴν κάθε προσπάθειά μου.

Εἴχαμε βάλει μὲ τὸν τότε Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηναγόρα ἕνα ξεκομμένον εἰλικριῆ προορισμὸν γιὰ τὴν Σχολὴν καὶ τοὺς ἀποφοίτους της. Ὁ προορισμὸς αὐτὸς δὲν ἦταν ν' ἀποκτήσωμε θεωρητικοὺς Θεολόγους ἐπιστήμονας. Δὲν μᾶς ἐχρειάζετο κυρίως αὐτό. Ἂν ἐγίνοντο καὶ ἐπιστήμονες Θεολόγοι καλὸ θὰ ἦταν, ἀλλὰ ἂν μᾶς ἐχρειάζοντο καὶ καμμιὰ εἰκοσαριὰ τέτοιοι, ἔχομε τὰς Θεολογικὰς Σχολὰς Ἀθηνῶν, Θεσσαλονίκης καὶ Χάλκης. Ἐκεῖνο ποὺ εἶχε καὶ ἔχει ἀνάγκη ἡ Ἑλληνικὴ Ὁμογένειά μας ἐδῶ, εἶναι τὸ νὰ ἀποκτήσῃ κληρικοὺς μὲ ἱερατικὴν συνείδησιν, νὰ κρατοῦν ἀναμμένην πάντα τὴν λαμπάδα τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεώς μας, νὰ εἶναι ἀπολύτως πειθαρχικοὶ εἰς τὰς διοικητικὰς γραμμὰς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου των, καὶ νὰ εἶναι οἱ πνευματικοὶ ἡγέται ἀλλὰ καὶ εὐσυνείδητοι ὑπηρέται τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν τῶν οἰκογενειῶν μας. Συνάμα ὅμως νὰ μὴ λησμονοῦν οὐδὲ στιγμήν, ὅτι πρέπει στὰ στήθεια τῶν νέων γενεῶν μας νὰ ἐνσταλάζουν συνεχῶς ἀφοσίωσιν καὶ λατρείαν πρὸς τὴν ἔνδοξον χώραν τῶν προγόνων των, τὴν Ἑλληνικὴν γῆν. Ὡς ὄργανον δὲ τῆς ἐργασίας των αὐτῆς νὰ ἔχουν τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, νὰ τὴν καλλιεργοῦν μὲ ἱερὸν ἔρωτα, μὲ ὑπερηφάνειαν καὶ ἐνθουσιασμόν.

Ἐδῶ θὰ κάμω μίαν παρέκβασιν. Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ὑπάρχουν καὶ Ὁμογενεῖς ποὺ ἐπαναλαμβάνουν τὸ ἐπιχείρημα, ὅτι σ' αὐτὴ τὴ χώρα εἴμεθα ὅλοι Ἀμερικανοὶ καὶ ὅτι καὶ ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα περιττεύει γιὰ τοὺς Κληρικούς μας. Μιὰ συζήτησι τέτοια θὰ μᾶς κρατοῦσε ἐδῶ ὡς αὔριο τὸ πρωῒ. Ἔφερε καὶ ὁ Ἐξοχώτατος Πρεσβευτής μας πρὸ ὀλίγου καὶ ὁ ἐλλογιμώτατος καθηγητὴς κ. Μπόνης μερικὰ ἐπιχειρήματα γιὰ ν' ἀντικρουσθῇ ἡ φαρμακερὴ αὐτὴ ἰδέα. Μὰ ἀρκεῖ σὲ μένα νὰ ὑπενθυμίσω, ὅτι ὁ Ἑλληνισμὸς ἐδῶ σὲ κάθε ἐκδήλωσί του ἔχει Ἑλληνικὸν ὑλικὸ καὶ τσόχα στὴ σημαία του, εἶναι στιμόνι καὶ ὑφάδι Ἑλληνικό. Ὅταν ἡ AHEPA παύσῃ νὰ λέγεται HELLENIC καὶ ἡ GAPA νὰ λέγεται GREEK καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι σύλλογοί μας Παγκρητικός, Πανηπειρωτικός, Παναρκαδικός, Παλλακωνικὸς καὶ Πανπεννσυλβανικός, καὶ ὅταν παύσουν νὰ πηγαίνουν ὁμαδικῶς οἱ Ὁμογενεῖς κατ' ἔτος στὴν Ἑλλάδα μὲ δύο μεγάλα ἀτμόπλοια Ἑλληνικὰ καὶ ἄλλα μικρότερα, καὶ σταματήσουν καθ' ὁλοκληρίαν νὰ κάνουνε ἐράνους ἐδῶ γιὰ νὰ ἱδρύουμε εὐαγῆ ἱδρύματα συνεχῶς στὴν Ἑλλάδα μας καὶ ὅταν κλείσῃ καὶ τὸ τελευταῖο ἀπὸ τὰ 400 Ἑλληνικὰ Ἀπογευματινὰ καὶ Ἡμερήσια Σχολεῖα μας, τότε θὰ πιστέψωμε, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα στὴν Ἀμερικὴ ἄρχισε νὰ γίνεται ξένη πρὸς τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὕπαρξίν μας σ' αὐτὴ τὴν ξενητειά. Κι' ἀκόμη ὅταν θὰ ἐγίνετο αὐτό, ἂν ποτὲ γίνῃ τέτοια προδοσία, ποὺ δὲν τὸ πιστεύω ποτέ, φρουρὸς στὰς ἐπάλξεις τῆς φυλετικῆς ἰδεολογίας μας πρέπει νὰ εἶναι ὁ ἀπόφοιτος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς μας ἱερεύς. Αὐτὸς νὰ πέσῃ τελευταῖος, τελευταῖος μαχητὴς καὶ δίνοντας τὴν τελευταία του πνοὴ νὰ φωνάζῃ Ἑλληνικά: «Χαῖρε Μητέρα Ἑλλάς».

Αὐτὴν τὴν ἰδεολογίαν εἴχαμε βάλει ὡς προορισμὸ τῆς Σχολῆς καὶ τῶν ἀποφοίτων της κι' ἐγὼ ἀνέλαβα νὰ τὴν φρουρήσω τότε, νὰ προσέχω μὴν ἀρρωστήσῃ ἡ Σχολὴ καὶ ἀποκλίνῃ ἀπὸ τὸν εὐγενῆ καὶ ἱερὸν αὐτὸν προορισμόν της. Τώρα δέκα χρόνια εἶμαι μακρυὰ της καὶ ἡ ἔγνοιά μου γι' αὐτὴν ἀντὶ νὰ ἐλαττώνεται θεριεύει. Θέλω νὰ μάθω τί κάνει, ἂν εἶναι μέσα στὸ παλάτι τοῦ προορισμοῦ ποὺ τὴν ἐβάλαμε. Δὲν εἶχα ὡς σήμερα τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἔλθω νὰ τὴν ἰδῶ νὰ ἐρωτήσω γι' αὐτήν. Θ' ἀρχίσω ὅμως ἀπὸ αὔριο. Θὰ ρωτήσω τὰ πρόσωπα ποὺ τὴν προσέχουν καὶ τὴν ποδηγοῦν. Θὰ ρωτήσω τὰ ὥμορφα κτίριά της πῶς περνᾶ ἡ ζωὴ τῶν φοιτητῶν της. Θὰ ἐρωτήσω τὴν βιβλιοθήκην της γιὰ τὲς μελέτες των. Θὰ ἐρωτήσω τὸ ἐκκλησάκι γιὰ τὴν πίστιν τους, τὴν εὐσέβειάν τους, τὶς προσευχάς των. Θὰ ἐρωτήσω τὰ γύρω δέντρα καὶ τοὺς θάμνους νὰ μοῦ ποῦν τί τοὺς ἐκμυστηρεύονται στοὺς περιπάτους των οἱ φοιτηταί της, θὰ ἐρωτήσω ἀκόμη καὶ τὲς κουκουβάγιες καὶ τ' ἄλλα νυχτοπούλια, ποὺ ἀγρυπνοῦν τὲς νύχτες στὲς ψηλὲς κορυφ-

γύρω ἀπὸ τὴν Σχολή. Θὰ τὰ ἐρωτήσω κι' αὐτὰ μὴ τυχὸν ἔχουν κι' αὐτὰ κανένα μυστικὸ τῆς νύχτας γιὰ τὴν Σχολὴ νὰ μοῦ ἐκμυστηρευθοῦν. Γι' αὐτὸ καὶ ἐδέχθηκα ἀμέσως τὴν πρόσκλησι καὶ ἦλθα.

Ἔτσι θὰ μάθω γιὰ τὴ σημερινὴ κατάστασι τοῦ παιδιοῦ μου, τῆς Σχολῆς. Θὰ τ' ἀγκαλιάσω, θὰ τὸ χαϊδέψω στοργικά, θὰ τ' ἀσπασθῶ καὶ θ' ἀναπνεύσω ἀκόμη καὶ τὰ χνῶτα του γιὰ νὰ πεισθῶ ἂν εἶναι γερό, εὔρωστο, ἐλπιδοφόρο. Καὶ ἂν πάλι παρ' ἐλπίδα δὲν τὸ εὕρω εὔρωστο, ὅπως τὸ θέλω ἐγὼ κι' ἐσεῖς, θὰ παρακαλέσω, θὰ ἱκετεύσω καὶ ἐξ ὀνόματός σας, ν' ἀκούσουν οἱ ὑπεύθυνοι τὲς γνῶμες μου γιὰ τὰ μέτρα ποὺ πρέπει νὰ ληφθοῦν πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ὑγείας της, διὰ τὴν διανοητικὴν δίαιταν τῶν φοιτητῶν της, διὰ τὴν αἰσθηματικὴν ἀναψυχήν των, γιὰ τὲς ἀναγκαιότατες πνευματικὲς καὶ ψυχικὲς ἀσκήσεις των.

Ἕως τώρα κανεὶς βέβαια δὲν μοῦ ἀνέθεσε τέτοια ἀπασχόλησι. Ἴσως καὶ δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη. Ἴσως ἡ Σχολὴ εἶναι ἄριστα εἰς τὴν ὑγείαν της. Ἄλλωστε ἐγὼ ὡς ὁμιλητὴς ἦλθα. Μὰ καὶ κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ μοῦ ἀπαγορεύσῃ τὸ δικαίωμα νὰ κάμω διάγνωσι, ἰατρικὸ check up. Θὰ τὸ κάμω σιωπηλά, στοργικά, ἀλλὰ καὶ μὲ κάποιαν αὐθεντίαν, ἄφοβα, μὲ τὸ δικαίωμα ποὺ μοῦ δίνει τὸ γεγονός, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ ἱδρυτής της, μὲ τὸ δικαίωμα ποὺ μοῦ δίνει ἡ ἀνεξάντλητη στοργὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου μας γι' αὐτὴν τὴν Σχολὴν ποὺ εἶναι σύλληψις δική του. Θὰ κάμω check up μὲ τὸ δικαίωμα ποὺ μοῦ χαρίζει ἡ ἐμπιστοσύνη πρὸς ἐμὲ τοῦ σημερινοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Ἰακώβου, ποὺ ἦτο πιστὸς συνεργάτης μου ἐπὶ ἔνδεκα χρόνια σ' αὐτήν, μὲ τὸ δικαίωμα ποὺ μοῦ δίνει ἡ ἀπαίτησις τῆς Ὁμογενείας, ἡ ὁποία θέλει νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὴν Σχολὴν αὐτὴν οἱ πνευματικοὶ Ἕλληνες ὁδηγοὶ τῶν παιδιῶν μας. Θὰ κάμω τὸ check up μὲ τὴν ὑποχρέωσι ποὺ μοῦ ἐπιβάλλει ἡ τριακονταετὴς ὑπηρεσία μου ἐδῶ, νὰ σέβωμαι καὶ ἀπὸ μακρυὰ ἀκόμη τὴν τόσον ἐπαινετὴν γενναιοδωρίαν ποὺ χαρίζει ἡ αἰσθηματικότης, ἡ πίστις καὶ ὁ πατριωτισμὸς τῆς Ὁμογενείας μας.

Μ' αὐτὰ τὰ δικαιώματα θὰ κάμω τὸ check up καὶ πιστεύω, ὅτι εἰμπορεῖ νὰ τὰ εὕρω ὅλα καλά. Θὰ εἶναι κυριολεκτικῶς ἀπελπιστικό, ἂν συμβῇ νὰ μὴν εἶναι μέσα στὸν κύκλο τοῦ προορισμοῦ της ἡ Σχολή. Αὐτὴ εἶναι τὸ κύριο στήριγμα πάνω στὸ ὁποῖον στέκει ἡ ἰδεολογία μας, ἡ διατήρησις τῆς Ἑλληνορθοδοξίας μας. Τῆς ὡραίας αὐτῆς ἰδεολογίας μας φρουρὸς ἄγρυπνος πρέπει νὰ εἶναι ἡ Ἀρχιεπισκοπή, ἐντολοδόχος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς γῆς, ποὺ κλεῖ στὴν ἀγκαλιά της τὰ κόκκαλα τῶν γεννητόρων μας, καὶ φρούριό της νὰ ἔχῃ τὴν Σχολή. Θὰ εἶναι ἀπελπιστικὸ ἂν ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸν ἱερὸ προορισμό της ἡ Σχολὴ γιατὶ τὰ χρήματα ποὺ δίδονται γι' αὐτὴν δὲν εἶναι χρήματα ξένα. Εἶναι χρήματα ποὺ ἀποτελοῦν τὸ ροδόσταμμα τοῦ ἑλληνικοῦ τιμίου ἱδρῶτος στὴν ξενητειά. Τὸ εὐγενέστατο αἴσθημα τῆς εἰλικρινοῦς, θερμῆς ἀγάπης τοῦ μετανάστη Ἕλληνα πρὸς τὰ ἁγιασμένα Ἑλληνικὰ χώματα, αὐτὸ ἔγινε κεφαλόβρυσο ἀπ' τὸ ὁποῖον ἀρδεύεται πλούσια ἡ Σχολὴ αὐτή. Γι' αὐτὸ ἡ προσπάθειά μας πρέπει νὰ συγκεντρώνεται στὸν ἱερὸ σκοπὸ νὰ παιδαγωγοῦνται σ' αὐτὴν καὶ νὰ καταρτίζωνται στελέχη, ἱερολοχῖται γιὰ τὰ 375 κοινοτικά μας κάστρα ἐδῶ. Νὰ καταρτίζωνται κληρικοὶ ποὺ φανατικὰ νὰ ὑπερασπίζωνται τὴν ἑλληνορθόδοξη ἰδεολογία ἐκείνων ποὺ συντηροῦν καὶ ὡμορφαίνουν τὴν Σχολὴν αὐτήν. Ὅλοι αὐτοὶ εἶναι Ἕλληνες, καὶ γι' αὐτὸ εἰσάγουν στὴν Σχολὴν ὡς φοιτητὰς μόνον Ἑλληνικῆς καταγωγῆς παιδιὰ καὶ τὰ σπουδάζουν ὅλα σχεδὸν δωρεάν.

Ἐὰν ἡ Ἑλληνορθόδοξος ἰδεολογία μας ἐξεύτισε τόσο πολύ, ὥστε νὰ θεωρηθῇ ὅτι στὴν Σχολὴν αὐτὴν φθάνει νὰ διδάσκεται μόνον ἡ Θεολογία, χωρὶς δεσμὸ πρὸς τὴν Ἑλλάδα, τότε ἂς ἀνοίξῃ διάπλατα τὶς θύρες της ἡ Σχολὴ νὰ μπάσῃ παιδιὰ κάθε φυλῆς καὶ γλώσσης. Εἰμποροῦν κι' αὐτὰ νὰ διδαχθοῦν θεωρητικὴν ψευτορθοδοξίαν. Εἰμποροῦν κι' αὐτὰ νὰ πέρνουν ἐπιστημονικὰ χάρτινα διπλώματα, ἄχρηστα γιὰ μᾶς καὶ ἄψυχα καὶ νὰ ἀντικαταστήσουν στὲς ἅγιες ἐκκλησίες μας τὸ τίμιο ἑλληνικο-κληρικὸ ράσο μὲ φανταχτερὸ ἐπιστημονικοφανὲς Γκάουν καὶ Χούντ. Ποία εἶναι ἡ ἀνάγκη νὰ εἶναι Ἑλληνόπουλα ἔστω καὶ ἀμερικογεννημένα οἱ φοιτηταί της, ἂν τίποτε τὸ πραγματικὰ Ἑλληνικὸ εἰς τὴν Σχολὴ δὲν θὰ τοὺς διακρίνῃ παρὰ μόνον τὸ Ἑλληνικὸ μαγειριὸ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ τραπεζαρία;

Ἐὰν λοιπὸν συνέβῃ νὰ πῆρε ἢ θέλει νὰ πάρῃ τέτοιο δρόμο ἡ Σχολὴ αὐτή, ἂν ἔπαθε τέτοια ἀληθινὰ ἀπόκλισι ἀπὸ τὸν ἑλληνορθόδοξο προορισμό της, ἡ Σχολὴ δὲν μᾶς χρειάζεται πλειά. Δὲν μπορεῖ νὰ θεωρῆται ἀξία τῆς ἀγάπης μας. Περιττοὶ εἶναι οἱ κόποι μας γι' αὐτήν, περιτταὶ αἱ δαπάναι σας γιὰ τὴν ὕπαρξι καὶ λειτουργία της. Θὰ τὴν ἐχτύπησε θανατικὸ καὶ ὅσο πλειὸ γρήγορα πεθάνῃ, πρὶν μᾶς φαρμακώσῃ τὴν ψυχή, τόσο τὸ καλλίτερο.

Τώρα, ἀγαπημένοι μου, ἴσως αὐτὲς αἱ σκέψεις μου νὰ ἠχοῦν ἀπαισιόδοξα γιατὶ ὅλοι ἐδῶ σήμερα γι' αὐτὴν γιορτάζομε καὶ δὲν γιορτάζομε γιὰ πεθαμένους καὶ γιὰ ἑτοιμοθανάτους. Καὶ ἂν ἀρρώστησε κάπως ἡ Σχολή, δὲν θ' ἀρρώστησε ἀνίατα. Ἔτσι πιστεύω κι' ἐγὼ καὶ γι' αὐτὸ ὅλους τοὺς φόβους ποὺ ἐξεδήλωσα τοὺς ἐστήριξα σ' ἕνα σωρὸ ΕΑΝ. Εἰμπορεῖ νὰ χρειασθοῦν καὶ ἐγχειρίσεις καὶ ἴσως ὀδυνηρές, μὰ ἀσφαλῶς μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἐξυγίανσιν. Ὅλοι οἱ ὀργανισμοὶ λίγο ἢ πολὺ ἀδυνατίζουν μὲ τὴν ἡλικία τους. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ καταταραχθῇ ἡ Ὁμογένεια, ἂν συνέβῃ κάτι τέτοιο κι' εἰς τὴν Σχολὴν αὐτήν.

Σήμερα γιορτάζοντας τὴν 22αν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων τῆς Σχολῆς ἤλθαμε ὡμορφοντυμένοι, μὲ φορεσιὲς γιορτάρικες καὶ ἐπίσημες στολές. Ἐδώσαμε διπλώματα στοὺς τελειοφοίτους καὶ ἐβγάλαμε λόγους ἐπαινετικοὺς γιὰ ἕνα σωρὸ δικά της πράγματα. Ἔ-

χουμε χαρούμενη τὴν πίστι, ὅτι ἡ σημαία τῆς Ἑλληνορθόδοξης ἰδεολογίας μας δὲν κινδυνεύει νὰ ὑποσταλῇ στὴν σκέπη της. Κι' ἂν στὸ εἰκοσάχρονο περήφανο ἀνέμισμά της κάπου τώρα ἐπιάστηκε καὶ ἐξηλώθηκε κι' ἐσχίσθηκε, κακὸ βέβαια εἶναι ἀλλὰ δὲν πειράζει, θὰ τὴν ράψουμε, θὰ τὴν διορθώσουμε γιὰ νὰ κυματίζῃ στὸ μέλλον πάντοτε περήφανα, ἱκανοποιητικά, χαρούμενα. Οἱ εὐχὲς τοῦ Πατριάρχου μας, ἡ φροντίδα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου της, ἡ προσπάθεια τῶν Καθηγητῶν της, οἱ δαπάνες τῆς Ὁμογενείας, τὸ καλὸ πηδαλιούχημα στὰ χέρια τῆς Ἐφορείας της μὲ τὲς εὐχὲς τῆς Ἑλλάδος μας καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας, εἶναι ἀρκετὰ ἐχέγγυα γι' αὐτό· θὰ κάμουν καὶ τὴν Ἀμερικήν μας περήφανην γιὰ μᾶς.

Μὰ ἂν χρειασθοῦν νὰ ληφθοῦν καὶ μέτρα ἐξυγιαντικὰ γιὰ νὰ κρατιέται πάντοτε ὄμορφο τὸ ἀνέμισμα τῆς ἑλληνορθόδοξης σημαίας μας εἰς τὴν σκεπὴ τῆς Σχολῆς αὐτῆς, εἴμεθα ἕτοιμοι καὶ ἀποφασισμένοι ὅ,τι θὰ γίνῃ, ἂν θὰ γίνῃ, τώρα νὰ γίνῃ.

ΣΕΒ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΝΟΥΘΕΤΗΡΙΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΤΕΛΕΙΟΦΟΙΤΟΥΣ

Ἡ σημερινὴ τελετὴ τῶν ἐξετάσεων μοῦ ἐνθυμίζει τὴν μεγαλοπρεπῆ τελετὴν τῶν ἐξετάσεων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης. Κατ' αὐτὴν προσέρχεται ἡ Α.Θ.Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης· ἐκεῖνος ἀπονέμει τὰ διπλώματα καὶ ἐκεῖνος δίδει τὴν ἐντολήν, τὸ πρόσταγμα καὶ τὸ σύνθημα τῆς διακονίας πρὸς τοὺς ἀποφοίτους, ἐπαναλαμβάνων τοῦ λόγους τοῦ Κυρίου: «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν».

Καὶ ἁρμόζει νὰ ἐπαναλαμβάνωνται οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Κυρίου παρὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ὁ ὁποῖος καὶ μόνος ἱστορικῷ καὶ θεοδότῳ δικαιώματι καὶ ἀποστολῇ ἔχει καὶ τὴν ἐντολὴν καὶ τὴν εὐθύνην τῆς πρὸς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ἐπεκτάσεως καὶ θεμελιώσεως τῆς ἁγιωτάτης ἡμῶν πίστεως, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν γνησιωτέραν ἔκφρασιν τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς πρὸς τοὺς μαθητὰς Αὐτοῦ διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἐντολῆς Αὐτοῦ.

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐξετάσεων τῆς Πατριαρχικῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης, προβάλλει ὡς ὁ ἑρμηνευτὴς τῶν λόγων τοῦ Θείου Διδασκάλου καὶ τῶν κανόνων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ἐν τῷ προσώπῳ του συναντῶνται τὸ παρελθὸν μὲ τὸ παρὸν καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του ἀκτινοβολεῖ ὑποσχετικὸν τὸ Ὀρθόδοξον ἡμῶν ἀνὰ τὸν κόσμον μέλλον. Τὸ παράστημά του εἶναι τὸ παράστημα καὶ ἡ παρουσία αὐτῆς ταύτης τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς τετιμημένης αὐτῆς ἱστορίας.

Καὶ ἡμεῖς οἱ μαθηταὶ — οἱ τελειοφοιτοῦντες — τὸ βλέπομεν ὄχι μόνον ὡς κορυφήν, ἀλλὰ καὶ ὡς ἄλλο Μωυσῆν, ὁ ὁποῖος ἐβάσταζε τὰς πλάκας τοῦ νόμου τὰς ἐντολὰς τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης ὄχι μόνον δι' ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ δι' ὅλας τὰς γενεάς. Ἡ εὐλογία του δι' ἡμᾶς δύναμις ἐξ ὕψους καὶ τὸ πτυχίο ἱστίον λευκὸν διὰ τὸ ἄνοιγμά μας εἰς τὸ πέλαγος τῆς πολυκυμάντου κληρικῆς διακονίας. Ἐμπρός μας βλέπομεν τὸν σταυρόν, ὡς μαγνητικὴν βελόνην νὰ μᾶς δίδῃ τὴν κατεύθυνσιν καὶ ὡς ἱστόν, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον μὲ πίστιν νὰ δενώμεθα κατὰ τῆς τρικυμίας.

Πόσον θὰ ἤθελον νὰ ἦτο ὁ παρὼν Πατριάρχης πο ρών! Καὶ διὰ πολλοὺς μὲν καὶ ἄλλους λόγους, ἰδί δὲ διὰ τὸν λόγον, ὅτι ὑπῆρξεν ὁ συλλαβὼν καὶ κυο φορήσας τὴν ἰδέαν τῆς Σχολῆς καὶ ὁ ὁποῖος δι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸν λόγον τὴν αἰσθάνεται μέρος τῆς ὅλη του ζωῆς καὶ διακονίας. Ἔχων ὡς τὴν καθ' ἡμέρα ἐπισύστασίν του τὴν μέριμναν πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν δὲν δύναται νὰ μὴ παρίσταται ἔστω καὶ νοερῶς κα ψυχικῶς μόνον μαζύ μας κατὰ τὴν εὔσημον ταύτη ἡμέραν καὶ ἑορτὴν ὄχι μόνον τῆς Σχολῆς, ἀλλὰ κα τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ὁμογενείας μας.

Δι' αὐτὸ καὶ ἐξ ὀνόματός του, ἐξ ὀνόματος ἤτο τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενι κοῦ Πατριάρχου, παρέχω ὑμῖν τὰ διπλώματα ταῦτα τεκνία προσφιλῆ. Σᾶς τὰ παραδίδω ὡς συμβόλαι ἀρραβῶνος διαρκοῦς πρὸς τὴν Σχολὴν ταύτην καὶ τὴ Ἐκκλησίαν μας, εἰς ἣν ἡ Σχολὴ αὕτη ὑφίσταται. Σᾶ τὰ παραδίδω ὡς ἕνα magna carta, διὰ νὰ καθορίζῃ τ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις σας ἔναντι τοῦ Θεο καὶ τῶν ἀνθρώπων. Σᾶς τὰ ἐγχειρίζω ὡς ἀντίτυπο τῶν πλακῶν τοῦ νόμου καὶ τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ τὰ συμβουλεύεσθε κατὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶ καθηκόντων σας. Τὰ πτυχία ταῦτα πρέπει νὰ τὰ ἀνα πτύξητε καὶ νὰ τὰ διαπτύξητε καὶ νὰ τὰ κάμητε λά βαρα καὶ σημαίαν. Σημαίαν ἀναπεπταμένην εἰς τ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος, διότι καὶ πρὸς τὰ τέσ σαρα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος ὀφείλετε νὰ ἐπεκτείνητ τὴν ἀποστολήν σας. Εἶσθε τῆς Οἰκουμενικῆς, τῆς Με γάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας κήρυκες, διάκονοι κα ἱεραπόστολοι ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ.

Ἐνδυναμοῦσθε τὸ λοιπὸν ἐν Κυρίῳ καὶ ἐν τῷ κρά τει τῆς ἰσχύος Αὐτοῦ. Ἐνδύσασθε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ· περιζώσασθε τὴν ὀσφὺν ὑμῶν ἐν ἀληθείᾳ· ἐνδύ σασθε τὸν θώρακα τῆς δικαιοσύνης· ὑποδήσασθε τοὺ πόδας ἐν ἑτοιμασίᾳ τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης· ἀνα λάβετε τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως καὶ τὴν περικεφαλαίαν τοῦ σωτηρίου δέξασθε καὶ τὴν μάχαιραν τοῦ πνεύμα τος, ὅ ἐστι ῥῆμα Θεοῦ.

Αὐτὸς δὲ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἁγιάσαι ὑμᾶς ὁλο τελῶς καὶ ὁλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ψυχὴ κα τὸ σῶμα ἀμέμπτως ἐν τῇ παρουσίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τηρηθείη. Ἀμήν.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΑΠΟΦΟΙΤΟΥ
Κου ΗΛΙΑ ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Σεβασμιώτατε Ἅγιε Ἀμερικῆς,
Σεβασμιώτατε Ἅγιε Θυατείρων,
Θεοφιλέστατε Ἅγιε Πρόεδρε καὶ
Ἐκλεκτὰ Μέλη τῆς Ἐφορείας,
Θεοφιλέστατε Ἅγιε Λεύκης,
Ἐξοχώτατε κύριε Πρεσβευτά,
Σεβαστὲ Ἅγιε Διευθυντὰ καὶ
Σεβαστοὶ Καθηγηταί, Προσφιλεῖς Συμφοιτηταί,
Κυρίαι καὶ Κύριοι.

Ἡ ἐκφώνησις ἀποχαιρετιστηρίου λόγου εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα ἀλλὰ καὶ πλέον εὐχάριστα καθήκοντα ἑνὸς τελειοφοίτου, διότι ἀναλαμβάνει τὴν εὐ-

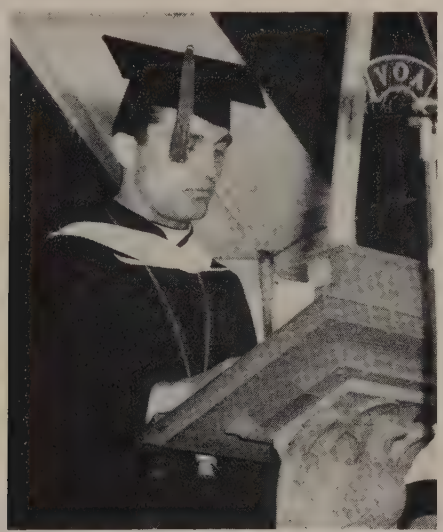

Ὁ ἐκ τῶν ἐφετεινῶν ἀποφοίτων τῆς Θ. Σχολῆς κ. Ἠλίας Στεφανόπουλος ὁμιλῶν ἀπὸ μέρους τῶν συναποφοίτων του.
(Φωτογ. «Κυριακάτικων Νέων» Βοστώνης)

θύνην νὰ διερμηνεύσῃ τὰς συγκινήσεις, τὴν ὅλην ψυχικὴν κατάστασιν τῶν συναδέλφων του τελειοδιδάκτων. Ὅσα ἔχει νὰ εἴπῃ ὁ ὁμιλητής, ἐκπρόσωπος τῆς ἀπολυομένης τάξεως, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχουν ἀπόλυτον πρωτοτυπίαν, διότι ὅλοι ὅσοι ἔφθασαν εἰς τὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν ἡμεῖς εὑρισκόμεθα κατείχοντο ἀπὸ τὰ ἴδια συναισθήματα.

Δι' ἡμᾶς τοὺς σήμερον ἀποφοιτῶντας ἡ παροῦσα ὥρα, ἡ ἐσχάτη στιγμὴ τῆς μαθητείας μας, εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἱερότητα, πνευματικὴν ἀγαλλίασιν, ἀλλὰ καὶ βαθυτάτην λύπην. Ἐὰν ἠσθανόμεθα μόνον χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν θὰ ἦτο, ἐκ μέρους ἡμῶν, ἄτοπον, διότι εἰς τὴν πραγματικότητα, ἐὰν σκεφθῶμεν εἰλικρινῶς, θὰ ἐννοήσωμεν ὅτι ἀποκοπτόμεθα, ὡς ὥριμοι καρποί, ἀπὸ ἕνα ἱερὸν δένδρον, ἀπὸ τὴν μητέρα τροφόν, τὴν Θεολογικὴν Σχολήν, τὴν ὁποίαν ἠγαπήσαμεν, ἀγαπῶμεν καὶ θὰ ἀγαπῶμεν. Εἶναι δύσκολον νὰ σᾶς περιγράψω τί σημαίνει ἡ Σχολὴ δι' ἡμᾶς. Ἐπὶ ἓξ ἔτη συνεδέθημεν στενώτατα μὲ αὐτήν, ὅπως τὸ παιδὶ μὲ τὴν μητέρα του. Νέοι καὶ ἄπειροι τῆς ζωῆς ἤλθαμεν εἰς τὴν Σχολὴν αὐτὴν νὰ φοιτήσωμεν καὶ νὰ σπουδάσωμεν τὴν τοῦ Θεοῦ ἐπιστήμην πρὸς ἰδικήν μας πνευματικὴν ὠφέλειαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς σκοπὸν νὰ προετοιμασθῶμεν πνευματικῶς καὶ διανοητικῶς ὡς ἐργάται τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Χριστοῦ.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μαθητείας μας ἀντελήφθημεν πόσον ἡ Σχολὴ ἐμερίμνησε καὶ ἐφρόντισε διὰ τὸν πνευματικὸν καὶ ἐπιστημονικὸν καταρτισμὸν τῶν τροφίμων της διὰ νὰ δυνηθοῦν νὰ ἀντεπεξέλθουν εἰς τὰς μεγάλας ἀνάγκας τῆς Ἑλληνο-Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Ἀμερικῇ. Ἐκτὸς τούτου, ἡ Ἱερὰ Σχολὴ παρέχει εἰς ἡμᾶς τοὺς τροφίμους της μίαν οἰκογενειακὴν ζωήν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀσφαλῶς δὲν λείπουν αἱ παρεξηγήσεις καὶ οἱ πόνοι, ἀλλὰ ὁ κοινὸς σκοπὸς καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τὴν μεταμορφώνουν καὶ τὴν ἐξαγιάζουν, διὰ νὰ μείνῃ ἀλησμόνητος εἰς τὰς καρδίας ὅλων ἡμῶν.

Πιστεύομεν εἰς τὴν λαμπρότητα τοῦ μέλλοντος τῆς Σχολῆς μας καὶ εἰς τὴν πλήρη ἐπιτυχίαν τοῦ ὑψηλοῦ προορισμοῦ της. Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ ἐπιδιώκει διπλοῦν σκοπόν. Ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ διαμορφώσῃ τὴν ψυχὴν καὶ τὸν χαρακτῆρα τῶν τροφίμων της, ἐμβάλλουσα εἰς αὐτοὺς τὴν ἀγάπην, τὴν πίστιν καὶ τὴν ἱεροπρέπειαν, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ πλουτίσῃ, παντὶ τρόπῳ, τὰς γνώσεις τῶν τροφίμων της καὶ νὰ γαλουχήσῃ αὐτοὺς μὲ τὰ νάματα τῆς Ὀρθοδόξου θεολογίας.

Ἡμεῖς λοιπὸν οἱ ἀποφοιτῶντες εἴμεθα εὐγνώμονες πρὸς τὴν Σχολήν, ἡ ὁποία, διὰ τῆς ἀφοσιώσεως ἀξίων Σχολαρχῶν καὶ Καθηγητῶν, ἐκαλλιέργησε τὰς ψυχάς μας καὶ τὸν νοῦν μας, διὰ νὰ ἐκπληρώσωμεν τὴν ἀποστολήν μας, ἡ ὁποία σκοπὸν ἔχει νὰ σώσῃ ἀνθρωπίνας ψυχὰς διὰ τῆς διακονίας τοῦ λόγου καὶ διὰ τῆς τελέσεως τῶν μυστηρίων.

Πολλοὶ παράγοντες μᾶς ἐβοήθησαν νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν θέσιν ταύτην τῆς ζωῆς μας, καὶ πάντας θερμῶς εὐχαριστοῦμεν. Πρώτιστον καθῆκον εἶναι νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν Πανάγαθον Κύριον, ὁ Ὁποῖος μᾶς ἠξίωσε νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ τέλος τῆς φοιτήσεώς μας. Ἱερὸν καθῆκον μας εἶναι νὰ εὐχαριστήσωμεν, μὲ τὰ πτωχά μας λόγια, τοὺς γονεῖς μας, οἱ ὁποῖοι ἐμόχθησαν καὶ ἐπόνεσαν δι' ἡμᾶς. Εἴμεθα πλέον ἢ βέβαιοι, ὅτι θέλουν περισσότερον τὴν ἀγάπην μας παρὰ τὰς εὐχαριστίας μας.

Θὰ ἦτο μεγάλη παράλειψις, ἐκ μέρους ἡμῶν, ἐὰν κατὰ τὴν ἐπίσημον στιγμὴν ταύτην δὲν ἀφίναμεν τὴν ψυχήν μας νὰ ἐκδηλώσῃ πρὸς τὴν χρηστὴν ὁμογένειαν τῆς Ἀμερικῆς εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν θερμὴν ἀγάπην της πρὸς τὴν Σχολήν. Τὸ ἐνδιαφέρον της εἶναι ἡ αἰτία τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς προόδου τῆς Σχολῆς μας.

Ἡ σωματικὴ ἀπουσία τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κυροῦ Μιχαὴλ εἶναι ἰδιαιτέρως αἰσθητὴ εἰς ὅλους ἡμᾶς. Μὲ εὐγνωμοσύνην στρέφομεν

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς δεχομενος παρὰ τοῦ Ἐντ. κ. Μιχ. Βρότσου, ταμίου τῆς Ὀργανώσεως ΑΗΕΡΑ, δωρεὰν αὐτῆς πρὸς τὴν Θεολογικὴν Σχολήν, ἐκ πεντακοσίων ($500.00) δολλαρίων.

(Φωτογραφία τῶν «Κυριακάτικων Νέων» Βοστώνης)

τὴν σκέψιν μας πρὸς αὐτόν. Ἀπεδείχθη ἄξιος ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, φιλόστοργος πατήρ μας καὶ προστάτης τῆς Σχολῆς. Ἂς εἶναι ἡ μνήμη αὐτοῦ αἰωνία.

Καὶ τώρα στρεφόμεθα πρὸς ὑμᾶς, Σεβασμιώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβε, εἰς τὴν εὐθύνην τοῦ ὁποίου ἀνέθηκεν ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τὴν ὑπόστασιν τῆς Ἐκκλησίας μας, τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν πρόοδον τῆς Σχολῆς μας. Καίτοι δὲν σᾶς ἐγνωρίσαμεν ἀκόμη καλὰ ἐκ τοῦ πλησίον, ὅμως εἴμεθα πεπεισμένοι, ὅτι ἡμέραι προόδου θὰ ἀνατείλουν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν μας, λόγῳ τῶν ἀπαρχῶν, τὰς ὁποίας παρουσιάζει τὸ ποιμαντορικόν σας ἔργον. Εὐχόμεθα νὰ σᾶς χαρίζῃ ὁ Θεὸς ὑγείαν διὰ νὰ ἡγῆσθε ἐπὶ πολλὰ ἔτη τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Θεοφιλέστατε Ἅγιε Πρόεδρε, ἠγαπήσατε βαθύτατα τὴν Σχολὴν καὶ ἰδιαιτέρως ἡμᾶς τοὺς ἀποφοίτους. Καὶ ἡμεῖς σᾶς ἐσεβάσθημεν καὶ θὰ σᾶς ἀγαπῶμεν. Κατὰ τὴν συγκινητικὴν στιγμὴν αὐτήν, εὐγνώμονας εὐχαριστίας διὰ τὰς ὑπηρεσίας σας καὶ διὰ τὴν ἀγάπην σας εὐσεβάστως ἐκδηλοῦμεν. Εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος εὐλογήσῃ τὰς ἱερὰς προσπαθείας σας καὶ σᾶς ἐνισχύσῃ εἰς ὅ,τι σᾶς ἐμπιστευθῇ ἡ Ἐκκλησία.

Σεβαστὲ Ἅγιε Διευθυντά, Κύριοι Καθηγηταί, πρὸς σᾶς ἀπευθύνομεν θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὴν ἐπιμελημένην προσπάθειαν πρὸς καλλιέργειαν τοῦ νοῦ καὶ τῶν αἰσθημάτων μας, τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν κατανόησιν τὴν ὁποίαν ἐδείξατε.

Φίλοι συμφοιτηταί. Μίαν εὐχὴν ἔχομεν διὰ σᾶς. Νὰ γίνετε κατὰ πάντα καλύτεροι καὶ ἀνώτεροι ἀπὸ ἡμᾶς. Παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς ἐνθυμῆσθε εἰς τὰς ἀναστροφάς σας, ἀλλὰ ἰδιαιτέρως εἰς τὰς προσευχάς σας καὶ νὰ εἶσθε ἐπιεικεῖς ἀπέναντί μας.

Καὶ τώρα στρέφομαι πρὸς σᾶς, προσφιλεῖς συνταξιδιῶται μου. Ἐτελείωσεν ἡ Σχολική μας ζωὴ καὶ ὁ καθένας μας εἶναι ἕτοιμος νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν δρόμον ποὺ θέλει ὁ Κύριος καὶ ὁρίζει ἡ Ἐκκλησία Του. Εἴθε ὁ Κύριος νὰ μᾶς συνοδεύῃ καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον νὰ καλλιεργῇ μέσα μας τὰ ἱερὰ μαθήματα, τὰ ὁποῖα οἱ σοφοὶ καθηγηταὶ παρέδωκαν εἰς ἡμᾶς ὡς παρακαταθήκην καὶ ἐφόδιον τῆς ἀποστολῆς μας. Τὸ νόημα τῆς ἀποστολῆς μας πολλάκις μᾶς ἡρμήνευσαν καὶ ἡμεῖς εὐγνωμόνως ὑποσχόμεθα ὅτι τὴν παρακαταθήκην τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως θὰ φυλάξωμεν καὶ ὅτι τὴν Ἑλληνικὴν παράδοσιν, μὲ τὰ σπουδαῖα χαρακτηριστικὰ τῆς διπλῆς αὐτῆς ἐννοίας θὰ μεταδώσωμεν εἰς ἐκείνους πρὸς τοὺς ὁποίους ἀποστελλόμεθα. Κρατῶντες εἰς τὰς χεῖρας μας τὸ Ἑλληνικὸν Εὐαγγέλιον, τὴν Καινὴν Διαθήκην, θὰ προχωρήσωμεν, καὶ εἰς τὸν δρόμον μας θὰ εὑρισκώμεθα ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία θὰ ἐπαναλαμβάνῃ ὅσα ἀπὸ αἰώνων παρέλαβε.

Ἂς μείνωμεν ἐν τῇ ἀγάπῃ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, διότι Ἐκεῖνος εἶπεν, ὅτι τὸ χαρακτηριστικὸν τῶν μαθητῶν Του εἶναι ἡ ἀγάπη μὲ ὅλην τὴν πλουσίαν αὐτῆς ἀκολουθίαν. «Ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες, ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστέ, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις» (Ἰω. 13:35).

Χαίρετε καὶ εὔχεσθε ὑπὲρ ἡμῶν, σεβάσμιοι ἀρχιερεῖς, σεβαστοὶ καθηγηταὶ καὶ ὅλοι ἐσεῖς πεφιλημένοι ἀδελφοί. «Χαίρετε, πάλιν ἐρῶ χαίρετε».

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Τελετὴ Ἀπονομῆς Διπλωμάτων Θεμελίωσις Νέων Κτιρίων

Εἰς τὸ τεῦχος Αὐγούστου τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ» θὰ δημοσιεύσωμεν περιγραφὴν τῆς λαμπρᾶς τελετῆς τῆς ἀπονομῆς τῶν Διπλωμάτων εἰς τὰς ἀποφοίτους τῆς Ἀκαδημίας καὶ τῆς θεμελιώσεως νέων κτιρίων ἐντὸς τοῦ χώρου αὐτῆς, ὑπὸ τῶν μεγάλων Ὀργανώσεων «ΑΗΕΡΑ» καὶ «ΠΑΝΑΡΚΑΔΙΚΗΣ».

ΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ἔχουν σκοπὸν τὴν διαφώτισιν καὶ ἐξυπηρέτησιν τῶν Χριστιανῶν μας. Ζητήσατε Κατάλογον. Ἀποστέλλεται δωρεάν.

Greek Theological School
50 Goddard Avenue, Brookline 46, Mass.

The Role of The Choir in The Divine Liturgy

By *MARY P. HALLICK*

This article was read by the author at the G.O.Y.A. Basketball Tourney and Conference held at Sioux City, Iowa, last winter. Mrs. Hallick is the wife of Rev. Constantine Hallick of the Hellenic Orthodox Community of The Holy Trinity in Sioux City.

IN the service of the Divine Liturgy, in which all elements should cooperate to promote an experience of God, music has a most important place, but it must serve the purpose of worship by intergrating itself into the service.

Music is an art of human happiness which expresses — through the medium of voice — the thoughts of the human soul in rhythm. It can make the spoken word more vital, more sincere, and truer.

Whenever the soul is moved by that force called love, then motives of joy are born, and these motives appear as voices of gladness and exclamations of joy, as praises and hymns of thanksgiving to the Creator.

Man, from the beginning of time, has used some form of music to express his joy and praise to God. In the Old Testament (II Samuel 6;14-15:1) we read how David was so aroused by joy that comes from the effect of love of the divine things, that he began to dance, to shout and to sing songs of praise before the Ark of the Covenant.

In the same way, in the New Testament, St. John the Evangelist tells us in the Book of Revelation (19:5-7) about this joy which appears in the lifting of the voice and singing in unison, in which the heavenly powers and the souls of the Saints in heaven joined at the Lamb's wedding.

The Holy Church Fathers, especially those who were musicians, realized the importance of music in the Church service. They, in their holy wisdom, knew its effect on the soul, the mental pleasures it gives, the joy, the elevation from earthly things, the unity with the ranks of angels and the acknowledgment of the Creator's Godhead. To proclaim God's goodness in songs of thanksgiving and praise, the Holy Fathers began composing spiritual songs and hymns, thus leading the faithful to God and away from the heathen songs and from heresy. St. John of Damascus and his friend and companion, St. Cosmas of Jerusalem, enriched the Church with hundreds of spiritual songs and hymns.

When it was first introduced in the Church during the early centuries of Christianity, singing was by the whole congregation. St. Cyprian tells us that when the Priest called out, "Let us lift up our hearts" (ano schomen tas karthias) the congregation responded, "Our hearts are with the Lord" (Efhomen pros ton Kyrion). St. Jerome in his Epistle to the People of Galatia says: "Often when the congregation of a church responded with an 'Amen' or 'Lord have mercy' (Kyrie eleison) you could hear a rumbling like that of thunder."

So, to avoid confusion and noise in a sacred place, the Fathers of the Council of Laodicea, which was held in 364, ordained that only priests should participate in the chanting and singing, assisted by the choirs singing antiphonally, that is, two choirs one on each side of the church answering the responses alternately.

We know that the whole elaborate ritual of the Divine Liturgy is nowhere superfluous or repetitious. It is a divine, historic, symbolic, reenactment of our Lord's birth, life, crucifixion, resurrection and ascension to heaven. Every word has its fitting relation to the whole; every gesture has its symbolic significance. All the elements of the rite are merged to revolve about the act of the Sacrament of Holy Eucharist: the Holy Communion. All lessons, prayers, responses and hymns are designed to lead up to it, to prepare the people to share in it, to impress upon them its meaning and effect. Even the architectural and decorative beauty of the altar, the iconostasion, the interior and exterior of the church, are designed as a worthy setting and a fitting shrine for the presence of the Lord. The radiant candles, the colorful vestments, the clouds of incense, the solemnity of the priestly chant and the pomp of the choral music are contrived to enhance the impression of the rite and to lead the mind into a becoming mood of adoration.

In view of all this, then, the Choir does play a vital role in the Divine Liturgy. The music of the Divine Liturgy is an integral part of the service and is not a decorative addition. The choir is not there to impress the congregaton, but to express and transmit to the communicants emotions of love, faith, adoration, reverence and humility towards our Heavenly Father and Saviour Jesus Christ. The choir must strive to express and impress the encounter between man and God. It must produce music that is worthy of God. We should bear in mind that the church is not a concert hall to show off the soloists, but that the music is sung to the glory and praise of God, and not to man.

For the choir, then, to fulfill best its vital role, we should bear in mind that a choir is only as good as its members. The Council of Carthage in the Fourth Century laid this injunction upon Church singers: "See that what thou singest with thy lips thou believest in thy heart; and what thou believest in thy heart thou dost exemplify in thy life."

The Position of Orthodoxy on Christian Unity

In our May issue, we gave some reactions of the press to the significant statements made by Archbishop Iakovos in his address entitled "The Contribution of Eastern Orthodoxy to the Ecumenical Movement," which was read at the United States Conference of the World Council of Churches at Buck Hill Falls, Pa., on April 22.

Here, we quote at greater length from this same address, which contained a special message from Ecumenical Patriarch Athenagoras I, so that our readers may gain a better understanding of the position of our Church on this most important issue.

After introducing his subject by discussing why the Orthodox Church participates in the ecumenical movement and how our faith helps to promote it, Archbishop Iakovos continues as follows:

> Orthodoxy, being true to her history and tradition and compelled by the consciousness of her God-ordained task, is present and intends to be present and participate actively in all ecumenical conversations as long as their aim is to restore the disrupted unity of Christendom. Orthodoxy's principal aim in participating in the ecumenical movement is to make her own contribution to the sacred cause of bringing divided Christians together, and also to make known and impart to member churches of the WCC "the riches of her faith, worship, and order, and of her spiritual and ascetic life and experience" (Patriarchal Encyclical of February 6, 1952). The principle of Orthodox collaboration with the ecumenists of our century was set forth by the Patriarchal Encyclical of 1902. In this history-making Encyclical letter, the Ecumenical Patriarch Joachim III stated that, although "our primary task is to watch over our own doctrines, we must nevertheless be also concerned for our Christian brothers and never cease our prayers for the union of all into ONE. Difficulties should not discourage us, nor should the thought of the apparent impossibility of Church unity stop us from engaging ourselves in the work of Church unity or from examining existing possibilities for it. The Orthodox Church takes therefore part in all discussions and deliberations on Church unity, because she feels it is in line with her task to inform others how she stands on this very important issue. To use the words pronounced by the Orthodox in Edinburgh (1937), "The Orthodox Church discusses 'Church unity' for she believes that despite all existing differences of opinion and belief the Master and Lord is ONE—Jesus Christ, who will lead us to a more and more close cooperation for the edifying of the Body of Christ." This inspired statement, based on the well-known passage of the Epistle to the Ephesians (4:15-16), expresses more than accurately the Orthodox mind. Orthodoxy opposes and will always oppose suggestions to the effect that we can entertain the idea of reunion on a minimum basis or confien it to a few common points of verbal statements. The Orthodox Church will continue to discuss unity, but only in the hope and prayer that it may some day be commonly understood that "where the totality of faith is absent, there can be no communio in sacris"; and conversely, that unity in the totality of the faith is unity indeed, carrying with it communion in every necessary ecclesiastical activity. In the light of what we have so far said, itbecomes more obvious that the ecumenical movement creates no problems whatsoever for Orthodoxy. On the contrary, it creates a new atmosphere, favouring so far the hope for a fresh opproach and study of the problem of "church unity."

Archbishop Iakovos goes on to say that such a new approach, to become more universally effective, must be based on changes that will make the entire subject of Christian unity an issue of more vital and general concern for all Christians. Consistent with this:

> The Ecumenical Movement must be brought down from the level of the ecumenists to the level of the people. From the complex terminology used by theologians to the language understood by the faithful. From the pulpit to the pew of the believer. From the pages of ecumenical literature to the lips of the readers. Before our movement can become truly ecumenical it must not only be presented objectively but understood subjectively. In order to achieve this, however, we must make every effort to bring together the faithful of our member churches so that they may really know each other.

His Eminence then points out that though Orthodox has always had the belief that real unity of the Churc was never and can never be broken, since the Church i "the body of Christ, the fulness of Him" (Eph. 1:22-23) there is a special significance to the Orthodox interpreta tion of unity. He explains that for Orthodoxy, unity more embodied in the conception of "union" or "re union," a view that has often been stated by our theolo gians, as was the case in the Oberlin Conference of th

(Continued on page 222)

ORTHODOXY AND HELLENISM

During the past month, Archbishop Iakovos visited the following places and engaged in the following activities:

June 3. A visit to Governor Nelson A. Rockefeller of New York at the Capitol in Albany.

June 5. Detroit, Michigan.

June 9. Called a meeting or architects and artists at the Archdiocese to form an advisory committee.

June 11. Fairview, N. J.; Bridgeport, Conn.

June 13. Attended graduation exercises at St. Basil's Academy in Garrison, New York.

June 14. Chicago, Illinois.

June 15. Montreal, Canada.

June 17. Presided at meeting of the Clergy Association of the First Diocese District at the Archdiocese.

June 18. Visited Governor Robert B. Meyner of New Jersey at the Capitol in Trenton.

June 21. Officiated at the Divine Liturgy in Richmond, Virginia.

June 24. Presided at meeting of the Board of Trustees of the Holy Cross Orthodox Theological School in Brookline, Massachusetts; also presided at the meeting of the Clergy Association of the Third Diocese District at the Theological School.

June 28. Hempstead, Long Island and Astoria, Long Island.

June 29-30. Kansas City, Missouri.

July 4. Lancaster, Pennsylvania.

July 5. Officiated at the Divine Liturgy in Arlington, Virginia.

* * *

The will of Mrs. Margaret Garrison Phoutrides, who died in California several months ago, discloses that she left the bulk of her estate, valued at $250,000, to the American Farm School and Anatolia College, both of which are located in Salonika, Greece.

Mrs. Phoutrides was the wife of Aristedes Phoutrides, who was a brilliant Professor of Classics at Harvard and Yale, and who died in 1923 at the untimely age of thirty-six. In a later issue *The Orthodox Observer* will carry a feature article on Professor and Mrs. Phoutrides.

* * *

Reverend Leonidas C. Contos, Dean of the Cathedral of Saint Sophia in Los Angeles, received the honorary degree of Doctor of Sacred Theology from the University of Southern California on June 10. In awarding the degree, Rufus B. von KleinSmid, Chancellor of the University, said of Reverend Contos:

> Markedly endowed with personal talent, charm, and eloquence, and dedicating his life to the calling of the Christian priesthood, this man, in a few brief but fruitful years, has won signal honor and recognition in his ancestral Church and in ever-widening religious circles. As dean of notably beautiful Saint Sophia Greek Orthodox Cathedral, he has become a recognized leader in the religious life and thought of this community. . . . He has endeared himself to the citizens of Los Angeles during his eight years as one of us by his constant, wise, and ready participation in religious, educational, and civic affairs. His voice is a familiar and effective one on local radio stations and the national networks.

* * *

At a ceremony held on June 3 at the New York headquarters of Athens College in Greece, Consul Constantine Miglieressis, representing His Majesty King Paul of Greece, bestowed upon Mr. Edward L. Holsten, Chairman of the Board of Trustees of the College, the award of Commander, Royal Order of the Phoenix.

This award is given to both Greeks and other nationals who have performed distinguished service for Greece. Mr. Holsten's interest in that country extends over many years. In the thirties he and Mrs. Holsten helped found the Archaeological Research Fund of New York University and were members of the early excavations on Samothrace, barely catching the last boat before the beginning of World War II in 1939.

In spite of the pressure of war service which included service in a famous night fighter squadron in New Guinea and teaching Japanese Military Government to U.S. Army personnel, Mr. Holsten's contribution to Greece did not lapse. He joined the Board of Trustees of Athens College in 1941 and has been Chairman of the Board since 1948. He is a former President of the Near East College Association and a member of its Executive Committee, as well as a member of the Board of Directors of The American Friends of Greece.

Several years ago Mr. Holsten made a large donation to Athens College, as a result of which a boys' dormitory was built there. Mr. Holsten is a partner in Salomon Bros. and Hutzler in New York City.

* * *

Mr. Emmanuel Hatziemmanuel of the Faculty of St. Basil's Academy is also the founder and director of the "House of Eastern Orthodoxy," P.O. Box 296, Cold Spring, New York, which supplies publications and materials pertaining to Greek youth and culture, and specializes in Greek Sunday School books and pamphlets. "The

(Continued on page 217)

Eastern Orthodoxy and the Various Christian Denominations -- III

By THE RT. REV. GERMANOS, Bishop of Nyssa

This is the third installment of a treatise explaining differences between our Greek Orthodox Church and other Christian denominations.

Bishop Germanos of Nyssa, of our Southern Diocese, was Acting Arcbishop of the Greek Archdiocese from the death of Archbishop Michael on July 13, 1958 to the arrival of Archbishop Iakovos on April 1, 1959.

THE BAPTIST CHURCH

The Baptist Church also has no Apostolic succession, although its members claim that they are the original church. It has these characteristics:

1. It administers Baptism to adults only by one immersion and regards Baptism as a mere symbol and not a means of cancelling sins;
2. It leans toward the Calvinistic doctrine of predestination and justification by faith alone;
3. It maintains, in common with other Protestant denominations, that the Scriptures are the only rule of faith and religious practice, and that anyone may interpret them according to his own private notion, with the guidance of the Holy Spirit;
4. It believes in a merely symbolical meaning of the Holy Eucharist;
5. It believes in salvation through faith, whereas Eastern Orthodoxy teaches that in order to be saved, the sacraments, faith, good works, grace, and the keeping of the commandments of God and of the Church, are required.

Every local Baptist Church is independent because the Christian, they say, has no need of rules and governments, of altars, etc., since he himself is a priest. Baptists generally recommend offering 10% of one's income (tithing) for the maintenance of the Church and its istitutions.

In the whole world there are now (according to 1958 statistics) twenty-one million Baptists, including the Negro Baptists, and the minor sects.

THE CONGREGATIONAL CHURCH

In England some pastors and members, strictly Calvinists, being dissatisfied with the retention by the Church of England of so many rites and practices, arose against it. They called themselves Puritans or Independents. They went to Holland trying to organize *Congregations*, but, not being successful there, they set sail in the Mayflower and in 1620 landed at Plymouth, Mass., where they adopted the name of Congregationalists. They helped greatly in the establishment of this great American de mocracy. Their main characteristics are:

1. They reject the use of the sign of the cross, al though in most of their houses of worship there often appears the cross adorning steeples and tow ers of these churches;
2. They reject the invocation of Saints;
3. They appoint their pastors as they wish, with a trial sermon only, but their pastors are very learned for they must pass an exhaustive examination by a council before they are assigned;
4. They have no council or synod or jurisdiction, so that every Congregation is autonomous;
5. They have no priesthood, and almost deny even the doctrine of the Holy Trinity and the Divinit of Christ.

In 1932 they united with the "Christian Church which is a liberal denomination. There are about 2,100,00 Congregationalists in the world. Of these, 1,200,000 ar in the United States.

THE METHODIST CHURCH

When in the eighteenth century a group of students i Oxford University (one of them was John Wesley) be came spiritually serious and organized a "Holy Club. the other students, noting their "methodical"habits of li and work, nicknamed them "Methodists." Later in 173 when some of these men led a nation-wide evangelic movement, they took this name. It indicates method moral and spiritual pursuits, but no distinctive doctrin This group has the following characteristics:

1. Methodists admit only two sacraments: Baptis and the Holy Eucharist, but not in the sense of o Orthodox Church. For them Baptism is merely sign of the regeneration which they claim com only through faith in Christ. The Holy Euchar is for them merely a commemoration of the pa sion and death of Christ;
2. They receive bread and wine believing that Chr comes to them in a spiritual manner;
3. They believe in the Filioque ("and from the Son"
4. They also consider the Scriptures as the only sour and rule of faith, and they do not believe in Sacr Tradition.

The Methodist Church in America was established

(Continued on following page)

The Most Reverend Michael Archbishop of N. and S. America

from October 11, 1949 to July 13, 1958

The year that has passed since the death of the beloved late Archbishop Michael gives us added perspective and opportunity in which to evaluate the role he played as the leader of Greek Orthodoxy in America during the vital decade of his tenure here. The judgment must be one that certainly adds to his stature.

In review, the qualities that characterize the late Archbishop, who wholeheartedly and undeviatingly devoted his entire life to the service of our Holy Church in the American scene, stand out more than ever as monuments of traditional Greek Orthodoxy and Hellenic idealism as they may be constructively pursued, not in opposition to, but consistent with the American democratic, God-fearing and peace-loving ideals that owe so much to the influence of Greek thought and culture and the Hellenic Christian values as applied to the New World. The dedicated vigor and authority with which Archbishop Michael upheld Greek Orthodox traditions in the United States, as well as his foresight, leadership, and statesmanship, will, we believe, become more impressive and apparent with the passage of the years to come. We say this not only because of the support which his policies and programs continue to gain from our Greek Orthodox Americans, but also because of the coincidence of aims between his course and that which will be pursued, we are sure, by his gifted and equally dedicated successor, Archbishop Iakovos.

The Most Reverend Michael had pledged his life to our Greek Orthodox faith and to our Hellenic traditions in America without in the least lessening his allegiance to our "beloved United States" (to quote his often-used phrase), the country in which he knew well that the destiny of our communicants would be fulfilled as good Americans proud to be of Greek descent. This in brief, as we understand it, is also the prayer, hope, and the ambition of Archbishop Iakovos, who came to the same conclusion from his own long experience and concern with our problems as a priest and as a bishop in this country. And in saying this, we feel that we are paying added tribute to the Most Reverend Michael's perspicacity and dedication on behalf of all of us, and especially on behalf of his beloved G.O.Y.A. of which he was the founder, and whose motto of "Love Your Orthodox Faith" he himself personified so truly.

We cannot leave the memory of the late Archbishop Michael without reminding ourselves once again that in addition to his brilliant intellectual and ecclesiastical talents, he possessed inward qualities of Christian charity and compassion that transcend the treasures of the mind and of rare learning. This was apparent in his passion for the Apostle Paul, whose teachings he so well exemplified in his own life, and whose words were his own last public utterances to his own people at the 14th Ecclesiastical Congress in Salt Lake City, a few days before his death:

"Though I speak with the tongues of men and of angels, and have no Charity, I am become as sounding brass, or a tinkling cymbal. And though I have the gift of prophecy, and understand all mysteries and all knowledge . . . and have no Charity, I am nothing. . . . Charity suffereth long and is kind; Charity envieth not; Charity vaunteth not itself . . . seeketh not her own . . . thinketh no evil; rejoiceth not in iniquity, but rejoiceth in truth; beareth all things, believeth all things, hopeth all things, endureth all things. CHARITY NEVER FAILETH . . ."

1784. There are 15,000,000 Methodists in the world, of whom 9,000,000 are in the United States.

UNITED BRETHREN IN CHRIST

Similar to the Methodist Church is the Church of the "United Brethren in Christ," organized in Germany and transferred to the United States in 1789. They believe in only two sacraments: Baptism and Holy Eucharist; but the mode of Baptism and the manner of observing the Holy Eucharist are always to be left to the judgment of each individual. Among the United Brethren in Christ there are many sub-sects. Their total number is about 425,000. *(to be continued)*

ORTHODOXY AND HELLENISM

(Continued from page 215)

House of Eastern Orthodoxy" also plans to have a printing department, and Mr. Hatziemmanuel has advised that he would welcome a limited number of manuscripts that might be considered for publication.

* * *

A Pan-Orthodox Missionary Society is in process of formation under the auspices of SYNDESMOS, the international organization of Eastern Orthodox youth. The missions will be the first organized Orthodox missionary activity outside Orthodox countries in the modern world. An "Executive Committee for External Mission" has been established with provisional headquarters in Athens following an assembly of SYNDESMOS, held in Thessaloniki, Greece, last September. SYNDESMOS includes Orthodox youth from France, Greece, Korea, Lebanon, Finland, the United Kingdom, Germany and Japan.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν εἰς Φανάριον

Ἱστορικὴ θὰ παραμείνῃ ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. κ. Θεοκλήτου — ἥτις εἶναι καὶ πρώτη ἀπὸ τοῦ Αὐτοκεφάλου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπίσκεψις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου αὐτῆς — εἰς Φανάριον, τῇ 20ῇ Ἰουνίου, μετὰ πενταμελοῦς συνοδείας.

Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐγένετο τιμητικώτατα δεκτὸς ἐν τῷ ἀεροδρομίῳ καὶ τῷ Πατριαρχείῳ, παρὰ δὲ τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Πατριάρχου κ. κ. Ἀθηναγόρου μετὰ πολλῆς ἐγκαρδιότητος.

Τῇ Κυριακῇ τῆς Πεντηκοστῆς προέστη τῆς Θ. Λειτουργίας ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Νοῷ, τῇ δὲ Δευτέρᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (Ἁγίας Τριάδος) ἐν τῷ πανηγυρίζοντι ὁμωνύμῳ Ἱ. Ναῷ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης.

Τόσον ἐκ τῶν σπουδαιοτάτων προσφωνήσεων καὶ συνομιλιῶν μεταξὺ Ἀρχιεπισκόπου καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ὅσον καὶ ἐκ τῶν ἐπισήμων δηλώσεων καὶ ἀνακοινωθέντων προκύπτει τὸ χαρμόσυνον συμπέρασμα, ὅτι πολλὰ τὰ ὀφέλη θὰ προέλθουν ἐκ τῆς ἱστορικῆς ταύτης ἐπισκέψεως, ὄχι μόνον διὰ τὰς δύο Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ δι' ὅλας τὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας.

Ἡ Α.Θ.Π. εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Βαλουκλῆ

Συνεχίζων τὴν καθιερωμένην παράδοσιν — τὴν κατὰ τὰ τελευταῖα τρία ἔτη διακοπεῖσαν — ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. κ. Ἀθηναγόρας ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ ἱστορικῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Βαλουκλῆ. Ἐν συνεχείᾳ προσηυχήθη ἐπὶ τῶν τάφων τῶν ἐκεῖ ἀναπαυομένων ἀοιδίμων Πατριαρχῶν. Εἶτα, ἐπισκεφθεὶς τὸ ἐν τοῖς Νοσοκομείοις Βαλουκλῆ Γηροκομεῖον, παρεκάθησεν εἰς κοινὴν τράπεζαν μετὰ τῶν γηροκομουμένων καὶ τῆς Ἐφορείας, ἥτις ὑπεδέχθη καὶ πάλιν μετὰ βαθείας χαρᾶς καὶ πολλῶν ἐκδηλώσεων σεβασμοῦ καὶ τιμῆς τὸν Πατριάρχην.

Καὶ εἰς Σταυροδρόμιον

Ἡ Α.Θ.Π. ὁ Πατριάρχης ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ παηγυρίζοντι Ἱ. Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος Σταυροδρομίου (Πέραν) κατὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν τῆς 23ης Ἰουνίου, ἑορτῇ τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐν μέσῳ πυκνοτάτου ἐκκλησιάσματος.

Τὸ Προσκύνημα εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον

Ὅμιλος Νεολαίας G.O.Y.A.

Τεσσαρακονταμελὴς ὅμιλος νέων καὶ νεανίδων τῆς Ἑλληνορθοδόξου Νεολαίας G.O.Y.A., ὑπὸ τὴν χειραγωγίαν τοῦ Αἰδεσιμολ. Βασιλείου Γρηγοριάδου, Ἱερατικῶς Προϊσταμένου τῆς Κοινότητος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, Σικάγου, ἀνεχώρησε τῇ 1ῃ Ἰουνίου, μεταβαίνων εἰς Ἑλλάδα καὶ Τουρκίαν, διὰ νὰ ὑποβάλῃ τὰ σέβη του εἰς τὴν Α.Θ. Παναγιότητα τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. κ. Ἀθηναγόραν.

«Εὐαγγελισμός», Jersey City, N. J.

Ἐνενήκοντα ἑπτὰ μέλη τῆς Κοινότητος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, Jersey City, N. J., πρωτοβουλίᾳ τοῦ Αἰδεσιμολ. Ἰωάννου Πούλου, Ἱερατικῶς Προϊσταμένου τῆς Κοινότητος ταύτης, ἐνοικιάσαντα ἰδιαίτερον ἀεροπλάνον, ἀναχωροῦν τῇ 14ῃ Ἰουλίου δι' Ἀθήνας καὶ Κωνσταντινούπολιν, ἔνθα θὰ εὑρίσκωνται τὴν 16ην Ἰουλίου. Τὸ Προσκύνημα τοῦτο εἰς τὸ Σεπτὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον εἶναι τὸ πρῶτον τὸ ὁποῖον διοργανοῦται δι' ἀεροπλάνου κατ' εὐθεῖαν διὰ τὸ Σεπτὸν Κέντρον τῆς Ὀρθοδοξίας.

Μητροπολίτης Ρόδου

Ἀντιπροσωπεύων τὴν Α.Θ.Π. τὸν Πατριάρχην, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ρόδου κ. Σπυρίδων προήδρευσε τῆς ἐν Ἀθήναις συνελθούσης Προπαρασκευαστικῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν διοργάνωσιν τοῦ ἐν Ρόδῳ κατ' Αὔγουστον (19-27) συνερχομένου Συνεδρίου τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Συνέδριον ἐν Ρόδῳ

Αἱ Ἐπιτροπαὶ Κεντρικὴ καὶ Ἐκτελεστικὴ τοῦ Π.Σ. Ἐκκλησιῶν συνέρχονται, ὡς γνωστόν, ἐν Ρόδῳ τὴ 19-27 Αὐγούστου. Λέγεται ὅτι τ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον θὰ ἀντ προσωπευθῇ εἰς τὸ Συνέδριον τοῦτ διὰ πολυμελοῦς Ἀντιπροσωπείας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΜΗΣ

Κομμουνισμὸς καὶ Σχίσμα

Ἡ Α.Α. ὁ Πάπας Ρώμης Ἰωάννη ΚΓ', ὁμιλῶν κατὰ τὴν Πεντηκοστὴ ἐν τῇ Βασιλικῇ τοῦ Ἁγίου Πέτρου διεμαρτυρήθη ἐναντίον τοῦ Κομμου νιστικοῦ καθεστῶτος — τὸ ὁποῖον ἐ Οὐγγαρίᾳ ὑπεχρέωσε τὸν Ἀρχιεπί σκοπον Ἰωσὴφ Γκρὸζ καὶ τέσσαρα ἄλλους ἀνωτέρους Ρωμαιοκαθολι κοὺς κληρικοὺς νὰ δώσωσιν ὅρκο νομιμοφροσύνης — λέγων ὅτι ὁ Κομ μουνισμὸς προσπαθεῖ νὰ δημιουργή σῃ σχίσμα ἐν τῇ Ρωμαϊκῇ Ἐκ κλησίᾳ, τόσον ἐν Οὐγγαρίᾳ ὅσον κα ἐν Κίνᾳ. Ταύτης ἡ Κομμουνιστικὴ Κυ βέρνησις, μεταβιβάζουσα τὴν ἐκκλη σιαστικὴν ἐξουσίαν εἰς Ρωμαιοκαθο λικοὺς κληρικοὺς μὴ ἀναγνωριζομέ νους ὑπὸ τοῦ Βατικανοῦ, τείνει νὰ δη μιουργήσῃ σχίσμα διὰ τῆς δημιουρ γίας Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας μὴ ἐξαρτωμένης παρὰ τοῦ Πάπα.

Παλινωδίαι Βατικανοῦ

Ἡ πρόσφατος, ἐξ 9,000 λέξεων, ἐγ κύκλιος τῆς Α.Α. τοῦ Πάπα Ρώμη καταγγέλλουσα τὸν Κομμουνισμὸ καὶ στιγματίζουσα ἕνα πιθανὸν με λοντικὸν πόλεμον, καλεῖ εἰς ἔ κλησιν ὑπὲρ τῆς ἑνώσεως τῶν Χριστ ανικῶν Ἐκκλησιῶν, μὲ τὴν προϋπ θεσιν ὅτι οἱ Διαμαρτυρόμενοι θὰ δ χθοῦν ὅτι ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ εἶναι μόνη γνησία Χριστιανικὴ Ἐκκλησί Ὑπάρχουν προσέτι καὶ ἄλλαι ἐνδε ξεις, ὅτι ὁ Πάπας, ὑπὸ τὴν πίεσ τοῦ περιβάλλοντός του, θὰ συγκαλ σῃ «Ρωμαιοκαθολικὴν Οἰκουμενικ Σύνοδον», εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἔχοι θέσιν ἐκπρόσωποι τῶν ἄλλων Ἐκκλ σιῶν. Ἡ ἀσυνέπεια αὕτη προὐκάλε δυσμενῆ σχόλια εἰς τὸν παγκόσμι μὴ Ρωμαιοκαθολικὸν Τύπον, ἐπαν λαμβάνεται δὲ μετὰ πικρίας ὅτι

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ὁ Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Ἰάκωβος

Τῇ 11ῃ Ἰουνίου, ἑορτῇ τῆς Ἀναλήψεως, προέστη τῆς Θ. Λειτουργίας ἐν τῷ πανηγυρίζοντι Ἱ. Ναῷ τῆς Ἀναλήψεως, Fairview, N. J.

Τῇ 14ῃ Ἰουνίου, Κυριακῇ, παρέστη εἰς τὴν τελετὴν τῆς ἀπονομῆς τῶν διπλωμάτων εἰς τὰς τελειοφοίτους τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγ. Βασιλείου, προέστη τῆς Θ. Λειτουργίας, ἐτέλεσε Τρισάγιον ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κυροῦ Μιχαήλ, καθηγίασε τὸ ὑπὸ τῆς Ὀργανώσεως ΑΗΕΡΑ ἀνεγερθὲν κτίριον κοιτώνων Ὀρφανοτροφείου Ἀρρένων, ηὐλόγησε τὴν ἐκσκαφὴν τοῦ ἐδάφους διὰ τὴν ἀνέγερσιν νέου σχολικοῦ κτιρίου ὑπὸ τῆς ΑΗΕΡΑ καὶ Γυμναστηρίου ὑπὸ τῆς Παναρκαδικῆς, καὶ παρέστη εἰς τὴν τελετὴν τῆς ἀπονομῆς τῶν διπλωμάτων. (Περιγραφὴ εἰς τὸ προσεχές).

Τῇ αὐτῇ 14ῃ Ἰουνίου, μεταβὰς εἰς Σικᾶγον, παρέστη εἰς τὴν ἐπίσημον συνεδρίασιν καὶ τελετὴν τοῦ ὑπὸ τοῦ κ. Ἀνδρέα Φασσέα διοργανωθέντος «Προγράμματος ἀποστολῆς μηχανῶν ὁδοποιΐας πρὸς τοὺς Νομοὺς τῆς Ἑλλάδος». (Βλ. φωτογραφίαν εἰς σελίδα 195).

Τῇ 15ῃ Ἰουνίου, μεταβὰς εἰς Montreal, Canada, παρέστη εἰς τὴν Γενικὴν Κοινοτικὴν Συνέλευσιν, ἥτις ἀπεφάσισε τὴν ἀνέγερσιν νέου ἐπιβλητικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

Τῇ 17ῃ ἰ. μ., προήδρευσε τῆς ἐτησίας Συνελεύσεως τοῦ Ἱερατικοῦ Συνδέσμου τῆς Α΄ Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας, καθ' ἣν, γενομένων ἐκλογῶν, ἀνεδείχθησαν Πρόεδρος ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Τιμόθεος Χαλόφτης καὶ Ἀντιπρόεδρος ὁ Αἰδεσιμολ. Κωνσταντῖνος Ἀνδρέου.

Τῇ 18ῃ ἰ. μ., ἐπεσκέφθη τὸν Κυβερνήτην τῆς Πολιτείας New Jersey Ἐντιμότ. κ. Robert Meyner, ἐν τῷ Καπιτωλίῳ τοῦ Trenton, N. J. (Βλ. φωτογραφίαν ἐξωφύλλου).

Τῇ 21ῃ ἰ. μ., Κυριακῇ, προέστη τῆς Θ. Λειτουργίας ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Κοινότητος Richmond, Va., ἐδέχθη δὲ Ἐπιτροπὰς γειτονικῶν Κοινοτήτων.

Τῇ 24ῃ-27ῃ ἰ.μ., προήδρευσε τοῦ Συνεδρίου τῶν μελῶν τοῦ Ἱερατικοῦ Συνδέσμου τῆς Γ΄ Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας, ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ Brookline, Mass. (Περὶ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου, εἰς τὸ προσεχές).

Τῇ 28ῃ ἰ. μ., Κυριακῇ, προέστη τῆς Θ. Λειτουργίας ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Παύλου τῆς Κοινότητος Hempstead, Long Island.

Τῇ 29ῃ καὶ 30ῇ ἰ. μ., ἐπεσκέφθη τὰς ἐν Kansas City, Mo., Κοινότητας, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ παρέστη εἰς τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν τῆς Παναρκαδικῆς Ὁμοσπονδίας, καθ' ἣν Ὕπατος Πρόεδρος αὐτῆς ἐξελέγη ὁ ἐκλεκτὸς ὁμογενὴς κ. Δημήτριος Τσιντόλας.

Τῇ 4ῃ Ἰουλίου ἐπεσκέφθη τὴν ἐν Lancaster, Pa., Κοινότητα καὶ ἐτέλεσε τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Τῇ 5ῃ ἰ.μ., Κυριακῇ, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Κοινότητος Arlington, Va.

Καθ' ὅλας τὰς ποιμαντορικὰς ταύτας περιοδείας Αὐτοῦ ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον, ἤκουσε τὰ προβλήματα τῶν Κοινοτήτων, Φιλοπτώχων καὶ Νεολαίας, καὶ ἔδωσε τὰς δεούσας κατευθύνσεις.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ προήδρευσε διαφόρων Ἐφορειῶν καὶ Ἐπιτροπῶν Ἀκαδημίας, Φιλοπτώχου, Ἱερέων, Ἐκπαιδευτικῶν, Ἐπιστημόνων, Ἀρχιτεκτόνων, Νεολαίας κ. ἄ., ἐδέχθη δὲ καὶ πλείστους ἐπισήμους ἐκπροσώπους τῆς ὁμογενείας καὶ ἰδιώτας.

Χριστιανοὶ τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Χριστοῦ ἑξακολοθοῦν νὰ χαρακτηρίζωνται ὡς «ἀποκεχωρισμέναι ὁμάδες», καὶ καλοῦνται νὰ «ἐπιστρέψουν» εἰς τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν Ἐκκλησίαν.

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ

Ὁ Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων κ. κ. Ἀθηναγόρας

Προσκληθεὶς ὑπὸ τῆς Ἐφορείας τῆς Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, Brookline, Mass., ἀφίκετο τῇ 20ῇ Μαΐου εἰς Ἀμερικὴν ὁ Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων κ. κ. Ἀθηναγόρας, ἵνα παραστῇ ὡς κύριος ὁμιλητὴς εἰς τὴν τελετὴν τῆς ἀπονομῆς τῶν πτυχίων εἰς τοὺς ἐφετεινοὺς ἀποφοίτους αὐτῆς. Ὁ λόγος τοῦ Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων, τοῦ καὶ πρώτου Διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς, προὐκάλεσε βαθυτάτην ἐντύπωσιν καὶ ἀπήχησιν. Ἐπεσκέφθη, τῇ ἀδείᾳ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς, διαφόρους Κοινότητας καὶ Ἱεροὺς Ναούς, ἱερούργησας καὶ κηρύξας τὸν Θ. Λόγον, καὶ ὁμιλήσας ἐν τῷ Συνεδρίῳ τῶν Ἱερέων τῆς Γ΄ Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας, ἐν Brookline, Mass. Ἀδιαθετήσας , ὁ Σεβ. Θυατείρων ἐνοσηλεύθη ἐν Νοσοκομείῳ τῆς Βοστώνης, ὁπόθεν ἐξέρχεται κατ' αὐτὰς μὲ νέας δυνάμεις, ἵνα συνεχίσῃ τὸ πολύπλευρον καὶ καρποφόρον ποιμαντορικὸν αὐτοῦ ἔργον.

Ὁ Ἑορτασμὸς τῆς Ἐθνικῆς Ἑορτῆς Τετάρτης Ἰουλίου

Ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς Ἐθνικῆς Ἑορτῆς 4ης Ἰουλίου, ἡμέρας τῆς Ἀνακηρύξεως τῆς Ἀνεξαρτησίας, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ.κ. Ἰάκωβος ἀπέλυσεν ἐγκαίρως εἰδικὴν Ἐγκύκλιον πρὸς ἅπαν τὸ εὐλαβὲς Πλήρωμα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἡ ἐγκύκλιος αὕτη (δημοσιευομένη ἐν σελίδι 195) ἀνεγνώσθη εἰς ὅλους τοὺς Ἱεροὺς ἡμῶν Ναούς, ὅπου ἐξεφωνήθησαν λόγοι ἐξαίροντες τὴν σημασίαν τῆς 4ης Ἰουλίου 1776, ὄχι μόνον διὰ τὴν Ἀμερικήν, ἀλλὰ καὶ δι' ὁλόκληρον τὸν κόσμον.

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος συνεώρτασε τὴν Ἐθνικὴν Ἑορτὴν τῆς 4ης Ἰουλίου μετὰ τῶν Ἑλληνορθοδόξων τῆς ἐν Lancaster, Pa., Κοινότητος ἡμῶν, ἔνθα μετέβη.

Ἐν τῷ Ἱ. Καθεδρικῷ Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος, Νέας Ὑόρκης, τῇ 4ῃ Ἰουλίου ἐτελέσθη Πανηγυρικὴ Δοξολογία, προεξάρχοντος, ἀπὸ μέρους τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Κωνσταντίας κ. Γερμανοῦ, ὅστις καὶ ὡμίλησε καταλλήλως. Παρέστησαν αἱ Ἑλληνικαὶ Προξενικαὶ Ἀρχαί, Ἀντιπροσωπεῖαι τῶν Ὀργανώσεων καὶ Σωματείων καὶ πλῆθος Χριστιανῶν ἡμῶν, ἐκδηλωσάντων τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην πάντων πρὸς τὴν μεγάλην καὶ κραταιὰν καὶ προστάτιδα τῆς Ἐλευθερίας Ἀμερικανικὴν Συμπολιτείαν.

Ἐπὶ τῇ Ἑορτῇ τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως Παύλου

Ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Παύλου Α΄, τῇ 29ῃ Ἰουνίου, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος προέστη ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος, Νέας Ὑόρκης, τῆς Θ. Λειτουργίας καὶ τῆς Πανηγυρικῆς Δοξολογίας καὶ ὡμίλησε καταλλήλως, καλέσας πάντας ὅπως προσευχηθῶσιν ὑπὲρ ὑγείας, μακροημερεύσεως καὶ κραταιώσεως τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Παύλου Α΄, «τοῦ μόνου Ὀρθοδόξου Βασιλέως ἐν ἐνεργείᾳ». Πανηγυρικαὶ Δοξολογίαι καὶ δεήσεις ἐγένοντο εἰς ὅλους τοὺς Ἱ. Ναοὺς τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, Βορείου καὶ Νοτίου.

Τὸ ζήτημα τῶν Υἱοθεσιῶν

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβος ἀπέλυσεν εἰδικὴν Ἐγ-

THE RELIGIOUS OMNIBUS

REV. DEMETRIOS J. CONSTANTELOS, Th. M., Editor
Perth Amboy, New Jersey

Eastern Orthodox Percentage of Growth

A survey of the Religious Trends in the United States between 1906–1956, published in the June 28 issue of *The Living Church*, presents the evidence that, among eleven Religious Bodies, including Roman Catholic, Lutheran, Episcopal, Methodist, Baptist, and Presbyterian, the Eastern Orthodox Church has the highest percentage of growth as follows:

1	Eastern Orthodox	1754.7
2	Churches of Christ	964.8
3	Latter-day Saints	430.9
4	Lutheran	244.4
5	Baptist	238.4
6	Protestant Episcopal	210.9
7	Roman Catholic	177.9
8	Presbyterian	110.7
9	Methodist	104.8
10	Disciples of Christ	93.1
11	Congregational	58.7

The statistics indicate that membership of the religious bodies in the United States more than tripled between 1906, the year of the United States "Census of Religious Bodies," and 1956, with a rise from 32,936.445 to 100,162,529.

Nostalgia for Christianity

What is the deeper message of the famous novel *Doctor Zhivago* by the Russian poet and novelist B. Pasternak? Professor Valentine T. Bill, one of the two women on the Princeton University faculty, in a brilliant interpretation of this literary masterpiece, presented before "Symposium" of Princeton, believes that the point behind the story of Dr. Zhivago is a nostalgia for Christianity. Mrs. Bill spoke indirectly for Orthodox Christianity and emphasized the fact that religion is very much alive in Russia today.

Religious Exhibit in Moscow Fair

Unlike the Brussels World's Fair exhibit in 1958, the American display at this summer's Moscow Fair will give space to America's religious life. Noting the absence of religion in Brussels, Senator Thomas J. Dodd, of Connecticut, asked the United States Information Agency to review the matter. In reply, the USIA assured the Senator that "the exhibition at Moscow will illustrate the persuasive influence of religion in American life in a variety of ways."

Russian Orthodox Study the W.C.C.

Two representatives of the Moscow Patriarchate of the Russian Orthodox Church went to Geneva recently for talks with officials of the World Council of Churches. They were Archpriest Vitalii M. Borovoi of Vilna, a lecturer in early church history at the Leningrad Theological Academy, and Viktor S. Alexeev, a lay member of the Moscow Patriarchate's office for church relations.

During their visit, which lasted two weeks, the Russians studied the work of the World Council's various departments and divisions.

κύκλιον περὶ τοῦ ζητήματος τῶν υἱοθεσιῶν ὀρφανῶν Ἑλληνοπαίδων «μόνον ὑπὸ Ἑλληνορθοδόξων οἰκογενειῶν». Ἡ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴ λαμβάνει τὸ ζήτημα τοῦτο ὑπὸ τὴν μητρικὴν αὐτῆς στοργὴν καὶ μέριμναν καὶ εὐθύνην, καὶ ὑποδεικνύει νέους τρόπους ἀντιμετωπίσεως τοῦ προβλήματος, προσθέτουσα ὅτι λίαν προσεχῶς θὰ παρασχεθῶσι περισσότεραι πληροφορίαι, ἱδρυομένης ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Εἰδικῆς Ὑπηρεσίας ἐπὶ τῶν Υἱοθετήσεων Ὀρφανῶν Ἑλληνοπαίδων.

Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἐλαίας Κος Ἀθηναγόρας

Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρας, Βοηθὸς Ἐπίσκοπος ἐν τῇ Τρίτῃ Ἀρχιεπισκοπικῇ Περιφερείᾳ τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, ὑποβαλὼν τῷ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀμερικῆς Β. καὶ Ν. κ.κ. Ἰακώβῳ αἴτησιν παροχῆς ἀδείας ἀπουσίας ἀπὸ τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ἐπὶ ἑπτὰ ἑβδομάδας, ὅπως ἐπισκεφθῇ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ὑποβάλῃ τὰ ἑαυτοῦ σέβη τῇ Αὐτοῦ Θειοτάτῃ Παναγιότητι τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ κ. κ. Ἀθηναγόρᾳ, ἔτυχε παρὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῆς αἰτουμένης ἀδείας, ἀνεχώρησε δὲ διὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν τὴν 29ην Ἰουνίου. Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀνέθηκε προσωρινῶς τὰ καθήκοντα τοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου Αὐτοῦ ἐν τῇ Γ' Ἀρχιεπισκοπικῇ Περιφερείᾳ, τῷ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτῃ κ. Γερασίμῳ Παπαδοπούλῳ, ἐκ τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Μπρουκλάϊν.

Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρας, λόγῳ καὶ τῆς ἐπ' ἀδείᾳ ἀπουσίας αὐτοῦ ταύτης, ὑπέβαλε τῇ Ἐφορείᾳ τῆς Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, Brookline, Mass., συνελθούσῃ ἐν τῇ Ἱ. Θεολογικῇ Σχολῇ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰακώβου, τῇ 25ῃ Ἰουνίου ἐ. ἔ., τὴν παραίτησιν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν καθηκόντων τοῦ Προέδρου τῆς Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς. Ἡ Ἐφορεία ὁμοφώνως ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῆς τῷ Θεοφιλ. Ἐπισκόπῳ Ἐλαίας διὰ τὰς ὑπηρεσίας αὐτοῦ, καὶ ἀπεδέχθη τὴν παραίτησιν αὐτοῦ, ἀνέθηκε δὲ τὰ καθήκοντα τοῦ Προέδρου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῷ Διευθυντῇ αὐτῆς Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτῃ κ. Ἰωάννῃ Παπαδοπούλῳ.

Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἀβύδου Κος Εἰρηναῖος

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀβύδου κ. Εἰρηναῖος, ὅστις ἀπὸ τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1957, διὰ λόγους ὑγείας, εἶχεν ὑποβάλει εἰς τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν τὴν παραίτησιν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας ὡς Βοηθοῦ Ἐπισκόπου ἐν τῇ Ἐβδόμῃ Ἀρχιεπισκοπικῇ Περιφερείᾳ, ἤτοι ἐν τῇ Νοτίῳ Ἀμερικῇ, μετέβη τῇ 18ῃ Ἰουνίου ἐ. ἔ. εἰς Ἑλλάδα, πρὸς περίθαλψιν τῆς ὑγείας αὐτοῦ.

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Β. καὶ Ν. κ. κ. Ἰάκωβος ηὐχήθη εἰς τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Ἀβύδου πλήρη καὶ ταχεῖαν ἀνάρρωσιν καὶ ἀποθεραπείαν.

Οἱ Θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι

Καὶ κατὰ τὴν περίοδον ταύτην οἱ Θεοφ. Βοηθοὶ Ἐπίσκοποι ἐπεσκέφθησαν διαφόρους Κοινότητας τῶν Ἐπισκοπικῶν Περιφερειῶν αὐτῶν, ἐλειτούργησαν καὶ ἐκήρυξαν τὸν Θ. Λόγον, προήδρευσαν διαφόρων Ἐπιτροπῶν, ἤκουσαν τὰ προβλήματα τῶν Κοινοτήων καὶ ἔδωσαν τὰς δεούσας κατευθύνσεις. Ἐπὶ τοῖς ὀνομαστηρίοις τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Παύλου καὶ τῇ Ἐθνικῇ Ἑορτῇ τῆς 4ης Ἰουλίου ἐτέλεσαν πανηγυρικὰς Δοξολογίας, καθ' ἃς ἀνεπέμφθησαν πρὸς τὸν Θεὸν εὐχαριστίαι καὶ δεήσεις.

BOOKS AND YOU

JOHN E. REXINE, Editor
Member of the Faculty, Department of Classics
Colgate University, Hamilton, N. Y.

THE BEGINNING OF CHRISTIAN ART. By D. Talbot Rice. Nashville and New York; Abingdon Press, 1957. Frontispiece, 3 color plates, 72 black and white photographs, 22 line drawings. Pp. 223. $7.95.

This compact volume by the Watson-Gordon Professor of the history of art at Edinburgh University, D. Talbot Rice, is a commendable introduction to the beginnings of Christian art. Rice's survey of Christian art carries the reader from the primitive foundations through the early mediaeval period and has the distinction of paying special attention to the development, history, and influence of Byzantine art down to the sixteenth century of our era.

This book is divided into five large parts, which include a total of sixteen chapters. Each part is conveniently preceded by a general outline of its contents. Part I on "The Foundations" includes a discussion, under specific chapter headings, of the picturesque style, the expressionist style, and the neo-Attic style, which are the general categories into which Mr. Rice divides Christian art. Part II, "The First Flowering," includes a detailed discussion of early Christian art in Rome and the rest of Italy, Constantinople and the Eastern Mediterranean, the Eighth Century in the East, and problems in chronology. Part III, "Developments in the West," is an informative survey of painting in Italy from the Eighth to the Twelfth centuries, as well as a survey of the art north of the Alps up to the Twelfth century, and includes a chapter in early Christian are in Britain. Part IV, "The Second Flowering in the East," returns to Byzantium for the story of Byzantine art in the Ninth, Tenth, and Elevents centuries, and discusses Twelfth century Eastern art, and Byzantine art in the Eleventh and Twelfth centuries. The last part, Part V, is entitled "Later Byzantine Art," and includes a survey of painting in the Balkans from the Thirteenth to the Sixteenth centuries, later Byzantine painting in Greece, and panel painting in the Byzantine world.

The approach in this book is the art-historical approach with rather limited aesthetic appreciation and evaluation. The main concern is with the history of painting and mosaics. Sculpture, architecture, and other areas of art, though occasionally mentioned, are not included because they are readily available in separate treatises as special subjects.

The particular merit of this book is that it calls the attention of the reader to an area in Christian art which, though quite important for the development of subsequent Christian art and valuable in itself, is often neglected in the West; that is, the art of the Byzantine world and the part played by Constantinople in its development. The unique continuity of this Byzantine Christian art from the early Fourth to the Fifteenth century is vividly portrayed and the significance of this achievement (accomplished nowhere else in the Christian world) is carefully noted and evaluated.

Interesting, too, is the comparison in aesthetic terms made between the treasures and outlooks of the Eastern and Western Christian worlds: "In the one area (i.e., the Byzantine) ecclesiastic form permeated every facet of life; in the other (i.e., the Western) the panoply of a worldly, battle-loving emperor was hallowed in the service of the faith. We see here the very features which distinguish western from eastern Christianity to the present time. In the East the spiritual world exists and flourishes in its own right, and is something distinct from the world of everyday. In the West mundane forms dominate even in spiritual affairs, and the two are closely knit together." (p. 125)

This survey of Christian art, both Eastern and Western, is a valuable contribution to the art-historical literature of the English-speaking and English-reading world. Incorporating discussions of the most recent art-historical theories, scholarship, and art discoveries, Professor Rice has presented for the general reader a competent, well-documented, clearly written, and profusely illustrated volume, which will challenge the reader to review his Christian art history, develop his aesthetic and historic sense, as well as introduce him to areas of Christian art with which he should be familiar, but probably is not. Professor Rice's book fills the need for a book on Christian art with a much needed and fair "total" Christian orientation.

ATLAS OF THE EARLY CHRISTIAN WORLD. By F. Van Der Meer and Christine Mohrman. Translated and edited by Mary F. Hedlund and H. H. Rowley. London and Edinburgh: Thomas Nelson and Sons, Ltd., 1958. Pp. 216; 42 maps; 620 ill. $15.00.

This magnificent volume is much more than an atlas. It is a monumental, vivid survey of the first six centuries of the Christian era and would form a valuable companion volume to D. Talbot Rice's *The Beginnings of Christian Art* (Abingdon Press, 1957). The forty-two maps in color are gathered in the front of the book for easy reference and are invaluable for a geographical knowledge of the early Christian Church.

The main text principally serves to outline and explain the 620 beautiful reproductions that form the real basis of this volume. The book is divided into three principal chapters. I: "The Church of the Martyrs A.D. 30-313"; II: "The Church of the Empire A.D. 313-600"; and III: "The Fathers of the Church and Early Christian Literature."

The cooperation of four scholars in the publication of this volume makes it truly an international work. The magnificent plates illustrate all forms and aspects of early Christian life rangings from portraits of Christ, Baptism, Eucharist, Burial, and Church Architecture, to the most important centers in early Christianity as well as to the most important people.

The plates, the maps, and the commentary provide a triple source of edification and delight for the reader. One of the excellent features of this volume is the use of translations from pagan and early Christian writers themselves as commentary on the plates. "The authors can safely claim that in its scope and quality this magnificent collection of illustrations is unique," writes Dr. H. H. Rowley in the Foreword. We must agree wholeheartedly.

The reader, no matter what his specialty, be he layman or clergyman, will find here a unique collection of maps, plates, and commentary that will enrich his knowledge and appreciation of the early Christian world in the form of a book which he will want to have and display as part of his permanent library.

HERE'S A BANK THAT
WANTS YOUR PROBLEMS!

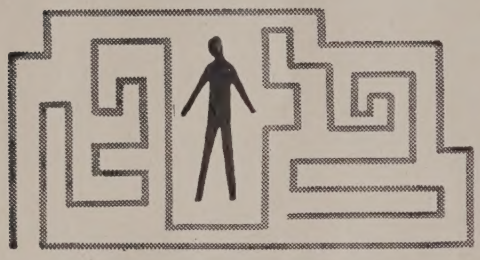

Big problems, small problems, money problems, general business problems, import and export problems, manufacturer or retailer problems.

Yes, we want your problems to help solve them... because we, at Atlantic, believe our most important function as a bank is to help and serve our depositors and our community.

Our extensive banking and business experience is yours for the asking.

Our officers are ready and willing to talk with you, help you, serve you.

ATLANTIC BANK OF NEW YORK

Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

960 Avenue of the Americas, opposite MACY'S
153 William Street, at Fulton Street, N. Y. 38

ORTHODOXY AND CHRISTIAN UNITY

(Continued from page 214)

World Council in 1957, where the Orthodox delegates stated that "reunion can take place only on the basis of the common faith and confession of the ancient undivided church of the Seven Ecumenical Councils and of the first eight centuries" [of Christianity]. And this is also why, Archbishop Iakovos explains, the Orthodox ocnsider it a necessary service to their Christian brethren at ecumenical conferences to make their own position on Christian unity unmistakably clear by presenting separately their statements on the subject. In view of this, the message conveyed by our Archbishop from His Holiness Athenagoras I assumes added meaning:

> No synod can be called ecumenical unless it is truly such, that is pan-Christian. If the Orthodox Church is invited, it will be represented only if the entire Christian world is invited to send representatives. The minimum representation of the other Churches would be their collective representation through the World Council of Churches.

This statement makes plain to the Vatican and to the entire Christian world the seriousness with which the Ecumenical Patriarchate regards the membership of the Greek Orthodox Church in the World Council of Churches as a means of supporting any serious and truly ecumenical proposal in favor of universal Christian unity.

Archbishop Iakovos ends his address with the hope and the prayer that in spite of the many existing obstacles, our Holy Faith stands ever ready to further the sacred cause of ecumenity:

> We are fully aware of the existing difficulties, but we most earnestly adhere to the solemn obligation to pray that our faith may be so strengthened as to remove all such difficulties. It is in this hope and prayer and in this deep conviction that the Orthodox Church participates in the ecumenical movement. Our Lord Jesus is still praying for us. May His will be done. "For He is our peace, Who hath made both One, and hath broken down the middle wall of partition between us . . . and He came and preached peace to us which were afar off, and them that were nigh. For through Him we both have access by One Spirit unto the Father." (Eph. 2:14, 17-18).

ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΕΣΘΕ
ATTEND CHURCH SERVICES

Μὲ ἓν μόνον δολλάριον ($1.00)
δημοσιεύονται διαφημίσεις λειτουργίας
Ἐκκλησιῶν καὶ Σχολείων.

Δώσατε εἰς τὴν δημοσιότητα τὴν δρᾶσιν
τῆς Κοινότητός σας.

•

Ἐτησίως (εἰς 12 τεύχη) $12.00.

ATTEND CHURCH SERVICES . . .

THE GREEK ORTHODOX CHURCH

Welcomes you . . .

BIRMINGHAM, ALA.

HOLY TRINITY 307 So. 19th Street
HOLY CROSS 725 No. 25th Street
Rev. E. Bouyoucas Tel. 7-4388
Divine Liturgy and Sunday School 10:30 A.M. — 12 M.; Greek School 4-6 P.M. daily

BOSTON, MASS.

EVANGELISMOS, Parker & Ruggles Sts.
Rev. John Zannetos Rev. P. Kyriacos
Divine Liturgy 10:30 A.M. — 12:15 P.M.
Sunday School 9:00 — 10:30 A.M.
Greek School 3:15 — 5:15 P.M. daily

CORONA, N. Y.

THE TRANSFIGURATION OF CHRIST
103-05 98th Street Corona 68, N. Y.
Rev. E. Tselentakis ILlinoi 8-5251
Divine Liturgy 11:00 A.M. — 12:30 P.M.
Sunday School 10:30 — 11:30 A.M.
Greek School 3:00 — 5:00 P.M.

DETROIT, MICH.

ST. NICHOLAS 17400 Second Blvd.
Rev. Chr. W. Hadgigeorge Tel. TO 8-1844
Orthros 9 — Sun. School Services 10 A.M.
Divine Liturgy 11:00 A.M.
Sun. School 11 — Greek School 4:30-6 P.M.

HARRISBURG, PA.

HOLY TRINITY 415 Walnut Street
P.O. Box 1232
Rev. George Giannaris
Church's Tel. CEdar 2-1112
Divine Liturgy 10:30 A.M.
Sunday School 9:45 A.M.

PEORIA, ILL.

ALL SAINTS 322 Reed Avenue
Rev. Ernest Arambiges Tel. 6-8082
Divine Liturgy 10:20 A.M.
Sunday School 10:00 A.M.
Greek School 4:30 P.M daily

WAUKEGAN & NO. CHICAGO, ILL.

ST. DEMETRIOS 228 N. County St.
Rev. G. Nicozisis Tel. MA 3-0190
Divine Liturgy 11:00 A.M.
Sunday School 10:30 A.M.
Greek School 4:30 to 6 P.M. 4 days a week

WASHINGTON, D. C.

ST. SOPHIA CATHEDRAL
36th Street and Massachusetts Ave., N.W.
Tel. FE 3-4730
Rev. Aim. Laloussis Rev. J. Tavlarides
Divine Liturgy 10:30 A.M. — 12:00 M.
Sunday School 10:30 A.M. — 12:00 M.
Greek School 3:30 — 6:00 P.M. daily

CANTON, OHIO

ST. HARALAMBOS, 600 Walnut Av., S.E.
Church's Tel. GL 4-7278
Very Rev. T. P. Theophilopoulos
Orthros 9:00 A.M.
Divine Liturgy 11:30 A.M.
Sunday School 10:00 A.M.
Greek School 4:30 — 6:30 P.M.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΣΚΕΥΗ ΤΟΥ ΦΗΜΙΣΜΕΝΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ

Ὁδὸς Φιλοθέης 7, Πλατεῖα Μητροπόλεως

ΑΘΗΝΑΙ

Κρυστάλλινοι Πολυέλαιοι 6–150 φῶτα, διακοσμήσεις ἀπὸ τὰ ἀνώτατα Κρύσταλλα Τσεχοσλοβακίας. Εἰς μεγάλην παρακαταθήκην Χρυσᾶ καὶ ἐπίχρυσα, Ἀργυρᾶ καὶ ἐπάργυρα Ἐξαπτέρυγα, Εὐαγγέλια, Δισκοπότηρα, Κανδῆλαι, Ἀρτοφόρια, Θυμιατά, Ἐγκόλπια, Σταυρούς, Εἰκόνας Μεταλλοπλαστικῆς εἰς ὅλα τὰ μεγέθη διὰ Τέμπλα καὶ Προσκυνητάρια, Ἅγια Ποτήρια, Μυροδοχεῖα, Κηροπήγια Ἁγίας Τραπέζης, Σχέδια Κανδηλῶν, Ἐξαπτέρυγα μετὰ τῶν Σταυρῶν των, Ἐξαπτέρυγα Λαβάρων Ἀναστάσεως καὶ Φανῶν Ἐξαπτερύγων, Χρυσοποίκιλτοι Ἐπιτάφιοι καὶ Λάβαρα, Σχέδια Κηροπηγίων τοίχων καὶ Ὡραίας Πύλης.

Καλλιτεχνικὴ Ἀνωτερότης καὶ Τιμαὶ Ἀσυναγώνιστοι.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΑΝΑΔΑ

MR. MICHAEL KAMARINOS

400 W. 43RD STREET, NEW YORK 36, N. Y.

Ἀνακοίνωσις

Εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Περίπτερον
τῆς ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΕΚΘΕΣΕΩΣ ΣΙΚΑΓΟΥ
(Ἰούλιος 1959)

ἐκτίθενται δείγματα τῆς τέχνης τοῦ παγκοσμίως ἀνεγνωρισμένου Ἐργοστασίου

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ
ΚΑΙ ΠΟΛΥΕΛΑΙΩΝ

«ΒΟΓΙΑΤΖΗ»

Ἐπισκεφθῆτε την διὰ νὰ ἔχετε τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὰ θαυμάσετε ἐκ τοῦ πλησίον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΕΙΔΗ
ΠΟΛΥΕΛΑΙΟΙ

Κ. καὶ Γ. ΒΟΓΙΑΤΖΗ

Ἔκθεσις: Ἡφαίστου 2
Ἐργοστάσιον: Ἱερὰ Ὁδὸς 114
ΑΘΗΝΑΙ — ΕΛΛΑΣ

ΚΑΜΕΤΕ ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΣΑΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΤΗΝ

ΕΛΛΑΔΑ

ΜΕ ΤΟ T. S. S.

ΟΛΥΜΠΙΑ

Τὸ ἀπαράμιλλον καὶ ταχύτατον πλοῖον εἰς τὴν γραμμὴν Πειραιῶς. . . . Τὸ πλοῖον «ΟΛΥΜΠΙΑ» εἶναι τὸ πρῶτον μέγα ὑπερωκεάνειον ποὺ ἐσχεδιάσθη ὑπὸ Ἑλλήνων δι' Ἕλληνας. ἀληθὲς ἀριστούργημα ναυπηγικῆς τέχνης.

Ἀπολαύσατε τὰς 24 ὡραιότατα διακεκοσμημένας αἰθούσας, 16 τῶν ὁποίων ἔχουν διατεθῆ διὰ τοὺς ἐπιβάτας Θέσεως Τοῦριστ . . . μὲ δεξαμενὰς κολυμβήματος, γυμναστήριον, αἴθουσαν παιγνιδίων διὰ τὰ παιδιά, θέατρον μὲ ρυθμιζομένην θερμοκρασίαν, ὡραιοτάτην αἴθουσαν φαγητοῦ . . . ἰδιαίτερα «κόκταϊλ μπάρς», ἥσυχα δωμάτια διὰ χαρτιά, αἰθούσας ἀναπαύσεως καὶ καπνιστήρια.

Ὅλαι αὐταὶ αἱ ὑπέροχοι εὐκολίαι εἶναι τώρα εἰς τὴν διάθεσίν σας μὲ χαμηλὰ ναῦλα Θέσεως Τοῦριστ!

23,000 τόννοι πλωτῆς ὡραιότητος καὶ εὐκολιῶν

Ταχύτητος 21 κόμβων Ἐναυπηγήθη τῷ 1953

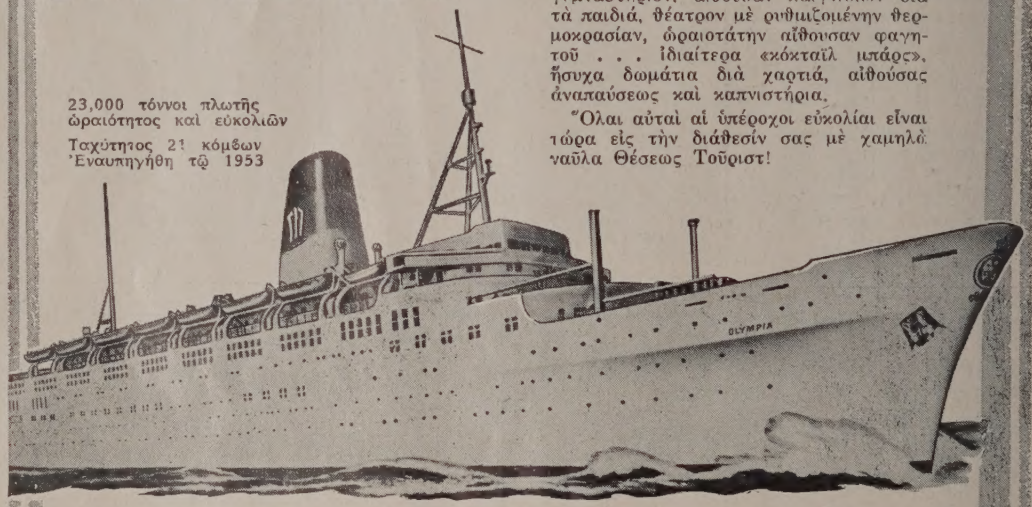

Σχεδὸν αἱ μισὲς καμπίνες Θέσεως Τοῦριστ ἔχουν μόνον δύο κλίνας, μὲ ἰδιαίτερο shower καὶ toilet. Ὅλαι αἱ ἄλλαι ἔχουν ζεστὸ καὶ κρύο νερό, ἱματιοφυλάκια καὶ πλείστας ἄλλας εὐκολίας.

Τὸ «ΟΛΥΜΠΙΑ» εἶναι πλοῖον ἰδικόν σας . . . Ἑλληνικὸν εἰς ἀτμόσφαιραν καὶ ὑπηρεσίαν, μὲ θαυμασίαν Ἑλληνικὴν μαγειρικὴν καὶ κρασιά. . . . Τίθεται εἰς τὴν διάθεσίν σας εἰς ἀναγνώρισιν τῆς μακρᾶς ὑποστηρίξεώς σας, διὰ τὴν ὁποίαν εἴμεθα ὑπερήφανοι.

Γράψατε νὰ σᾶς στείλωμεν τὸ εἰκονογραφημένον φυλλάδιον τοῦ πλοίου . . . καὶ ἔπειτα ταξιδεύσατε εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ τὴν ναυαρχίδα τῆς GREEK LINE.

Ἴδετε τὸν Ταξιδιωτικόν σας Πράκτορα ἢ τὴν

GREEK LINE

Δύο Ἀπαστράπτουσαι Δεξαμεναὶ Κολυμβήματος

General Steam Navigation Co. Ltd. of Greece
8-10 Bridge Street, New York 4, N. Y.
BOSTON ● CLEVELAND ● CHICAGO
LOS ANGELES ● TORONTO ● MONTREAL